-I
NORA ROBERTS
Ademenirea unei doamne

Luring a Lady
Nora Roberts
Copyright © 1991 Nora Roberts
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere
în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi
întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie sunt folosite
fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate,
companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro
Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro
Ademenirea unei doamne
Nora Roberts
Copyright © 2017 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Maria Popa
Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ROBERTS, NORA
Ademenirea unei doamne / Nora Roberts; trad.: Graal Soft - Bucureşti: Litera, 2017
ISBN 987-606-33-1976-l I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31-135. 1

NORA ROBERTS
Ademenirea unei doamne
Traducere din limba engleză Bianca Paulevici/Graal Soft

capitolul 1

Nu era o femeie răbdătoare. Nu prea tolera întârzierile şi scuzele, iar atunci când le tolera, nu o făcea prea bine. Atunci când trebuia să aştepte - iar acum aştepta -, dispoziţia i se răcea treptat, până devenea de-a dreptul glacială. In cazul lui Sydney Hayward, mânia glacială era mult mai periculoasă decât furia clocotindă. O privire frigidă şi o frază rece îl puteau face pe destinatar să tremure. Şi ea o ştia.

Acum se plimba prin noul ei birou, aflat la etajul al zecelea într-o clădire din centrul Manhattanului. Se plimba dintr-un colţ în altul al covorului gros de culoarea

fulgilor de ovăz. Toate lucrurile erau la locul lor, hârtii-
le, dosarele, agendele cu întâlniri şi adrese coordonate.
Până şi setul de birou din alamă şi abanos era perfect aliniat, pixurile şi creioanele puse într-un şir drept de-a
lungul lemnului de mahon lustruit, carneţelele aşezate cu grijă lângă telefon.
înfăţişarea ei oglindea precizia meticuloasă şi eleganţa cu gust a biroului. Costumul ei bej ferm era călcat la
dungă şi apretat, dar nu îi ascundea picioarele grozave cu care se plimba de-a lungul covorului. La gât avea
un şirag simplu de perle, cercei asortaţi şi un ceas de aur subţire, toate foarte discrete şi exclusive. Făcând parte din familia Hayward, fusese crescută în spiritul ambelor virtuţi.
Părul ei roşcat-cafeniu îi era dat la o parte de pe gât şi prins cu o agrafă de păr din aur. Pistruii discreţi care se
asortau cu părul erau aproape invizibili după o pudrare
uşoară. Sydney avea impresia că o făceau să pară prea
tânără şi prea vulnerabilă. La cei douăzeci şi opt de ani
ai ei, chipul îi oglindea educaţia. Pomeţi înalţi, severi,

bărbie puternică, uşor ascuţită, nasul mic şi drept. O fa-ţă aristocratică, palidă ca porţelanul, cu o gură cu formă fină despre care ştia că se putea bosumfla prea

uşor şi ochi mari de un albastru fumuriu pe care oamenii îi considerau deseori în mod eronat inocenţi. Sydney mai aruncă o privire la ceasul ei de mână, hâşâi uşor, după care se duse apăsat spre birou. înainte să ridice receptorul, bâzâi interfonul.
-Da.
- Domnişoară Hayward. Este un bărbat aici care in-sistă să discute cu persoana care se ocupă de proiectul Soho. Şi întâlnirea de la ora patru...
- E patru şi un sfert, interveni Sydney, pe un ton jos, calm şi decisiv. Trimite-l în birou.
- Da, doamnă, dar nu este domnul Howington.
Deci, Howington trimisese un lacheu. Enervată, Sydney îşi mai ridică puţin bărbia.
-Trimite-l în birou, repetă ea şi închise interfonul apăsând butonul cu o unghie dată cu o ojă de un roz glazurat. Deci, credeau că aveau să o împăciuiască trimiţând un ucenic. Sydney respiră adânc şi se pregăti să îl ucidă pe mesager.
Doar datorită anilor de instruire de care avusese parte reuşi să nu rămână cu gura căscată când bărbatul intră în birou. Pardon, nu intră, se corectă ea. Ci păşi ţanţoş. Ca un pirat cu un petic negru pe ochi pe puntea unei nave cucerite.
îşi dori să fi fost îndeajuns de precaută încât să fi tras un foc de avertizare.
Şocul iniţial nu avea nimic de-a face cu faptul că era arătos, într-un mod foarte sălbatic, deşi adjectivul i se potrivea perfect. O coamă deasă şi cârlionţată îi cădea chiar până peste ceafă, prinsă cu un şnur din piele într-o coadă scurtă care nu îi diminua cu nimic masculinitatea de nestăpânit. Era slab la faţă şi uscăţiv, iar pielea îi era de culoarea unei monede de aur vechi. Avea ochii

aproape la fel de negri ca părul şi pleoapele grele. Buzele pline îi erau umbrite de o barbă scurtă de o zi sau două care îi conferea un aspect dur şi periculos. Chiar dacă avea doar pe la 1.80 m şi era zvelt de felul lui, făcea ca biroul ei delicat mobilat să semene cu o casă pentru păpuşi.
Şi mai rău era că era îmbrăcat cu haine de lucru. Blugi prăfuiţi şi un tricou transpirat, o pereche de bocanci uzaţi care lăsară urme de noroi pe covorul ei în nuanţe palide. Nici măcar nu se chinuiseră să trimită un ucenic, se gândi ea, în timp ce buzele i se încordară, ci trimiseseră un muncitor de rând care nici măcar nu se spălase înainte de interviu.
-Tu eşti Hayward? Din pricina insolenţei din tonul lui şi a unui uşor accent slav, şi-l imagină îndreptân- duse cu paşi mari spre un foc de tabără, cu un bici vârât la curea.
Romantismul nebulos al imaginii o făcu să adopte un ton excesiv de tăios.
- Da, iar dumneavoastră aţi întârziat.
El miji uşor ochii, în timp ce se studiară reciproc pe deasupra biroului.
-Da?
- Da. S-ar putea să vi se pară util să purtaţi un ceas de mână. Timpul meu este preţios, în caz că al dumneavoastră nu este. Domnule...
- Stanislaski. îşi vârî degetele mari în găicile de la blugi, mutându-şi uşor greutatea, în mod arogant, pe un şold. Sydney e nume de bărbat.
Ea ridică din sprânceană.
- Evident, vă înşelaţi.
O măsură lent din priviri, deopotrivă interesat şi enervat. Era frumuşică, precum un tort glazurat, dar nu venise direct de la muncă şi tot transpirat ca să îşi iro-seascâ timpul pe o femeie.

- Evident. Credeam că Hayward este un bătrân chel cu mustaţă albă.
- Vă gândiţi la bunicul meu.
-Ah, atunci pe bunicul tău vreau să îl văd.
- Nu se va putea, domnule Stanislaski, întrucât bunicul meu a murit cu aproape două luni în urmă.
Aroganţa din privirea lui se transformă rapid în compasiune.
- îmi pare rău. Doare când pierdem un membru al familiei.
Nu ştia de ce, dar, dintre toate condoleanţele pe care le primise, aceste câteva cuvinte din partea unui străin o emoţionară.
- Da, aşa este. Şi acum, dacă vreţi să luaţi loc, putem trece la treabă.
Rece, dură şi distantă ca luna. Prea bine, se gândi el. Aşa nu avea să se gândească la ea în moduri mai perso-nale - cel puţin până avea să obţină ceea ce îşi dorea.
- I-am trimis scrisori bunicului tău, începu el în timp ce se aşează pe unul dintre scaunele Queen Anne cochete din faţa biroului. Poate că ultimele dintre ele s-au rătăcit în timpul confuziei morţii lui.
Ciudat fel de-a o spune, se gândi Sydney, dar apt. Cu siguranţă că viaţa ei fusese întoarsă cu susul în jos în ultimele câteva săptămâni.
- Corespondenţa ar trebui să îmi fie adresată. Se aşează, împreunându-şi mâinile pe birou. Aşa cum ştiţi, Hayward Enterprises are în considerare mai multe firme...
- Pentru ce anume?
Ea se strădui să alunge iritaţia provocată de faptul că fusese întreruptă.

- Poftim?
-Aveţi în considerare mai multe firme pentru ce anume?
Dacă ar fi fost singură, ar fi oftat şi ar fi închis ochii, în schimb, bătu uşor cu degetele pe birou.

- Ce funcţie deţineţi, domnule Stanislaski?
- Funcţie?
- Da, da, ce anume faceţi?
Rânji când simţi nerăbdarea din vocea ei. Avea dinţii foarte albi şi nu prea drepţi.
- Vrei să spui, cu ce mă ocup? Lucrez în lemn.
- Eşti tâmplar?
- Uneori.
-Uneori, repetă ea şi se lăsă pe spate. In spatele ei, clădirile se loveau de un cer albastru dur. Poate că îmi puteţi spune de ce Howington Construction a trimis pe cineva care este uneori tâmplar să îi reprezinte în acest interviu.
încăperea mirosea a lămâie şi rozmarin şi îi amintea că îi era cald, sete şi că era la fel de nerăbdător ca ea.
- Aş putea - dacă m-ar fi trimis ei.
Dură o clipă până îşi dădu seama că bărbatul nu făcea pe încuiatul în mod intenţionat.
- Nu sunteţi de la Howington?
-Nu. Sunt Mikhail Stanislaski şi locuiesc într-una dintre clădirile pe care le deţii. îşi propti un bocanc murdar pe un genunchi prăfuit. Dacă te gândeşti să îi angajezi pe cei de la Howington, eu m-aş mai gândi o dată. Am lucrat cândva pentru ei, dar o iau pe prea multe scurtături.
- Scuzaţi-mă. Sydney apăsă scurt interfonul. Janine, domnul Stanislaski ţi-a spus cumva că este reprezentantul celor de la Howington?

- O, nu, doamnă. A cerut doar să vă vadă. Howington a sunat cu vreo zece minute în urmă, ca să reprogra- meze. Dacă...
-Nu contează. Se lăsă din nou pe spate şi îl studie pe bărbatul care rânjea la ea. S-ar părea că am înţeles greşit.
- Dacă vrei să spui că ai greşit, aşa este. Am venit să vă vorbesc despre clădirea de apartamente din Soho.

îşi dorea, foarte tare, să îşi treacă mâinile prin păr.
- Aţi venit cu o plângere de chiriaş.
- Am venit cu plângeri din partea multor chiriaşi, o corectă el.
-Ar trebui să ştiţi că există o anumită procedură de urmat intr-o astfel de situaţie.
El ridică din sprânceana-i neagră.
-Tu deţii clădirea, aşa-i?
- Da, dar...
- Atunci este responsabilitatea ta.
Ea se încordă.
- Sunt perfect conştientă care îmi sunt responsabili-tăţile, domnule Stanislaski. Iar acum...
El se ridică odată cu ea şi nu se clinti câtuşi de puţin.
-Bunicul tău a făcut promisiuni. Ca să îl onorezi, trebuie să le ţii.
- De fapt, spuse ea cu voce rigidă, trebuie să conduc o afacere. Şi încerca din răsputeri să înveţe cum să o facă. Le puteţi spune celorlalţi chiriaşi că Hayward este pe punctul de-a angaja o firmă de construcţii, întrucât suntem destul de conştienţi că multe dintre proprietăţile noastre au nevoie de reparaţii sau renovare. Ne vom ocupa de apartamentele din Soho când le vine rândul.

Expresia lui nu se schimbă când fu expediat, nici tonul vocii, nici poziţia cu picioarele depărtate, bine înfipte în podea.
- Ne-am săturat să ne aşteptăm rândul. Vrem ceea ce ni s-a promis, acum.
- Dacă îmi trimiteţi o listă cu cererile voastre...
- Am trimis deja.
Ea îşi încleşta maxilarul.
- Atunci mă voi uita peste dosare în seara aceasta.
- Dosarele nu sunt oameni. încasaţi banii din chirii în fiecare lună, dar nu vă gândiţi la oameni. Se sprijini cu mâinile pe birou şi se aplecă în faţă. Sydney simţi

Ademenirea unei doamne

o aromă de rumeguş şi sudoare inconfortabil de atră-gătoare. Ai văzut clădirea sau pe oamenii care locuiesc în ea?
- Am rapoarte, începu ea.
- Rapoarte. înjură - într-o limbă pe care ea nu o înţe-legea, dar era convinsă că era o înjurătură. Ai contabili şi avocaţi şi stai aici, în biroul tău drăguţ şi răsfoieşti hârtii. Cu o mişcare rapidă şi tăioasă a mâinii, îi respinse şi biroul şi pe ea însăşi. Dar nu ştii nimic. Nu ţie îţi este frig când nu funcţionează încălzirea; nu tu trebuie să urci cinci etaje pe jos când se defectează ascensorul. Nu tu îţi faci griji că apa nu se va încălzi sau că instalaţia electrică e prea veche şi nu mai e sigură.
Nimeni nu îi vorbea aşa. Nimeni. începea să se înfu-rie şi ea, ceea ce îi făcu inima să îi bată prea repede. Uită că se confrunta cu un bărbat foarte periculos.

-Vă înşelaţi. Sunt foarte preocupată de toate acele lucruri. Şi intenţionez să le remediez cât mai curând posibil.
El miji ochii, care îi licăriră, precum o sabie ridicată şi răsucită pe muchie.
-Am mai auzit această promisiune.
-Acum este o promisiune pe care o fac eu, iar de asta nu aţi mai avut parte până acum.
- Şi ar trebui să avem încredere în tine, care eşti prea leneşă sau prea înspăimântată ca să mergi măcar să vezi lucrurile pe care le deţii.
Se făcu albă ca varul la faţă, singurul semn exterior de furie.
- Mi-au ajuns insultele dumneavoastră pentru după-amiaza aceasta, domnule Stanislaski. Aşa că, puteţi ieşi singur, sau voi suna paza să vă ajute.
-Ştiu drumul, spuse el calm. îţi mai spun ceva, domnişoară Sydney Hayward, vei începe să îţi ţii promisiunile în decurs de două zile, sau vom apela la şeful serviciului de urbanism şi la presă.

12
Nora Roberts
Sydney aşteptă până bărbatul ieşi cu paşi apăsaţi din birou, după care se aşeză la loc. Scoase încet o foaie de hârtie din sertar şi o rupse apoi metodic în bucăţi. Se holbă la petele pe care le lăsase mâinile lui mari cu palme late pe biroul lucios, apoi alese şi rupse încă o foaie de hârtie. Mai calmă, pocni interfonul.
- Janine, adu-mi tot ce ai despre proiectul Soho.
O oră mai târziu, Sydney împinse dosarele la o par- te şi iniţie două apeluri. Primul ca să-şi anuleze planurile pentru cină din seara aceea. Al doilea către Lloyd Bingham, secretarul executiv al bunicului ei - şi acum al ei.

- M-ai prins la fix, îi spuse Lloyd în timp ce intră în biroul lui Sydney. Eram pe punctul de-a ieşi. Ce pot face pentru tine?
Sydney îi aruncă o privire scurtă. Era un bărbat arătos, ambiţios, care prefera croitori italieni şi mâncare franţuzească. Nu avea încă patruzeci de ani, era la al doilea divorţ şi îi plăcea să escorteze femeile din înalta societate care erau atrase de înfăţişarea lui blondă aran-jată şi de manierele lui cizelate. Sydney ştia că muncise din greu şi mult timp ca să-şi dobândească poziţia în cadrul companiei Hayward şi că preluase frâiele afacerii în ultimul an, când bunicul ei fusese bolnav.
Mai ştia şi că îi purta ranchiună deoarece se afla la un birou pe care îl considera de drept al lui.
- Pentru început, îmi poţi explica de ce nu s-a făcut nimic în legătură cu apartamentele din Soho.
- Clădirea din Soho? Lloyd scoase o ţigară dintr-o tabacheră aurie subţire. E pe listă.
-Este pe listă de aproape optsprezece luni. Prima adresă de la dosar, semnată de chiriaşi, datează cu aproape doi ani în urmă şi enumeră douăzeci şi şapte de plângeri specifice.

- Şi cred că vei vedea în dosar şi că o parte din ele au fost tratate. Suflă o dâră subţire de fum şi se aşează confortabil intr-unul din fotolii.
- O parte din ele, repetă Sydney. Cum ar fi reparaţia la coş. Chiriaşii considerau că este nevoie de înlocuirea lui.
Lloyd făcu un gest vag.
- Eşti nouă în jocul acesta, Sydney. Vei descoperi că chiriaşii îşi doresc mereu lucruri noi, mai bune şi mai multe.

- Se prea poate. Cu toate acestea, nu mi se pare deloc eficient din punctul de vedere al costurilor să repari un coş vechi de treizeci de ani, ca să se strice din nou două luni mai târziu. Ridică un deget, înainte ca el să apuce să spună ceva. Balustrade rupte la scări, zugrăveală care se decojeşte, un boiler pentru apă insuficient, un ascensor defect, porţelan crăpat... îşi ridică privirea. Aş putea continua, dar nu pare a fi necesar. Văd o notiţă aici, de la bunicul meu către tine, prin care îţi cere să preiei reparaţiile şi întreţinerea clădirii.
- Şi aşa am făcut, spuse Lloyd rigid. Ştii prea bine că sănătatea bunicului tău a întors compania cu susul în jos în ultimul an. Complexul acela de apartamente este doar unul dintre multele clădiri pe care le deţinea.
- Ai dreptate, categoric, spuse ea încet, dar fără pic de căldură în voce. Mai ştiu şi că avem o responsabilitate, legală şi morală, faţă de chiriaşii noştri, indiferent că apartamentele se află în Soho sau în Central Park West. închise dosarul, îşi împreună mâinile peste el, intr-un gest care îi afirma dreptul de proprietate. Nu vreau să te contracarez, Lloyd, dar vreau să înţelegi că am hotărât să mă ocup personal de această proprietate.
- De ce?

Ea zâmbi vag.

- Nu ştiu sigur. Să spunem că vreau să mă implic la modul practic şi am hotărât să fac din această proprietate

proiectul meu de suflet. între timp, aş vrea să te uiţi peste rapoartele referitoare la firmele de construcţii şi să îmi spui ce recomandări ai. îi întinse un alt dosar.

Am inclus o listă cu proprietăţile, în ordinea priorităţilor. Ne întâlnim vineri, la ora zece, să finalizăm.

- în regulă. Scoase o ţigară înainte să se ridice, apoi adăugă: Sydney, sper să nu te superi, dar o femeie care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii călătorind şi cumpărând haine nu prea ştie multe despre afaceri sau despre ce înseamnă să faci profit. Normal că se supăra, dar, la naiba, nu avea să o arate.

- Atunci, cel mai bine ar fi să învăţ, nu-i aşa? O seară bună, Lloyd.

Abia după ce uşa se închise, îşi privi mâinile. îi tremurau. Avea dreptate, categoric, să îi sublinieze insufi-cienţele. Dar nu avea de unde să ştie cât de mult avea nevoie să îşi dovedească valoarea aici, să valorifice ce îi lăsase bunicul ei. Nici nu avea de unde să ştie cât de îngrozită era că avea să dezamăgească numele familiei. Din nou.

înainte să apuce să se răzgândească, îşi vârî dosarul în servietă şi ieşi din birou. Străbătu coridorul în nuanţe pastel, decorat cu picturi în acuarelă de bun gust şi ficuşi bogaţi, apoi ieşi pe uşile groase din sticlă care de-limitau anfilada de birouri. Se urcă în ascensorul privat şi coborî în hol, unde îl salută din cap pe paznic, apoi ieşi din clădire.

Simţi căldura ca o lovitură de pumn. Chiar dacă era doar mijlocul lunii iunie, New York era năpădit de un val de căldură necruţător, iar temperaturile şi umidita-tea urcau voioase. Trebui doar să traverseze trotuarul ca să ajungă la maşina care o aştepta, ca un cocon, oferin- du-i adăpost de aerul şi zgomotul care parcă se scurgeau, îi spuse şoferului adresa şi se lăsă pe spate pe banchetă, până avea să ajungă în Soho.

Ademenirea unei doamne

Se circula îngrozitor, toată lumea era mârâită şi ţâfnoasă. Dar aşa avea să aibă mai mult timp la dispoziţie să se gândească. Nu era sigură ce avea să facă atunci când avea să ajungă la destinaţie. Nu ştia nici ce avea să facă dacă avea să se întâlnească din nou cu Mikhail Stanislaski.
O impresionase destul de tare, se gândi Sydney. Aspect exotic, ochi încinşi, lipsă totală de curtoazie. Cel mai rău era că dosarul îi demonstrase că acesta avusese perfectă dreptate să fie nepoliticos şi nerăbdător. Scrisese mai multe scrisori în ultimul an şi fusese expediat cu promisiuni făcute cu jumătate de gură.
Poate că dacă bunicul ei nu s-ar fi încăpăţânat să nu divulge presei despre boala lui... Sydney îşi frecă tâmpla cu degetul şi îşi dori să fi luat vreo două aspirine înainte să iasă din birou.
Indiferent ce se întâmplase înainte, ea era la conducere acum. Intenţiona să îşi respecte moştenirea şi toate responsabilităţile aferente. închise ochii şi aproape că aţipi în timp ce şoferul ei îşi croi drum spre partea de jos a oraşului.
în apartamentul lui, Mikhail cioplea o bucată de lemn de cireş. Nu era prea convins de ce continua. O făcea cu jumătate de inimă, dar i se părea mai productiv să facă ceva cu mâinile.
Se tot gândea la femeie. La Sydney. Glacială şi mândră, se gândi el. Unul dintre aristocraţii împotriva căro-ra se răscula din fire. Chiar dacă el şi familia lui fugiseră în America pe când el fusese doar un copil, nu îşi nega moştenirea. Strămoşii lui fuseseră ţigani în Ucraina, pasionali, iuţi la mânie şi prea puţin respectuoşi faţă de autoritatea structurată.
Mikhail se considera american - mai puţin atunci când era în favoarea lui să fie rus.

Aşchii de lemn căzură pe masă sau pe podea. Cea mai mare parte a spaţiului său de locuit era ocupat de munca lui - bucăţi şi plăci din lemn, chiar şi un nod de stejar, cuţite, dălţi, ciocane, burghie, şubler. în colţ era un mic strung şi borcane cu pensule în ele. încăperea mirosea a ulei de in, sudoare şi rumeguş. Mikhail luă o gură din berea de lângă cotul lui şi se lăsă pe spate, studiind lemnul de cireş. încă nu era pregătit să îl lase să vadă ce se ascundea în interiorul lui. îşi trecu degetele peste el, peste fibră, prin crestături, în timp ce sunetul traficului, muzica şi strigătele se înălţau şi pătrundeau prin fereastra deschisă din spa-tele lui.
în ultimii doi ani avusese succes şi ar fi putut să se mute într-o locuinţă mai mare şi mai modernă. îi plăcea însă aici, în cartierul acesta zgomotos, cu brutăria pe colţ, cu atmosfera de bazar de pe Canal la scurtă distanţă, cu femeile care bârfeau pe prispă dimineaţa şi bărbaţii care stăteau pe ea seara.
Nu avea nevoie de un covor dintr-un perete în altul, sau de o cadă de baie, sau de o bucătărie mare şi elegantă. îşi dorea doar un acoperiş prin care să nu curgă apa, un duş cu apă fierbinte şi un frigider în care berea şi carnea feliată să rămână reci.
Momentan, nu avea nici unul din acele lucruri. Şi domnişoara Sydney Hayward clar avea să mai aibă de-a face cu el.
îşi ridică privirea când auzi trei bătăi scurte în uşă, apoi zâmbi larg când vecina lui de palier dădu buzna înăuntru.
- Ce mai zici?
Keely O’Brian trânti uşa după ea, se sprijini drama-tic pe ea, după care făcu rapid câteva mişcări de dans vioaie.

-Am obţinut rolul. Răcni de bucurie şi alergă spre masă şi se aruncă de gâtul lui Mikhail. L-am obţinut.

Ademenirea unei doamne

îl sărută tare, zgomotos, pe un obraz. L-am obţinut. Apoi pe celălalt.

-Ţi-am spus că aşa va fi. întinse mâna şi îi ciufuli părul scurt de un blond prăfuit. Ia-ţi o bere. Vom sărbători.

- Of, Mik. Se duse la frigiderul micuţ, pe picioarele ei lungi, zvelte, dezvăluite în mod uimitor de o pereche de pantaloni scurţi de culoarea verde neon. Eram atât de emoţionată înainte de audiţie, încât am început să sughit, după care am băut vreo patru litri de apă şi m-am bălăcit tot timpul cât am interpretat. Aruncă ca-pacul la gunoi, apoi toastă. Şi tot l-am luat. Un serial de televiziune. Probabil că mă vor plăti doar de vreo şase sau şapte ori, dar sunt ucisă abia în al treilea act. Luă o gură din băutură, după care ţipă prelung, de-i îngheţă sângele în vine. Asta trebuie să fac când ucigaşul în serie mă încolţeşte pe alee. Chiar cred că ţipătul meu a schimbat mersul lucrurilor.

-Fără îndoială. Aşa cum se întâmpla mereu, felul ei rapid, agitat de a vorbi îl amuza. Avea douăzeci şi trei de ani, un trup neastâmpărat şi atrăgător, ochi verzi vioi şi o inimă la fel de mare ca Marele Canion. Dacă Mikhail nu s-ar fi simţit atât de mult ca un frate al ei încă de la începutul relaţiei lor, ar fi încercat de multă vreme să o convingă să ajungă în patul lui.

Keely luă o gură de bere.

- Hei, vrei să comandăm mâncare chinezească sau pi- zza sau ceva? Am o pizza congelată, dar cuptorul e defect din nou.

Afirmaţia ei simplă îi făcu ochii să îi licărească şi buzele să i se ţuguie.

- M-am dus să vorbesc cu Hayward.
Ea se opri din dus sticla la gură.
- în persoană? Adică faţă în faţă?
- Da. Mikhail lăsă la o parte uneltele de cioplit, temându-se să nu scobească lemnul.

18
Nora Roberts
Impresionată, Keely se duse şi se aşează pe pervaz.
-Uau! Deci, cum e?
-Mort.
Ea se înecă cu bere şi îl privi cu ochii mari, bătan- duse cu pumnul în piept.
- E mort? Doar nu l-ai...
- Ucis? De data aceasta, Mikhail zâmbi. Un alt lucru care îi plăcea la Keely era tendinţa ei înnăscută spre dramatism. Nu, dar mi-a trecut prin minte să o ucid pe noua Hayward - nepoata lui.
- Noul proprietar e femeie? Cum e?
- Foarte frumoasă, foarte rece. Se încruntă şi îşi trecu din nou vârfurile degetelor peste fibra lemnului. E roş-cată, cu pielea albă. Are ochi albaştri, ca gheaţa de pe un lac. Când vorbeşte, se formează ţurţuri.
Keely făcu o grimasă şi mai luă o gură din bere.
- Bogaţii, spuse ea, îşi permit să fie reci.
- I-am spus că are la dispoziţie două zile înainte să mă duc la şeful serviciului de urbanism.
De data aceasta, Keely fu cea care zâmbi. Chiar dacă îl admira mult pe Mikhail, simţea că acesta era naiv în multe feluri.
- Succes. Poate că ar trebui să punem în practică ideea doamnei Bayford şi să facem o grevă a chiriilor. Bineînţeles, atunci riscăm să fim evacuaţi, dar... hei! Se aplecă pe fereastra deschisă. Ar trebui să vezi maşina asta. E un Lincoln sau ceva de genul - cu şofer.

O femeie se dă jos de pe bancheta din spate. Mai degrabă fascinată decât invidioasă, respiră prelung, apreciativ. E versiunea ce or de la Harper’s Bazaar de director femeie. Zâmbi larg şi îi aruncă o privire peste umăr. Cred că prinţesa ta de gheaţă a venit în vizită în cartierul nostru sărac.
Afară, Sydney studia clădirea. Era chiar drăguţă, se gândi ea. Precum o femeie bătrână care şi-a păstrat demnitatea şi o rămăşiţă a frumuseţii ei din tinereţe. Culoarea roşie a cărămizilor se atenuase spre un roz pal, pătat

pe alocuri de cenuşă şi fum. Zugrăveala se decojea şi era crăpată, dar acest lucru se putea remedia uşor. Scoase un carneţel şi începu să ia notiţe.
Era conştientă de faptul că bărbaţii care stăteau pe prispă o priveau, dar îi ignoră. Era un loc zgomotos, observă ea. Majoritatea ferestrelor erau deschise şi se auzeau diverse sunete - televizoare, radiouri, bebeluşi care plângeau, cineva care cânta The Desert Song într-o voce melodioasă de soprană. Erau şi balcoane micuţe inutile pline cu ghivece cu flori, biciclete, haine care se uscau în aerul fierbinte, stătut.
îşi duse mâna streaşină la ochi şi privi în susul clădirii. Majoritatea balustradelor erau foarte ruginite şi multora le lipseau din spiţe. Se încruntă, apoi îl observă pe Mikhail, aplecându-se pe o fereastră de la ultimul etaj, cu obrazul aproape lipit de cel al unei blonde ameţitoare. întrucât el era la bustul gol, iar blonda era îmbrăcată cu ceea ce se voia a fi un maiou, Sydney îşi imagină că îi întrerupse. îl salută cu o mişcare rigidă din cap, după care se întoarse la notiţele ei.

Când o porni spre intrare, bărbaţii se mişcară şi îi făcură loc. Holul mic era întunecos şi apăsător de fierbinte. La acest nivel, ferestrele erau blocate din cauza vopselei. Parchetul vechi era plin de urme şi zgârieturi şi se simţea un miros foarte bine definit de mucegai. Studie cu o privire dubioasă ascensorul. Cineva lipise deasupra butonului un afiş pe care scrisese de mână: „Lăsaţi orice speranţă, voi cei care intraţi".
Curioasă, Sydney apăsă butonul şi ascultă huruiturile şi şuierăturile ca de măcinare ale mecanismului. Respiră nerăbdătoare şi îşi mai luă câteva notiţe. Era deplorabil, se gândi ea. Clădirea ar fi trebuit inspectată, iar compania Hayward servită cu o citaţie. Ei bine, acum ea reprezenta Hayward.
Uşile se deschiseră cu un scârţâit şi Mikhail ieşi din el.

- Ai venit să îţi vezi imperiul? o întrebă el.
Cu bună ştiinţă, ea îşi termină notiţele şi abia după aceea îl privi. Măcar îşi luase un tricou pe el - dacă i se putea spune aşa. Tricoul alb şi subţire era sfâşiat la mâneci şi terfelit la tiv.
- Cred că v-am spus că mă voi uita peste dosar. După ce am făcuto, m-am gândit că cel mai bine ar fi să inspectez eu însămi clădirea. Se uită la ascensor, apoi din nou la el. Sunteţi fie foarte curajos, fie foarte prost, domnule Stanislaski.
-Sunt realist, o corectă el ridicând lent din umeri. Ce-o fi o fi.
- Poate că aşa este. Dar aş prefera ca nimeni să nu mai folosească ascensorul până nu este reparat sau înlocuit.
El îşi vârî mâinile în buzunare.

- Şi va fi?
-Da, cât mai curând posibil. Cred că aţi menţionat în scrisoare că unele dintre balustradele de la scări sunt rupte.
- Le-am înlocuit pe cele care erau în stare gravă.
Ea ridică din sprânceană.
- Dumneavoastră?
- Sunt copii şi bătrâni în clădire.
Simplitatea răspunsului lui o ruşină.
- înţeleg. întrucât v-aţi asumat sarcina de a-i reprezenta pe chiriaşi, poate că aţi vrea să mă conduceţi şi să îmi arătaţi cele mai grave probleme.
O porniră în sus pe scări, iar ea observă că balustrada era evident nouă, o bară de lemn curat care se simţea robust sub mâna ei. îşi notă că fusese înlocuită de un chiriaş.
El bătu la uşile de la apartamente. Oamenii îl salutau cu entuziasm, iar pe ea cu precauţie. Se simţeau mirosuri de la diverse mâncăruri - unele feluri tocmai terminate, alte încă nemâncate. I se oferiră ştrudel, negrese, gulaş, aripioare de pui. Unii dintre reclamanţi erau înverşunaţi,

alţii agitaţi. Dar Sydney văzu cu ochii ei că Mikhail nu exagerase în scrisorile pe care le trimisese.
Până ajunseră la al treilea etaj, era deja ameţită de la căldură. La al patrulea etaj, refuză oferta de spaghete şi chiftele - întrebându-se cum de suporta cineva să gătească pe căldura asta - şi acceptă un pahar cu apă. îşi notă cu sârguinţă că se auzeau horcăituri şi bufnituri la ţevi. Când ajunseră la al cincilea etaj, îşi dorea cu disperare un duş rece, un pahar răcit de chardonnay şi confortul binecuvântat din apartamentului ei cu aer condiţionat.

Mikhail observă că îi lucea faţa de la căldură. Pe ultimul şir de scări gâfâise puţin, ceea ce îl încânta. Nu îi strica reginei să vadă în ce condiţii trăiau supuşii ei. Se întrebă de ce nu îşi dăduse jos măcar haina de la costum sau de ce nu îşi desfăcuse vreo doi dintre nasturii aceia pretenţioşi de la bluză.
Nu îl încântă gândul că i-ar fi plăcut să se ocupe chiar el de ambele variante.
- M-am aşteptat ca unii dintre chiriaşi să aibă unităţi de fereastră. Simţi sudoarea prelingându-se tăioasă pe spatele ei. Aer condiţionat.
- Nu ar suporta instalaţia electrică, îi spuse el. Când le pornesc oamenii, sar siguranţele şi rămânem fără cu-rent. Pe holuri e cel mai rău, spuse el pe un ton conver-saţional. Nu e aer deloc. Iar aici sus e cel mai rău dintre toate. Căldura creşte.
-Aşa am auzit.
Era albă ca varul, observă el şi înjură.
- Dă-ţi jos haina.
- Poftim?
- Eşti proastă. îi trase haina de pe umeri şi începu să ii elibereze braţele.
Privirea i se umplu de pete dansante din pricina căldurii şi a degetelor lui aspre care o atingeau hotărâte.
- Opriţi-vă.
- Foarte proastă. Nu suntem în sala de şedinţe.

Atingerea lui nu semăna deloc cu cea a unui iubit, dar o tulbura nespus, Îl lovi peste mâini imediat ce avu un braţ liber. Mikhail o ignoră şi o împinse în apartamentul lui.
- Domnule Stanislaski, spuse ea, cu respiraţia tăiată, dar plină de demnitate. Nu mă voi lăsa pipăită.

-Mă îndoiesc că aţi fost pipăită vreodată în viaţa voastră, Alteţă. Ce bărbat şi-ar dori să îi degere degetele? Aşază-te.
-Nu vreau să...
El o îmbrânci pur şi simplu pe un scaun, apoi se uită spre Keely, care stătea în bucătărie, cu gura căscată.
- Adu-i nişte apă, îi porunci el.
Sydney îşi trase suflarea. Un ventilator se rotea lângă scaun şi îi răcorea pielea.
-Sunteţi cel mai necioplit, nepoliticos şi mai ne-suferit bărbat cu care am fost vreodată obligată să am de-a face.
El luă paharul de la Keely şi fu tentat să îi arunce conţinutul pe faţa frumoasă a lui Sydney. In schimb, îi vârî paharul în mână.
- Bea.
- Cerule, Mik, aţ milă, murmură Keely. Pare frântă. Vrei o cârpă rece? în timp ce i-o oferi, admiră fără să vrea bluza de mătase de culoarea fildeşului cu nasturii ei mici în formă de perle.
-Nu, mulţumesc. Sunt bine.
- Eu sunt Keely O'Brian, de la 502.
-Cuptorul nu îi funcţionează, spuse Mikhail. Şi nu are apă caldă. Prin acoperiş curge apă.
- Doar când plouă. Keely încercă să zâmbească, dar nu obţinu nici o reacţie. Cred că voi pleca. Mi-a părut bine de cunoştinţă.
Când rămaseră singuri, Sydney sorbi lent din apa călduţă. Mikhail nu se plânsese de propriul apartament, dar putea vedea că linoleumul de pe podeaua din

bucătărie era rupt, iar frigiderul era deznădăjduit de mic şi vechi. Pur şi simplu nu mai avea energie să se uite şi la restul.
O abordase intr-un mod complet lipsit de tact, dar concluzia era că el avea dreptate, iar compania ei se înşela.
El se aşează pe marginea blatului din bucătărie şi privi cum îi revine culoarea în obraji. Se simţi uşurat. Preţ de o clipă, pe hol, se temuse că avea să leşine. Deja se simţea ca un idiot.
-Vrei să mănânci ceva? spuse el pe un ton tăios şi neprietenos. Poţi mânca un sendviş.
Ea îşi aminti că ar fi trebuit să ia cina la Le Cirque cu cel mai recent celibatar eligibil pe care îl alesese mama ei pentru ea.
- Nu, mulţumesc. Nu aveţi o impresie prea bună despre mine, nu-i aşa?
El mişcă din umeri, iar ea îşi dădu seama că era un obicei de-al lui.
- Am o impresie destul de puternică despre tine.
Ea se încruntă şi lăsă la o parte paharul. Felul în care o spusese nu prea lăsa loc de interpretări.
- Spuneaţi că sunteţi tâmplar?
- Uneori sunt tâmplar.
- Aveţi autorizaţie?
El miji ochii.
-Autorizaţie de liberă practică, da. Pentru reconstrucţii, renovări.
- înseamnă că aveţi o listă cu alţi antreprenori cu care aţi lucrat - electricieni, instalatori, şi toate cele.
-Da.
- în regulă. Pregătiţi o ofertă de preţ pentru reparaţii, inclusiv lucrările de finisaj, zugrăveală, pardoseală, înlocuirea instalaţiilor şi a electronicelor. O vreau pe birou într-o săptămână. Se ridică şi îşi luă haina şifonată.

El rămase pe loc în timp ce ea puse haina peste braţ şi îşi ridică servieta.
- Şi apoi?
Domnule Stanislaski, vei transforma vorbe- le mele în fapte. Va angajez.

capitolul 2
- Mamă, chiar nu am timp pentru asta.
- Sydney, dragă, mereu avem timp pentru ceai.
Spunând acestea, Margerite Rothchild Hayward Kinsdale LaRue turnă ginseng într-o ceaşcă de porţelan. Mă tem că iei prea în serios toată treaba asta cu afacerile imobiliare.
- Poate din cauză că eu sunt la conducerea companiei, bombăni Sydney fără să îşi ridice privirea din hârtiile de pe biroul ei.
-Nu îmi imaginez la ce i-a stat mintea bunicului tău. Dar, la o adică, a fost mereu un bărbat neobişnuit. Oftă preţ de o clipă, amintindu-şi cât de drag îi fusese ţapul acela bătrân. Haide, dragă, serveşte nişte ceai şi un sendviş delicios. Până şi Madam Directoare trebuie să ia prânzul.
Sydney cedă, sperând să o expedieze mai rapid pe mama ei dacă se purta agreabil.
- Ce drăguţ din partea ta! Doar că astăzi sunt presată de timp.
- Toate prostiile astea corporative, începu Margerite, când Sydney se aşează lângă ea. Nu ştiu de ce îţi baţi capul. Ar fi fost aşa de simplu să angajezi un manager sau ceva de genul. Margerite îşi stoarse puţină lămâie în ceaşcă, după care se aşează la loc. îmi dau seama că ar putea fi distractiv pentru o vreme,

dar să mă gândesc că ai avea o carieră... Ei bine, pare atât de lipsit de sens.
- Intr-adevăr? murmură Sydney, străduindu-se să nu lase amărăciunea să se citească în vocea ei. S-ar putea să îi surprind pe toţi şi să mă pricep la asta.
- O, sunt sigură că te vei descurca minunat la orice ai face, scumpo. îşi flutură absentă mâna peste a lui

Sydney. Nu avusese deloc probleme cu ea în copilărie, se gândi ea. Margerite chiar nu ştia cum să se descurce cu această izbucnire bruscă şi - era convinsă de asta - temporară de rebeliune. încercă să fie împăciuitoare. Şi am fost încântată când bunicul Hayward ţi-a lăsat toate aceste clădiri frumoase.
Ciuguli dintr-un sendviş, o femeie uluitoare care părea cu zece ani mai tânără decât cei cincizeci pe care îi număra de fapt, îngrijită şi lustruită, îmbrăcată cu un costum Chanel. Dar să te implici efectiv în administrare... Nedumerită, se bătu uşor peste părul castaniu vopsit cu grijă. Ei bine, unii ar putea zice că este puţin nefeminin. Un bărbat este scârbit uşor de o femeie pe care o consideră foarte puternică.
Sydney aruncă o privire tăioasă spre inelarul de curând rămas gol al mamei ei.
-Nu toate femeile îşi centrează ambiţiile pe un bărbat.
-O, nu fi prostuţă. Margerite râse senin, vioi, şi o bătu uşor peste mână pe fiica ei. O femeie nu îşi doreşte prea mult timp să fie fără soţ. Nu trebuie să fii descura-jată pentru că tu şi Peter nu aţi reuşit să găsiţi o rezolva-re. Primele mariaje sunt deseori doar de probă.
Stăpânindu-şi sentimentele, Sydney îşi aşeză cu grijă ceaşca.

-Asta consideri tu că a fost căsnicia ta cu tata? Un mariaj de probă?
- Sunt convinsă că amândoi am învăţat câteva lecţii valoroase din ea. încrezătoare şi mulţumită, îşi privi fii-ca radiind. Şi acum, scumpa mea, povesteşte-mi despre seara petrecută cu Channing. Cum a fost?
- Sufocantă.
Ochii de un albastru blând ai lui Margerite scăpărară a enervare.
- Sydney, serios acum.
-Tu ai întrebat. Ca să prindă puteri, Sydney îşi ridică din nou ceaşca cu ceai. Se întrebă de ce oare se simţea

Ademenirea unei doamne

constant necorespunzătoare când se afla în preajma fe-meii care o născuse. îmi pare rău, mamă, dar pur şi simplu nu ne potrivim.
-Prostii. Vă potriviţi perfect. Channing Warfield este un bărbat inteligent, de succes, care provine dintr-o familie foarte bună.
- La fel a fost şi Peter.
Margerite îşi aşeză zgomotos ceaşca pe farfurie.
- Sydney, nu trebuie să compari fiecare bărbat pe care îl întâlneşti cu Peter.
- Nu o fac. Riscă şi îşi puse mâna peste a mamei ei. Exista o legătură între ele, trebuia să existe. De ce sim-ţea mereu că îi scapă printre degete? Sincer, chiar nu îl compar pe Channing cu nimeni. Pur şi simplu mi se pare pompos, plictisitor şi pretenţios. S-ar putea ca orice bărbat să mi se pară aşa acum. Momentan, nu sunt interesată de bărbaţi, mamă. Vreau să mă realizez.
-Să te realizezi, repetă Margerite, mai mult uluită decât furioasă. Eşti o Hayward. Nu trebuie să fii nimic

altceva. Apucă un şerveţel şi îşi tamponă buzele. Pentru numele lui Dumnezeu, Sydney, ai divorţat de Peter de patru ani. A venit vremea să găseşti un soţ potrivit. Femeile scriu invitaţiile, îi aminti ea fiicei sale. Şi au o politică de a exclude femeile frumoase şi singure. Ai un loc în societate, Sydney. Şi o responsabilitate faţă de numele tău.
Sydney simţi cum i se strânge stomacul, aşa că îşi puse la o parte ceaşca.
-Aşa mi-ai spus dintotdeauna.
Satisfăcută de faptul că Sydney avea să se poarte raţional, Margerite zâmbi.
- Dacă Channing nu e bun, mai sunt şi alţii. Dar cred sincer că nu ar trebui să îl expediezi atât de rapid. Dacă aş avea cu douăzeci de ani mai puţin… ei bine. Aruncă o privire la ceasul de mână şi icni scurt. Măi să fie, voi întârzia la coafor. Dau o fugă să îmi pudrez mai întâi nasul.

28
Nora Roberts
Când Margerite intră în baia adiacentă biroului, Sydney îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Ce să facă cu toate aceste sentimente de vină şi insuficienţă? Cum să se explice în faţa mamei, când nici măcar ea nu se înţelegea pe sine?
Se ridică şi se întoarse la birou. Nu o putea convinge pe Margerite că nu Peter era motivul pentru care nu era dispusă să se mai implice într-o relaţie, când, de fapt, chiar aşa era. Fuseseră prieteni, fir-ar să fie. Ea şi Peter crescuseră împreună, ţinuseră unul la celălalt. Doar că pur şi simplu nu fuseseră îndrăgostiţi unul de celălalt. Presiunile din partea familiei îi împinseseră spre altar pe când fuseseră prea tineri ca să îşi dea seama de gre-şeala pe care o făceau. După

care îşi petrecuseră cea mai mare parte din doi ani încercând din răsputeri să facă astfel încât mariajul lor să funcţioneze.
Nu îi părea rău de faptul că divorţaseră, ci de faptul că până să se despartă, deja nu mai fuseseră prieteni. Dacă nu reuşise cu cineva la care ţinuse, cineva cu care avusese atât de multe lucruri în comun, cineva pe care îl plăcuse atât de mult, cu siguranţă că problema era la ea.
Acum voia doar să simtă că era demnă de încrederea pe care o avusese bunicul ei în ea. I se oferise un alt tip de responsabilitate, un alt gen de provocare. De data aceasta, nu îşi permitea să dea greş.
Răspunse cu precauţie la interfon.
- Da, Janine.
- Domnul Stanislaski este aici, domnişoară Hayward. Nu are programare, dar zice că are nişte documente pe care voiaţi să le vedeţi.
Cu o zi mai devreme, se gândi ea şi îşi îndreptă umerii.
- Trimite-l înăuntru.
Măcar se bărbierise, se gândi ea, deşi, de data aceasta, avea găuri în blugi. In timp ce închise uşa, el o privi

prelung şi atent. Ca doi boxeri care îşi măsurau concu- renţa din priviri din colţuri neutre.
Părea la fel de apretată şi de afectată ca înainte, îmbrăcată într-un costum de afaceri aranjat, de data aceasta de un gri pal, şi toţi nasturii mici argintii de la bluză îi erau închişi până sus, lângă gâtul ei fin şi alb. Aruncă o privire la tava pentru ceai şi ceştile delicate şi sendvişurile micuţe de pe ea. Buzele i se încreţiră.
- Ţi-am întrerupt prânzul, Hayward?

- Chiar deloc. Nu se sinchisi să se ridice sau să zâmbească, ci îi făcu semn din partea cealaltă a încăperii. Aveţi oferta de preţuri, domnule Stanislaski?
-Da.
-Vă mişcaţi rapid.
El rânji.
-Aşa este. Simţi un miros - sau mai bine zis mai multe mirosuri contrastante. Ceva subtil şi răcoros şi încă unul, floral şi mult prea feminin. Ai companie?
Ea ridică din sprânceană.
- De ce întrebi?
- Se simte un parfum care nu îţi aparţine. Apoi, ridicând din umeri, îi înmână documentele pe care le ţinea în mână. Primul conţine lucrurile care trebuie făcute, al doilea cele care ar trebui făcute.
-Înţeleg. Putea simţi căldura pe care o emana. Nu ştia de ce, dar i se părea alinătoare, ca o declaraţie în favoarea vieţii. Ca şi când ar fi ieşit dintr-o peşteră întu-necoasă la lumina soarelui. Sydney se asigură că nu îi atinge degetele când luă documentele.
- Ai devize de la subcontractori?
-Sunt incluse. în timp ce ea răsfoia hârtiile pe care le pregătise, el ridică un triunghi de pâine şi îl mirosi ca un lup. Ce e chestia asta?
Ea aproape că nici nu îşi ridică privirea.
-Năsturel.
El mârâi şi îi dădu drumul înapoi pe farfurie.

- De ce ai mânca aşa ceva?
Ea îşi ridică din nou privirea, iar de data aceasta zâmbi.
- Bună întrebare. „ .
Nu ar fi trebuit să facă asta, se gândi el şi îşi duse

mâinile la buzunare. Când zâmbea, se schimba. Ochii i se încălzeau, buzele i se înmuiau, iar frumuseţea devenea mai degrabă abordabilă, decât distantă. Îl făcea să uite că nu era câtuşi de puţin interesat de genul ei de femeie.
-Atunci să te mai întreb ceva. - ,
Ea îşi ţuguie buzele în timp ce se uita pe listă, Îi plăcea ce vedea.
- Se pare că sunteţi plin de întrebări astăzi.
-De ce porţi astfel de culori? Posomorâte, când ar trebui să porţi culori vii. Safir sau smarald.
Se holbă surprinsă la el. Din câte îşi amintea, nimeni nu îi pusese vreodată la îndoială gustul. In unele cercuri, era considerată chiar elegantă.
- Sunteţi tâmplar sau consultant de modă, domnule
Stanislaski?
El îşi mişcă umerii.
-Sunt bărbat. Aici e ceai? Ridică ceainicul şi mirosi conţinutul, în timp ce ea continuă să îl privească cu uimire. E prea cald pentru ceai. Ai ceva rece de băut.
Ea clătină din cap şi apăsă pe interfon.
-Janine, adu ceva rece de băut pentru domnul Stanislaski, te rog. întrucât simţea un imbold enervant de-a se ridica şi de-a se privi în oglindă, îşi drese vocea. Este o linie de demarcaţie destul de clară intre ceea ce trebuie şi ceea ce ar trebui făcut conform listei dumnea-voastră, domnule...
-Mikhail, spuse el lejer. Deoarece sunt mai multe lucruri pe care ar trebui să le faci decât cele pe care trebuie să le faci. Ca în viaţă.

- E şi filosof, bombăni ea. Vom începe cu cele care trebuie făcute şi poate vom încorpora unele de pe lista opţională. Dacă ne mişcăm repede, am putea redacta un contract până la sfârşitul săptămânii.
El încuviinţă lent din cap, gânditor.
- Şi tu te mişti rapid.
- La nevoie. Mai întâi, aş vrea să îmi explici de ce ar trebui să înlocuiesc toate ferestrele.
- Deoarece sunt dintr-o singură foaie şi ineficiente.
- Da, dar...
- Sydney, dragă, lumina de aici este oribilă. Oh! Mar- gerite se opri în pragul uşii. îmi cer iertare, văd că eşti într-o şedinţă.
Ar fi privit dispreţuitor spre blugii uzaţi ai lui Mikhail, dar îi era foarte greu să treacă de faţa lui.
- Ce mai faceţi? spuse ea, încântată că acesta se ridicase când ea intrase.
-Dumneavoastră sunteţi mama lui Sydney? întrebă Mikhail înainte ca Sydney să o expedieze pe Margerite.
-Aşa este, da. Margerite zâmbi rezervată. Nu era de acord ca fiica ei să fie la per tu în relaţiile cu ajutoarele. Mai ales atunci când ajutorul cu pricina îşi purta părul prins într-o coadă scurtă şi era încălţat cu bocanci mur-dari. De unde aţi ştiut?
- Frumuseţea adevărată se maturează bine.
- Oh! Fermecată, Margerite zâmbi din ce în ce mai călduros. Fâlfâi din gene din reflex. Ce cordial!
- Mamă, iartă-mă, dar eu şi domnul Stanislaski avem afaceri de discutat.
- Bineînţeles, bineînţeles. Margerite se duse şi sărută aerul la o distanţă de vreo doi centimetri de obrazul fii-cei sale. Atunci îmi văd de ale mele. Deci, draga mea, nu vei uita că trebuie să luăm prânzul împreună săptămâna viitoare? Şi am vrut să îţi

amintesc că... Stanislaski, repetă ea, întorcându-se din nou spre Mikhail. Mi-aţi părut

cunoscut. O, Doamne! Cu respiraţia brusc tăiată, îşi duse o mână la inimă. Sunteţi Mikhail Stanislaski?
- Da. Ne-am mai întâlnit?
-Nu. Oh, nu, nu ne-am mai întâlnit, dar v-am văzut fotografia în Art/World. Mă consider o patroană. Radiind, trecu pe lângă birou şi, sub privirea uluită a fiicei, îi luă mâinile într-ale ei. Pentru Margerite, coada lui era acum artistică, iar blugii zdrenţăroşi excentrici. Lucrările dumneavoastră, domnule Stanislaski - magnifice. Cu adevărat magnifice. Am cumpărat două dintre lucrările dumneavoastră la ultima expoziţie. Nu vă pot spune cât de încântată sunt să vă cunosc.
- Mă flataţi.
-Chiar deloc, insistă Margerite. Deja sunteţi considerat unul dintre cei mai buni artişti ai anilor nouăzeci. Şi tu l-ai angajat. Se întoarse radiind spre fiica ei care amuţise. O mişcare genială, scumpa mea.
-Eu... de fapt, eu...
-Sunt încântat, o întrerupse Mikhail, să lucrez cu fiica dumneavoastră.
- E minunat. Ea îi mai strânse o dată mâinile. Trebuie să veniţi la un mic dineu pe care îl organizez vineri, pe Long Island. Vă rog, nu îmi spuneţi că aveţi deja program în seara aceea. Îl privi pe sub gene. Voi fi devastată.
El avu grijă să nu rânjească la Sydney pe deasupra capului ei.
- Nu aş putea fi niciodată responsabil pentru devastarea unei femei frumoase.
-Fabulos. Vă va aduce Sydney. La ora opt. Acum trebuie să fug. Se mângâie pe păr, îi aruncă o privire

absentă lui Sydney şi ieşi în grabă chiar pe când Janine intră în birou cărând o băutură nealcoolică. Mikhail luă paharul, mulţumi, apoi se aşeză din nou.
- Deci, începu el, mă întrebai despre ferestre.
Sydney îşi relaxă cu foarte multă atenţie mâinile strânse pumn sub birou.

- Spuneai că eşti tâmplar.
- Uneori sunt. Sorbi prelung din băutura răcoritoa-re. Alteori cioplesc în lemn, în loc să îl bat în cuie.
Dacă îşi propusese să o facă de râs - şi nu era chiar convinsă că lucrurile nu stăteau aşa reuşise cu brio.
-Mi-am petrecut ultimii doi ani în Europa, îi spuse ea, aşa că am pierdut puţin legătura cu lumea artei americane.
-Nu trebuie să îţi ceri scuze, spuse el, amuzat.
- Nu îmi cer scuze. Trebui să se forţeze să vorbească cu calm, să nu se ridice în picioare şi să nu îi rupă în bucăţele oferta. Aş vrea să ştiu ce joc faci, Stanislaski.
-Mi-ai oferit de lucru la un proiect care înseamnă ceva pentru mine. Accept oferta.
- M-ai minţit.
-Cum anume? Ridică mâna, cu palma în sus. Am autorizaţie de liberă practică. Mi-am câştigat traiul din construcţii încă de la şaisprezece ani. Ce contează dacă oamenii îmi cumpără acum sculpturile?
-Nu contează. Ea apucă din nou ofertele. Probabil că oricum producea lucrări primitive şi urâte, se gândi ea. Bărbatul era prea dur şi necioplit ca să fie artist. Conta doar că putea face slujba pentru care îl angaja ea.

Dar nu îi plăcea să fie păcălită. Ca să îl facă să plătească pentru asta, îl obligă să discute despre fiecare detaliu al ofertei, irosind mai bine de o oră din timpul lui şi al ei.

- în regulă, atunci. îşi împinse la o parte notiţele me- ticuloase. Contractul^va fi gata pentru semnat vineri.
- Bine. Se ridică. Îl poţi aduce când vii după mine. Să zicem, pe la ora şapte.
- Poftim?
- Pentru cină. El se aplecă uşor în faţă. Preţ de o clipă y H antă, se gândi că avea să o sărute. Deveni rigidă ca o uliţă, dar el îi prinse doar reverul costumului între de-
getul mare şi arătător. Trebuie să porţi ceva colorat.

Ea împinse scaunul în spate şi se ridică.

- Nu intenţionez să te duc la mama la cină.

-Te temi să fii cu mine, spuse el cu multă mândrie.

Ea îşi ridică bărbia.

- Cu siguranţă că nu.

-Ce alt motiv ar fi? Continuând să o privească în ochi, dădu roată biroului, până ajunse faţă în faţă cu ea. O femeie ca tine nu ar putea fi atât de nemanierată fără motiv.

Aerul i se acumula în plămâni. Sydney se forţă să îl expire dintr-o răsuflare.

- Este suficient că nu te plac.

El doar zâmbi şi se jucă cu perlele de la gâtul ei.

-Nu. Aristocraţii sunt previzibili, Hayward. Ai fi învăţată să îi tolerezi pe cei care nu îţi plac. Cu ei te-ai purta cel mai politicos.

-Nu mă mai atinge.

- îţi aduc puţină culoare în obraji. Râse şi lăsă ca perlele să îi alunece dintre degete. Era convins că pielea ei ar fi fost la fel de fină, la fel de rece. Haide, Sydney, ce îi vei spune încântătoarei tale mame dacă te duci la petrecerea ei fără mine? Cum îi vei explica faptul că ai refuzat să mă duci? Vedea războiul ce se purta în ochii ei, între mândrie şi maniere şi fire, şi râse din nou. Prin-să în capcană de propria-ţi educaţie, murmură el. Eu nu trebuie să îmi fac griji de aşa ceva.
- Fără îndoială, spuse ea printre dinţi.
-Vineri, spuse el şi o înfurie când îşi trecu un deget peste obrazul ei. Ora şapte.
-Domnule Stanislaski, murmură ea când el ajunse la uşă. Când el se întoarse, ea îi zâmbi cât putu de rece. încercaţi să găsiţi ceva fără găuri în dulap.
îl auzi râzând de ea în timp ce străbătu coridorul. Se lăsă înapoi pe scaun şi se gândi că dacă nu ar fi fost atât de bine-crescută, s-ar fi putut elibera de o parte din venin aruncând cu obiecte casabile în uşă.

Ademenirea unei doamne
35
Se îmbrăcă intenţionat în negru. Sub nici o formă nu voia ca el să creadă că avea să scotocească prin garde-robă, căutând ceva colorat doar pentru că el îi sugerase acest lucru. Iar rochia neagră mulată simplă i se păru deopotrivă business, la modă şi potrivită. Din impuls, îşi lăsase părul desprins, aşa că îi ajun-gea acum aproape până la umeri - doar pentru că se săturase să îl mai poarte prins la spate. Aşa cum făcea întotdeauna, se întrebase cu grijă ce să poarte în seara aceasta şi era mulţumită că reuşise să obţină un aspect de eleganţă distantă.
Auzi muzica răsunând înainte să bată la uşă. O sur-prinse să recunoască acordurile pasionale din

Carmen. Bătu mai tare, aproape cedând impulsului de a striga, ca să o audă în pofida ariei, dar chiar atunci uşa se des-chise larg. In spatele ei era blonda superbă, îmbrăcată cu un tricou minuscul şi nişte pantaloni scurţi şi mai minusculi.

- Bună. Keely zdrobi o bucată de gheaţă între dinţi şi înghiţi. Tocmai împrumutam o tavă cu gheaţă de la Mik - congelatorul meu e setat pe „topire" zilele astea. Reuşi să zâmbească şi se forţă să nu se tragă de haine. Se simţea ca o ţărăncuţă pe care prinţesa o prinde furând. Tocmai plecam. înainte ca Sydney să apuce să spună ceva, ţâşni din nou înăuntru ca să apuce o tavă de gheaţă. Mik, ţi-a venit partenera. Sydney se înfioră când auzi termenul parteneră în timp ce blonda trecu ca un glonţ pe lângă ea.

-Nu trebuie să pleci...

- E îngrămădeală în trei, îi spuse Keely în timp ce trecu pe lângă ea şi, rânjind scurt, îşi văzu de drum.

-M-ai strigat? Mikhail veni în cadrul uşii de la dormitor. Avea un prosop alb foarte mic legat în talie. Cu altul îşi freca părul ud, ciufulit. Se opri când o văzu pe 'sydney. îi pâlpâi ceva în ochi în timp ce îşi trecu privirea

peste dungile lungi, reci ale rochiei ei. Apoi zâmbi şi spuse simplu: întârzii.

Era recunoscătoare că reuşise să nu rămână cu gura căscată. Avea un trup zvelt şi musculos, cu oase lungi şi pielea bronzată - piele care strălucea de la picuri mici de apă ce îi provocau o sete insuportabilă. Prosopul îi era legat periculos de jos pe şolduri. Uluită, privi o pi-cătură de apă alunecându-i peste piept, stomac şi apoi dispărând sub prosop.

Temperatura din încăpere, deja aburindă, mai crescu cu câteva grade.
- Eşti... Ştia că avea să reuşească să vorbească coerent - peste un minut. Am spus ora şapte.
-Am fost ocupat. Ridică din umeri. Prosopul se miş-că. Sydney înghiţi în sec. Nu mai durează mult. Fă ceva de băut. Colţurile buzelor i se curbară uşor, răutăcios. Numai mort nu i-ai fi văzut reacţia - nu ai fi fost încântat de ea. Pari... încinsă, Sydney. Făcu un pas în faţă, privind cum ea cască ochii mari, cum deschide gura-i tremurândă. Privind-o în ochi, porni un ventilator portabil mic. Aerul aburind se mişcă. Asta te va ajuta, spuse el blând.
Ea încuviinţă. Era răcoritor, dar aduse cu el în încăpere şi mirosul duşului, al pielii lui. Vedea în privirea lui că ştia acest lucru şi se distra pe seama ei, aşa că îşi veni în fire.
- Contractele tale. Aşează dosarul pe o masă. Mikhail abia de îi aruncă o privire.
- Mă voi uita şi voi semna mai târziu.
- în regulă. Cel mai bine ar fi să te îmbraci. Trebui să mai înghită o dată nodul care i se pusese în gât când el îi zâmbi. Spuse cu voce tăioasă şi iritată: Vom întârzia.
- Puţin. Este băutură rece în frigider, adăugă el şi se duse înapoi în dormitor. Simte-te ca acasă.
Rămasă singură, reuşi să respire de trei ori normal. Treptat, simţi cum se linişteşte. Orice bărbat care arăta

aşa intr-un prosop ar fi trebuit arestat, se gândi ea şi începu să studieze încăperea.
Fusese prea iritată ca să o cerceteze în timpul celeilalte vizite. Şi prea absorbită, recunoscu ea

încruntân- du-se uşor. Un astfel de bărbat avea modul lui de-a ţine
O femeie absorbită. Acum observă bucăţile de lemn, mici şi mari, uneltele, borcanele pline cu pensule. Sub fereastra din sufragerie era o masă de lucru. Se duse spre ea şi văzu că unele dintre bucăţile de lemn erau lucrări în curs.
Ridică din umeri şi îşi trecu degetul peste o bucată de cireş marcat de caneluri şi scobituri făcute cu dalta. Aspru şi primitiv, exact aşa cum bănuise ea. Ii alina or-goliul rănit să ştie sigur că avusese dreptate în legătură cu lipsa lui de talent. Era evident un sălbatic care impresionase momentan lumea capricioasă a artei.
După care se întoarse şi văzu rafturile.
Erau pline de lucrările lui. Coloane lungi fine de lemn, frumos conturate. Un profil al unei femei cu păr lung, curgător; un copil mic surprins într-un râs vioi; un cuplu prins la nesfârşit într-un prim sărut ezitant. Nu se putea abţine să nu atingă, să nu simtă. Lucrările lui variau de la pasionale la încântătoare, de la îndrăz- neţe la delicate.
Fascinată, se lăsă pe vine ca să vadă mai îndeaproa-pe lucrările de pe rafturile mai joase. Oare se putea, se întrebă ea, ca un bărbat cu astfel de maniere necizelate, cu o aroganţă atât de mare, să fie îndeajuns de înţelept, de sensibil, de milos, încât să creeze astfel de lucruri încântătoare din bucăţi de lemn?
Râzând uşor, Sydney întinse mâna după o sculptură
A unui cangur minuscul, cu un pui care arunca o ochea- dă din marsupiu. Se simţea fină şi delicată ca sticla la mână. Când o puse la locul ei, oftând, observă figurina In miniatură. Cenuşăreasa, se gândi ea, ţinând-o ferme- cată cu vârfurile degetelor. Eroina frumuşică a basmului

era în continuare îmbrăcată de bal, dar avea un picior desculţ, întrucât Mikhail o surprinsese în goana ei dinainte ca orologiul să bată miezul nopţii. Preţ de o clipă, Sydney se gândi că aproape putea vedea lacrimi in ochii pictaţi.
- îţi place? , . „
Tresări, după care se ridică rapid, ţinând in continuare figurina în palma ei.
- Da - îmi pare rău.
-Nu trebuie să îţi pară rău că îţi place. Mikhail se sprijini cu şoldul, acoperit acum într-o manieră mai conservatoare de o pereche de pantaloni de culoarea grâului, de masa de lucru. îşi periase părul pe spate şi atârna acum în cârlionţi umezi aproape până la umeri, în continuare tulburată, aşează miniatura înapoi pe raft.
- Mă refeream că ar trebui să îmi cer iertare pentru că ţi-am atins lucrările.
El zâmbi uşor. îl fascina faptul că putea trece de la o încântare neasemuită la o politeţe glacială într-o fracţi-une de secundă.
-Mai bine să fii atins decât să stai la o parte, doar ca să fii admirat. Nu crezi?
Era imposibil să nu înţelegi insinuarea din tonul lui, din privirea lui.
- Depinde. . . .. „
Când ea se puse în mişcare, se mişcă şi el, ridicându-se. Sincronizarea fu perfectă. Aproape că se ciocni de el.
- De ce anume?
Ea nu roşi, nici nu se încordă, nici nu bătu în retragere. Se obişnuise să se ţină tare pe picioare.
- De alegerea cuiva de a fi atins sau nu.

El rânji.
- Credeam că vorbim despre sculptură.

Ademenirea unei doamne
39
Aşa deci, se gândi ea, respirând cu grijă, căzuse în capcană.
- Aşa este. Acum chiar că vom întârzia. Dacă sunteţi gata, domnule Stanislaski...
- Mikhail. El ridică nonşalant mâna şi atinse cu degetul cercelul de safir în formă de picătură din urechea ei. E mai uşor aşa. Înainte ca ea să îi poată răspunde, el o privi din nou în ochi, prelung. Prinsă în acea privire îndelungă, nu era convinsă că îşi amintea nici măcar cum
O cheamă. Miroşi precum o grădină englezească la ora ceaiului, murmură el. Foarte răcoros, foarte atrăgător. Şi puţin prea formal.
Era prea cald, îşi spuse ea. Mult prea cald şi prea aproape. De aceea îi era greu să respire. Nu avea nimic de-a face cu el. Mai bine spus, nu avea să permită să aibă ceva de-a face cu el.
-îmi stai în drum.
-Ştiu. Şi, din motive de care nu era pe deplin con-vins, intenţiona să rămână acolo. Eşti obişnuită să dai oamenii la o parte.
-Nu înţeleg ce are asta a face cu...
- O observaţie, o întrerupse el, şi se amuză jucându-se cu vârfurile părului ei. Textura îi era la fel de bo-gată precum culoarea, hotărî el, mulţumit că ea îl lăsase neprins în seara aceasta. Artiştii observă. Vei descoperi
unii oameni nu se dau la o parte la fel de repede ca alţii. Auzi cum i se taie respiraţia, îi ignoră tresărirea defensivă când îi cuprinse bărbia cu mâna. Avusese drepta- te în legătură cu pielea ei - fină precum

perlele lustruite, Îi întoarse faţa într-o parte, apoi în cealaltă. Aproape perfectă, hotărî el. Aproape perfectă este mai bine decât perfectă.

- Poftim?

-Ai ochii prea mari şi gura puţin mai lată decât ar fi trebuit să fie.

Insultată, îl plesni peste mână. Era jenată şi furioasă de faptul că ea chiar se aşteptase la un compliment din partea lui.

- Ochii şi gura mea nu sunt treaba ta.
- Ba sunt treaba mea, o corectă el. îţi fac faţa.

Ea se încruntă şi un rid discret îi apăru între sprâncene. Lui îi plăcea.

ce faci?

-Faţa ta. în lemn de trandafir, cred. Şi cu părul desprins, cum îl ai acum.

Ea îi împinse din nou mâna.

- Dacă îmi ceri să îţi fiu model, mă tem că nu sunt interesată.

-Nu contează dacă eşti. Eu sunt. O prinse de braţ şi o conduse spre uşă.

- Dacă crezi că sunt flatată...
- De ce ai fi? Deschise uşa, după care rămase la intrare, studiind-o cu o curiozitate vădită. Te-ai născut cu faţa pe care o ai. Nu ai câştigat-o. Dacă aş fi spus că ai voce, sau că dansezi bine, sau că săruţi bine, atunci ai fi putut fi flatată.

O scoase din apartament, după care închise uşa.

-Aşa este? întrebă el cu întârziere.

Tulburată şi iritată, îi răspunse răstit:

- Ce anume?
- Săruţi bine?

Ea ridică din sprâncene. Ca nişte arcuri trufaşe peste ochi glaciali.
- în ziua în care vei afla asta, te poţi considera tu flatat. Destul de încântată de replica ei, porni pe coridor
în faţa lui. _ .
Aproape că nu o atinsese deloc - ar fi putut să jure asta. Dar, într-o clipă, ajunse cu spatele la perete, prinsă între braţele lui, cu mâinile implântate de-o parte şi de alta a capului ei. Un şuvoi de şoc şi teamă o năpădiră înainte să se gândească măcar să fie insultată.

Ştiind că se purta respingător, bucurându-se de asta, rămase cu buzele la câţiva centimetri de ale ei. Recunoscu vârtejul din stomacul lui drept dorinţă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, s-ar fi putut ocupa de asta. Şi de ea. Respiraţiile li se întâlniră şi se amestecară, iar el zâmbi. Ea respiră rapid, surprinsă.
- Cred, spuse el tărăgănat, gânditor, că încă trebuie să înveţi cum să săruţi bine. Ai gura potrivită pentru asta. îşi coborî privirea şi o ţinu acolo. Dar un bărbat ar trebui să fie îndeajuns de răbdător ca să îţi încălzească mai întâi sângele. Păcat că nu sunt răbdător.
Era îndeajuns de aproape ca să o vadă tresărind uşor înainte ca ochii să îi devină ca de gheaţă.
- Eu cred, spuse ea, pe acelaşi ton ca el, că tu probabil săruţi foarte bine. Dar o femeie ar trebui să fie îndeajuns de tolerantă ca să răzbată mai întâi prin orgoliul rău. Din fericire, nu sunt tolerantă.
Preţ de o clipă, el rămase locului, îndeajuns de aproape încât să se aplece şi să pună la încercare ambele teorii. După care zâmbi, tot mai larg, cu

buzele curbate, cu ochii luminoşi. Da, s-ar fi putut ocupa de ea. Când avea să fie pregătit.
-Un bărbat poate învăţa să fie răbdător, milaya, şi poate seduce o femeie, făcând-o tolerantă.
Ea se sprijini de perete, dar, asemenea unei pisici încolţite, era pregătită să lovească şi să scuipe. El se dădu doar în spate şi o prinse de cot.
- Ar trebui să plecăm acum, aşa-i?
-Aşa este. Neştiind sigur dacă era uşurată sau dezamăgită, se duse împreună cu el spre scări.

capitolul 3
Margerite făcuse pe dracul în patru. Ştia că era o reuşită să aibă ca invitat la dineu un artist aflat în ascensiune şi misterios ca Stanislaski. Ca un general care se echipează de luptă, inspectase aranjamentele florale, bucătăriile, sufrageria şi terasele. La sfârşit, furnizorii o înjurau, dar Margerite era satisfăcută.
Nu fu însă încântată de faptul că fiica ei, împreună cu cel mai important oaspete al ei, întârziau.
Râzând şi ciripind vioi, se învârti printre invitaţi în- tr-o rochie spumoasă de culoarea oului de măcăleandru. Musafirii erau o adunătură de politicieni, oameni din teatru şi bogaţi inerţi. Dar artistul ucrainean era lovitura ei de graţie şi era nerăbdătoare să se dea mare cu el.
Iar când îşi aminti de sexualitatea lui sălbatică, era nerăbdătoare şi să flirteze cu el.
Margerite se năpusti asupra lui de cum îl zări.
- Domnule Stanislaski, ce minunat! După ce îi aruncă fiicei sale o privire critică voalată, radie înspre el.
-Mikhail, te rog. întrucât cunoştea jocul şi îl juca după bunul lui plac, Mikhail îi duse mâna la buze şi i-o ţinu acolo. Trebuie să mă ierţi că am întârziat. Am făcut-o pe fiica ta să mă aştepte.

- Oh! Ea se agită, punându-şi uşor, posesiv, mâna pe braţul lui. O femeie deşteaptă va aştepta mereu după bărbatul potrivit.
- înseamnă că sunt iertat.
-Absolut. îl strânse cu degetele, într-un gest intim. De data aceasta. Şi acum, trebuie să îmi permiţi să te prezint celorlalţi, Mikhail. îl luă de braţ pe Mikhail, apoi îi aruncă tinerei o privire absentă. Sydney, sociali-zează cu ceilalţi, scumpa mea.

Mikhail rânji scurt, răutăcios peste umăr, lăsând-o pe Margerite să îl tragă după ea.
Făcu cu uşurinţă conversaţie de complezenţă, adaptându-se societăţii înalte din New York la fel de impecabil precum se adapta clasei muncitoare din Soho sau oamenilor strâns legaţi din cartierul în care locuiau pă-rinţii lui, în Brooklyn. Cei prezenţi nu aveau nici cea mai mică idee că ar fi preferat o bere cu prietenii sau
O cafea la masa din bucătăria mamei lui.
Sorbi şampanie, admiră casa cu pereţii ei albi şi reci şi ferestrele înalte şi o complimentă pe Margerite pentru colecţia ei de artă.
Şi în tot timpul în care pălăvrăgi, sorbi din băuturi şi zâmbi, o urmări pe Sydney.
Ce ciudat, se gândi el. Ar fi spus că eleganţa dezordonată a enclavei Long Island era contextul perfect pentru ea. înfăţişarea, purtarea ei îi aduceau aminte de gheaţă răzuită care sclipeşte într-un bol de porţelan rar. Şi to-
tuşi nu se potrivea pe deplin aici. într-adevăr, zâmbea şi trecea pe la toţi cei din încăpere cu aceeaşi îndemânare ca mama ei. Rochia ei neagră simplă era

la fel de exclusivă ca opţiunile mai colorate din încăpere. Cerceii ei din safir pâlpâiau la fel de strălucitor ca diamantele sau
smaraldele din cameră.
Dar... era vorba de ochii ei, îşi dădu Mikhail seama. Nu se citea râset în ei, ci nerăbdare. Era ca şi cum ar fi pândit ceva de genul: „Să terminăm o dată şi cu asta, .1 să pot trece la lucrurile importante pe care le am de făcut."
Zâmbi. Zâmbi şi mai larg când îşi aminti că avea să aibă la dispoziţie drumul lung de întoarcere spre Manhattan ca să o tachineze. Zâmbetul îi pieri brusc când îl privi pe un bărbat blond şi înalt, cu umeri de fotbalist înghesuiţi într-un sacou de mătase, cum o sărută pe Sydney pe gură.

Sydney zâmbi ochilor de un albastru pal umbriţi de sprâncene aurii.
- Bună, Channing.
- Bună şi ţie. Ii oferi un pahar de vin proaspăt. Unde a găsit Margerite caii sălbatici?
- Poftim?
-Care te-au scos din birou. Zâmbea fermecător şi dulceag. Sydney nu putu să nu îi răspundă cu aceeaşi monedă.
- Nu a fost chiar atât de drastic. Am fost ocupată.
-Aşa mi-ai spus. O aproba, îmbrăcată în rochia nea-gră lucioasă, cam la fel cum ar fi aprobat un accesoriu de bun gust pentru casa lui. Ai ratat o piesă de teatru minunată seara trecută. S-ar părea că Sondheim s-a ales cu încă un succes. Fără să se îndoiască o clipă de încuviinţarea ei, o luă de braţ şi o duse spre masă. Spune-mi, draga mea, când vei înceta să te mai joci

de-a femeia cu carieră şi vei lua o pauză? Mă duc la Hamptons în week- end şi mi-ar plăcea foarte mult să îmi ţii companie.
Se forţă obedientă să îşi descleşteze dinţii. Nu avea sens să se simtă jignită de faptul că el credea că se juca. Toată lumea credea la fel.
- Mă tem că nu pot pleca în perioada aceasta. Se aşeză lângă el la masa lungă din sticlă din sufrageria aerisită. Draperiile erau trase la o parte, aşa că aveai impresia că grădina se revarsă înăuntru cu nuanţele pastelate ale trandafirilor timpurii, lalelelor târzii şi căldăruşelor cu capetele plecate.
îşi dori ca cina să fi avut loc în aer liber, ca să fi stat printre flori şi să simtă aerul de mare parfumat.
- Sper că nu te deranjez dacă îţi dau un sfat.
Sydney aproape că îşi plecă capul în mână. în jurul lor, oamenii pălăvrăgeau bine dispuşi, ciocneau pahare, şi primul fel format din ciuperci umplute era servit. Se simţea de parcă tocmai fusese prinsă intr-o celulă.
- Bineînţeles că nu, Channing.

- Poţi conduce o afacere sau îi poţi permite afacerii să te conducă pe tine.
- Hmm. Avea obiceiul de a-şi formula sfaturile într-o manieră clişeistică. Sydney îşi aminti că ar fi trebuit să se fi obişnuit deja cu asta.
- Ţi-o spune cineva cu mai multă experienţă în astfel de chestiuni.
Ea se forţă să zâmbească încontinuu şi îşi lăsă mintea să îi rătăcească.
-Nu îmi place să te văd zdrobită sub călcâiul responsabilităţii, continuă el. Şi, la urma urmei, ştim că eşti o novice în lumea afacerilor imobiliare, unde toţi

se mănâncă între ei ca nişte câini. Butonii lui auri cu monogramă luciră când îşi puse mâna peste a ei. In ochi i se citea sinceritatea, iar gura i se strâmbă într-un zâmbet care îi dădea de înţeles că îi voia doar binele.
Evident, entuziasmul iniţial te va face să preiei mai mult de lucru decât ţi-ar face bine. Sunt sigur că eşti de acord cu mine.
Mintea îi reveni la momentul prezent.
- De fapt, Channing, îmi place să lucrez.
- Momentan, spuse el, pe un ton atât de superior, în-cât Sydney aproape că îşi înfipse furculiţa pentru salată In el. Dar atunci când realitatea va da iama peste tine,
ar putea să te trezeşti călcată în picioare de ea. Delegă, Sydney. Predă responsabilităţile celor care le înţeleg.
Dacă ar fi avut spatele mai drept de atât, i-ar fi rupt tul de-a dreptul.
Bunicul mi-a încredinţat mie compania Hayward. Vârstnicii devin sentimentali. Dar nu pot să cred ' i s-ar fi aşteptat să iei totul atât de în serios. Fruntea netedă, uşor bronzată i se încreţi scurt, iar ea înţelese că era preocupat, chiar dacă într-un mod nechibzuit. Abia de ai mai mers la vreo petrecere de săptămâni de zile.
I ură lumea vorbeşte despre asta.

-Intr-adevăr? Se forţă să zâmbească, deşi dinţii îi erau încleştaţi. Dacă avea să îi mai ofere un sfat, cât de mic, avea să fie nevoită să îi verse paharul cu apă în poală. Channing, ce-ar fi să îmi povesteşti despre piesa de teatru?

La celălalt capăt al mesei, înghesuit între Margerite şi doamna Anthony Lowell din familia Lowell din Boston, Mikhail o privi încontinuu pe Sydney. Nu îi plăcea felul în care ea şi frumuşelul stăteau cu capetele apropiate. Cerule, nu îi plăcea deloc. Bărbatul o atingea mereu. Pe mână, pe umăr. Pe umărul ei moale, alb, gol. Iar ea doar zâmbea şi dădea din cap, de parcă cuvintele lui ar fi fascinat-o.
Se părea că regina de gheaţă nu se supăra să fie pipăită dacă mâinile care o pipăiau erau la fel de albe ca ale ei.
Mikhail înjură pe sub mustaţă.
- Poftim, Mikhail?
Făcând un efort, îşi concentră atenţia pe Margerite, căreia îi zâmbi.
-Nimic. Fazanul este excelent.
-Mulţumesc. Oare aş putea întreba ce anume te-a angajat Sydney ca să sculptezi?
El aruncă o privire întunecată de-a lungul mesei.
- Voi lucra la proiectul din Soho.
- Ah. Margerite nu avea nici cea mai vagă idee ce-ar fi putut Hayward să deţină în Soho.
- Va fi o lucrare de interior sau de exterior?
-Ambele. Cine este bărbatul de lângă Sydney? Nu cred că l-am cunoscut.
- Ah, e Channing, Channing Warfield. Cei din fami- lia Warfield sunt prieteni vechi.
- Prieteni, repetă el, uşor mai potolit.
Margerite se aplecă înspre el, într-un mod conspirativ.
- Dacă îmi permiţi să îţi încredinţez un secret, eu şi Wilhelmina Warfield sperăm ca vara aceasta să anunţe

că se vor căsători. Sunt un cuplu atât de încântător, se potrivesc atât de bine. Şi, din moment ce Sydney a tre-cut deja peste primul ei mariaj...
- Primul mariaj? Se năpusti asupra informaţiei ca un şoim asupra unei turturele. Sydney a mai fost căsătorită?
-Da, dar mă tem că ea şi Peter erau prea tineri şi impetuoşi, îi spuse ea, omiţând în mod convenabil să menţioneze presiunea pe care o exercitase familia ca cei doi să se căsătorească. Acum, Sydney şi Channing sunt oameni maturi, responsabili. Abia aşteptăm o nuntă în primăvară.
Mikhail îşi ridică paharul cu vin. Simţea ca o zgârietură ciudată şi enervantă în gât.
- Ce face acest Channing Warfield?
-Ce face? întrebarea o ului. Păi, familia Warfield lucrează în domeniul bancar, deci presupun că Channing face ceea ce se face în domeniul bancar. Este un diavol pe terenul de polo.
-Polo, repetă Mikhail, încruntându-se atât de urât, încât Helena Lowell se înecă cu bucăţica ei de fazan. Săritor, Mikhail o plesni tare între omoplaţi, după care ii oferi paharul cu apă.
-Sunteţi, ăă, rus, nu-i aşa, domnule Stanislaski? întrebă Helena. Imagini cu cazaci îi dansară prin minte.
- M-am născut în Ucraina.
- Ucraina, aşa este. Cred că am citit ceva despre cum familia dumneavoastră a fugit peste graniţă pe când eraţi copil.
- Am trecut munţii într-o căruţă, în Ungaria, apoi în Austria şi, intr-un final, ne-am aşezat în New York.
- O căruţă. Margerite oftă în timp ce sorbi din vin. Ce romantic.
Mikhail îşi aminti frigul, teama, foametea. Dar ridică doar din umeri. Se îndoia că romantismul era tot timpul drăguţ sau confortabil.

Uşurată că părea din nou abordabil, Helena Lowell începu să îi pună întrebări despre artă.
După o oră, era fericit să scape de jargonul artistic încărcat de pretenţiozitate al matroanei sociale. Oaspeţii fuseseră răsfăţaţi cu muzică de vioară, terase răco-roase şi grădini sărutate de lună. Gazda fâlfâi în jurul lui ca un fluture, fluturând din gene, râzând vesel, ca un ciripit.
Margerite flirta vădit, iar pe el nu îl deranja. Era o femeie drăguţă, sprintenă, momentan singură. Deşi de-dusese de unul singur că nu prea avea altceva în comun cu fiica ei în afară de înfăţişare, o considera inofensivă, chiar distractivă. Aşa că, atunci când se oferi să îi arate terasa de pe acoperiş, se duse cu ea. Sunetele se derulau jucăuşe şi înmiresmate. Şi era o linişte binecuvântată după pălăvrăgeala de după cină. De lângă balustradă, Mikhail putea vedea apa, curba plajei, eleganţa senină a altor case ascunse în spatele zi-durilor şi a grădinilor care le încercuiau.
Şi o vedea pe Sydney plimbându-se spre colţul umbrit al terasei de dedesubt, la braţ cu Channing.
- Cel de-al treilea soţ al meu a cumpărat această casă, îi spunea Margerite. Este arhitect. Când am divorţat, am avut de ales între această casă şi vila micuţă din Nice. Evident, întrucât mulţi dintre prietenii mei sunt aici, am ales-o pe aceasta. Oftă şi se întoarse spre el, sprijinindu-se cu gingăşie de balustradă. Trebuie să recunosc că îmi place locul acesta. Când organizez petreceri aici, oamenii se răspândesc la toate nivelurile, aşa că este atât călduros, cât şi intim. Poate că ni te vei alătura într-un weekend vara aceasta.

- Poate, răspunse el absent, în timp ce se holba în jos la Sydney. In lumina lunii, părul îi strălucea ca lemnul de mahon lustruit.
Margerite se mişcă, suficient cât coapsele lor să se frece una de cealaltă. Mikhail nu ştia sigur dacă era

surprins sau amuzat. Dar, pentru a-i salva mândria, îi zâmbi, îndepărtându-se lent.
- Ai o casă încântătoare. Ţi se potriveşte.
-Mi-ar plăcea să îţi vizitez atelierul. Margerite lăsă ca invitaţia să se topească în privirea ei. Locul în care creezi.
- Mă tem că ţi se va părea înghesuit, fierbinte şi plic-tisitor.
- Imposibil. Zâmbi şi îşi plimbă vârful degetului peste dosul palmei lui. Sunt convinsă că nimic nu mi s-ar părea plictisitor la tine.
Doamne, femeia i-ar fi putut fi mamă şi se dădea la el ca o virgină cu privirea înceţoşată pregătită pentru prima ei tăvăleală. Mikhail aproape că oftă, după care îşi aminti singur că era doar un moment din viaţa lui. O prinse de mână cu ambele mâini.
- Margerite, eşti încântătoare. Iar eu sunt - o sărută uşor pe degete - nepotrivit.
Ea ridică un deget şi îl trecu peste obrazul lui.
-Te subestimezi, Mikhail.
Ba nu, dar îşi dădu seama că o subestimase pe ea.
Pe terasa de dedesubt, Sydney încerca să găsească o modalitate elegantă de a-l descuraja pe Channing. Era atent, demn, dornic şi o plictisea de moarte.
Problema era la ea, era convinsă de asta. Orice femeie pe jumătate însufleţită s-ar fi topit sub atracţia unui bărbat ca Channing. Scena includea lumina lunii, muzică, flori. Briza de la copacii cu multe frunze

mirosea a mare şi murmura a romantism. Channing vorbea despre Paris şi îşi trecea uşor mâna peste spatele ei gol.
Ea îşi dorea să fi fost acasă, singură, uitându-se peste un dosar gros cu rapoarte trimestriale.
Respiră adânc şi se răsuci. Trebuia să îi spună ferm, simplu şi direct că trebuia să caute tovărăşie în altă par-te. Ghinionul ei că se întâmplă să îşi ridice privirea şi să îl vadă pe Mikhail pe acoperiş, împreună cu mama ei,

chiar în clipa în care acesta îi duse mâna lui Margerite la buze.
Ce... nu îi veni în minte nici un termen îndeajuns de detestabil pentru el. Jigodie era prea simplu. Gigolo prea elegant. Se dădea la mama ei. La mama ei. Când cu doar câteva ore în urmă...
Nu făcuse nimic, îşi aminti Sydney şi îşi alungă din minte scena încordată de pe holul din Soho. Doar se umflase în pene, atâta tot.
Şi l-ar fi putut ucide pentru asta.
Sub privirea ei, Mikhail se dădu în spate de lângă Margerite, râzând. După care îşi plecă privirea. In clipa în care privirile li se întâlniră, Sydney îi declară război.
Se întoarse spre Channing, cu o expresie atât de înverşunată, încât acesta aproape că se bâlbâi.
- Sărută-mă, îi porunci ea.
- Măi să fie, Sydney.
-Am spus să mă săruţi. îl apucă de revere şi îl trase spre ea.
-Bineînţeles, draga mea. Mulţumit de faptul că îşi schimbase atitudinea, îi cuprinse umerii cu mâinile şi se aplecă spre ea.

Buzele lui erau moi, calde, doritoare. Şi le înclină peste ale ei cu o precizie exersată, în timp ce îşi coborî mâinile pe spatele ei. Mirosea a bomboane mentolate de după cină. Trupul i se potrivea bine cu al lui.
Şi nu simţea nimic, nimic; doar o mânie interioară goală. Apoi un fior plin deopotrivă de teamă şi de disperare.
- Nu depui efort, draga mea, îi şopti el. Ştii că nu te voi răni.
Nu, nu ar răni-o. Nu avea de ce să se teamă de Channing. Nefericită, îl lăsă să îşi adâncească sărutul, îşi porunci să simtă şi să răspundă. îl simţi retrăgându-se înainte să îşi dezlipească buzele de ale ei. Junghiuri de supărare şi confuzie.

-Sydney, dragă, nu ştiu sigur care este problema, îşi netezi reverele şifonate. Oarecum frustrat, îşi ridică privirea. M-am simţit de parcă mi-aş fi sărutat sora.
- Sunt obosită, Channing, spuse ea în gol. Ar trebui să intru şi să mă pregătesc de plecare.
Douăzeci de minute mai târziu, şoferul viră spre Manhattan. Pe bancheta din spate, Sydney stătea dreaptă ca o vergea, vârâtă în colţul ei, în timp ce Mikhail stătea tolănit în al lui. Nu se sinchiseau să discute despre nimicurile politicoase despre care vorbeau două persoane care participau la acelaşi eveniment.
El fierbea de furie.
Ea era frigidă din pricina dispreţului.
O făcuse ca să îl enerveze, hotărî Mikhail. îl lăsase pe nesimţitul ăla îmbrăcat cu un costum de mătase să o înghită de vie doar ca să îl facă pe el să sufere.

De ce suferea? se întrebă el. Nu însemna nimic pentru el.
Ba nu, însemna ceva, se corectă el şi rumegă lucrurile pe întuneric. Singura problemă era să îşi dea seama ce însemna mai exact acel ceva.
Evident, se gândi Sydney, bărbatul nu avea etică, sau morală, sau ruşine. Iată-l, stând pur şi simplu aco-lo, aparent inocent şi gânditor, după ce se purtase condamnabil. Se încruntă la imaginea fadă a chipului ei din geamul maşinii şi încercă să asculte preludiul de Chopin care răsuna din radio. Flirtase atât de ostentativ cu o femeie cu douăzeci de ani mai în vârstă decât el. Rânjind, de-a dreptul batjocoritor în jos, la ea, de pe acoperiş.
Iar ea îl angajase. Sydney expiră încet, şuierător printre dinţi. Iată un lucru pe care îl regreta. Se lăsase orbită ele preocupare, de hotărârea de-a face lucrurile corect, şi angajase un tâmplar rus amoral şi obsedat sexual.

Ei bine, dacă avea impresia că avea să se tăvălească cu mama ei, se înşela amarnic.
Respiră adânc, se răsuci şi îl privi îndelung. Mikhail ar fi putut jura că temperatura din maşină scăzuse cu vreo zece grade într-o clipă.
- Stai departe de mama mea.
O privi pieziş pe sub gene şi îşi puse elegant un picior peste celălalt.
- Pardon?
- M-ai auzit, Boris. Dacă crezi că nu voi face nimic în timp ce te dai la mama mea, mai gândeşte-te o dată. Se simte singură şi vulnerabilă. Ultimul divorţ a întristat-o şi încă nu şi-a revenit.

El spuse ceva scurt şi tăios în limba lui maternă, după care închise ochii.
De nervi, Sydney alunecă pe banchetă până reuşi să îl împungă în braţ.
- Ce naiba înseamnă aia?
-Vrei să îţi traduc? Cea mai simplă variantă ar fi „scorneli11. Acum taci din gură. Mă voi culca.
-Ba nici vorbă, până nu rezolvăm treaba asta. Să îţi ţii mâinile mari şi unsuroase departe de mama, sau voi transforma clădirea aia la care ţii atât de mult într-o parcare.
El deschise ochii. Licărirea de mânie din privirea lui i se păru nespus de satisfăcătoare.
-O ameninţare mare din partea unei femei mici, spuse el pe un ton amăgitor de leneş. Se afla mult prea aproape de el ca să se simtă confortabil, iar mirosul ei îi îmbăta simţurile, amestecându-i accesul de mânie cu ceva mai primitiv. Ar trebui să te concentrezi pe tipul la costum şi să o laşi pe mama ta să se descurce singură.
- Costum? Ce costum?
-Bancherul care şi-a petrecut seara adulmecându-ţi gleznele.
Ea se îmbujoră.

- Ba nu a făcut deloc aşa ceva. E mult prea manierat ca să îmi adulmece gleznele sau orice altceva. Şi Chan- ning este treaba mea.
-Aşa deci. Tu ai treburile tale, iar eu pe ale mele. Şi acum, să vedem ce avem împreună. Se întinse intr-o clipă şi o răsuci în poala lui. Uluită, Sydney se împinse de pieptul lui şi încercă să iasă din strânsoarea lui. El o strânse mai tare. După cum observi, sunt lipsit de maniere.

- O, ştiu prea bine asta. îşi lăsă capul pe spate, scoţân- du-şi bărbia în faţă. Ce crezi că faci?
La naiba! Ar fi vrut şi el să ştie. Era la fel de rigidă ca un sloi de gheaţă plutitor, dar era ceva incredibil şi, Ce-rule, inevitabil, la felul în care se potrivea în braţele lui. Chiar dacă se înjura singur, o ţinu aproape, îndeajuns de aproape încât simţi felul neregulat în care i se ridicau şi coborau sânii pe pieptul lui, simţi aroma dulce, de vin, a respiraţiei ei pe buzele lui.
Era vorba de o lecţie, se gândi el cu îndârjire, pe care ea avea să o înveţe.
- M-am hotărât să te învăţ să săruţi. Din câte am vă-zut de pe acoperiş, nu te-ai prea descurcat la asta cu ju-cătorul de polo.
Ea înlemni de şoc şi furie. Nu avea să se zvârcolească, sau să ţipe, sau să îi ofere satisfacţia de a o fi înspăimân- tat. El ţinea ochii închişi şi părea să o provoace. Ea se gândi că acum ştia cum trebuie să fi arătat Lucifer când intra pe porţile paradisului lui întunecat.
- Nemernic înfumurat ce eşti! Deoarece voia să îl lo-vească, rău de tot, îşi strânse mâinile pumn şi îl privi de sus de-a lungul nasului ei mic şi drept. Nu mă poţi învăţa nimic.
- Nu? Se întrebă dacă nu ar fi fost mai bine să o strângă de gât şi să termine odată. Să vedem, atunci. Olanii ing al tău şi-a pus mâinile aici. Aşa-i? îşi trecu mâinile

peste umerii ei. Tremurai rapid, involuntar îi răci pie-lea. Te temi de mine, milaya?

- Nu fi ridicol. Dar se temea de el, brusc şi profund, îşi înghiţi frica în timp ce îl simţi mângâindu-i pielea goală cu degetele mari.
- E bine să tremuri. îl face pe bărbat să se simtă mai puternic. Nu cred că ai tremurat pentru tipul acela, Channing.

Ea nu spuse nimic şi se întrebă dacă el ştia că accentul îi devenise mai pronunţat. Suna exotic, erotic. El se întrebă dacă avea să poată vorbi la cum îl privea şi aştepta ea.

- Eu nu fac ca el, bombăni el. Să îţi arăt.

O prinse de ceafă şi îi trase faţa înspre a lui. Mikhail realiză că ea îşi ţinu respiraţia, apoi expiră tremurat când se opri pentru o fracţiune de secundă doar, înainte ca buzele să li se atingă. îi vedea doar ochii, albaştri, mari şi prudenţi. Simţi un nod în stomac, dar ignoră senzaţia, zâmbi, îşi răsuci capul doar câţiva centimetri şi îşi trecu buzele peste maxilarul ei.

Ea reuşi să îşi înfrâneze doar parţial un geamăt. Din instinct, îşi lăsă capul pe spate, oferindu-i acces la gâtul ei lung, sensibil.

Ce îi făcea? Mintea îi alerga cu frenezie ca să ţină pasul cu trupul care îşi lua avânt. De ce nu termina odată pur şi simplu, ca să poată scăpa cu mândria intactă?

Avea să îl ucidă pentru asta. Să îl zdrobească. Să îl distrugă.

Şi of, era minunat, delicios. Malefic.

El se gândea doar la faptul că ea avea gust de dimineaţă - de dimineţi răcoroase de primăvară, când rouă lucea pe iarba de un verde aprins şi flori proaspăt răsă-rite. Ea tremura, ţinându-se încă încordată şi la distanţă de el, chiar dacă îşi lăsase capul pe spate, predându-se.

Cine era ea? O ciuguli uşor, până ajunse la urechea ei şi ardea de dorinţă ca ea să i se descopere.

O mie, un milion de furnicături de plăcere dansau pe pielea ei. Cutremurată, începu să se îndepărteze de el. Dar el îşi trecu mâinile peste spatele ei şi îi atinse discret şira spinării. In tot acest timp, o tachina şi o chinuia cu buzele lui, fără să le lipească vreodată de ale ei ca să atenueze presiunea dureroasă.
Voia.
Căldura lentă, licăritoare se aprindea în stomacul ei.
Tânjea.
Se răspândea, i se răspândea în sânge şi oase.
Avea nevoie.
Val după val de foc lichid se ridicară, plutiră, se scurseră pe pielea ei.
Luă.
Organismul îi explodă într-o scânteiere. Gură la gură, se încordă în el, apăsând gheaţă pe căldură, scoţând aburi, până când aerul deveni atât de gros, încât îi blo- că gâtul. îşi înfipse degetele prin părul lui şi le strânse pumn, în timp ce se înfrupta cu lăcomie din aroma uluitoare a propriei pasiuni.
Da. în sfârşit. Era aspru şi neastâmpărat şi mirosea a bărbat, nu a apă de colonie scumpă. Cuvintele pe care i le bolborosea în gură erau de neînţeles. Dar nu păreau a fi cuvinte de dezmierdare, de liniştire sau promisiuni. Păreau a fi ameninţări.
Nu avea gura moale şi caldă şi nerăbdătoare, ci fierbinte şi dură şi fără scrupule. îşi dorea asta, îşi dorea nespus de mult întâlnirea nesăbuită şi grăbită a buzelor şi limbilor lor.
Nu avea mâini ezitante sau exersate, ci puternice şi nerăbdătoare. îi trecu prin minte gândul că şi-ar fi luat ce voia, când şi unde ar fi vrut el, iar asta o făcu să ame-ţească. Plăcerea şi puterea declanşate de el

explodară în ea ca lumina soarelui. îi rosti gâtuit numele când el îi trase corsajul în jos şi îşi umplu mâinile cu sânii ei.

Se pierdea în ea. Gheaţa se topi şi era depăşit de situaţie, prea ameţit ca să ştie dacă ar trebui să plonjeze mai adânc sau să bâjbâie spre suprafaţă. Mirosul, gustul, Doamne, textura. Alabastru şi mătase şi petale de trandafir. Orice lucru frumos pe care un bărbat şi-ar dori să îl atingă, să îl fure, să îl revendice ca fiind al lui. îşi trecu grăbit mâinile peste ea, luptându-se pentru mai mult.
înjură şi îşi schimbă poziţia, iar ea ajunse sub el, pe bancheta lungă şi pluşată a maşinii, cu părul răsfirat, precum cuprul topit, cu trupul mişcându-i-se, mişcându-i-se sub al lui, cu sânii albi revărsându-se peste rochia neagră şi chinuindu-l să guste din ei.
Ea se arcui şi îşi înfipse degetele în spatele lui când el supse. O durere profundă şi delicioasă îi zvâcnea în centrul corpului. Şi îl voia acolo, acolo unde căldura era cea mai intensă. Acolo unde era atât de moale, de plină de nevoi.
- Te rog. îşi auzi tonul rugător, dar nu se simţi jenată. Doar disperată. Mikhail, te rog.
Vocea ei guturală, ca torsul unei feline, îi făcu sângele să explodeze. Reveni la gura ei, i-o asaltă, i-o devoră, înnebunit, se agăţă cu o mână de partea de sus a rochiei ei, fiind pe punctul de a i-o sfâşia. Apoi o privi, îi privi faţa, ochii enormi, buzele tremurânde. Lumini şi umbre se perindară peste chipul ei, lăsându-l palid, ca al unei stafii. Tremura ca o frunză sub mâinile lui. Şi auzi zgomotul traficului de afară. Se ridică rapid, clătinând din cap, ca să îşi limpezească mintea, şi trăgând aer ca un scafandru ce stătuse prea mult timp

sub apă. Treceau prin oraş, iar intimitatea lor era la fel de subţire precum panoul de sticlă fumurie ce îi des-părţea de şoferul ei. Iar el o maltrata, da, o maltrata, de parcă ar fi fost un adolescent nesăbuit, fără pic de minte de la Dumnezeu.
Scuzele i se blocară în gâtlej. Şi un „îmi cer iertare" nu ar fi fost câtuşi de puţin de ajuns. Cu privirea feroce,

cu şalele dureroase, îi trase rochia la loc. Ea se holbă doar la el, făcându-l să se simtă ca un păgân plin de bale în timpul sacrificării unei virgine. Şi, Doamne, chiar îşi dorea să o devasteze.
înjură, se împinse de lângă ea şi o ridică. Se lăsă din nou pe spate, ascuns de umbre, şi se holbă pe geamul închis la culoare. Se aflau la doar câteva străzi distanţă de apartamentul lui. La câteva străzi distanţă, iar el aproape că... Nu se cuvenea să se gândească la lucrurile pe care aproape că le făcuse.
-Aproape am ajuns. Din cauza încordării, vocea îi era tăioasă şi dură. Sydney se înfioră şi se îndepărtă ca şi când ar fi pălmuit-o.
Cu ce greşise de data aceasta? Simţise şi dorise. Simţise şi dorise mai mult decât o făcuse vreodată. Şi tot dăduse greş. Preţ de o clipă perpetuă, reuşise să lase la o parte mândria şi teama. Fusese plină de pasiune, reală şi pregătită. Şi crezuse că şi el simţise pasiune pentru ea.
Dar nu îndeajuns. închise ochii. Niciodată nu părea să fie îndeajuns. Acum îi era frig, simţea că îngheaţă, aşa că se cuprinse cu braţele, ca să mai reţină ceva din căldura rămasă.

La naiba, de ce nu spunea nimic? Mikhail îşi trecu şovăielnic mâna prin păr. Merita să fie pălmuit. Ba chiar împuşcat. Iar ea doar stătea acolo.
în timp ce cugetă, privind pe geam, îşi aminti că nu făcuse totul de unul singur. Şi ea fusese la fel de nesăbu-ită, apăsându-şi trupul minunat de al lui, permiţându-i gurii ei mari şi mobile să îl înnebunească. împroşcând cu parfumul acela dat naibii peste tot pe pielea ei moale, până se îmbătase de la el.
începu să se simtă mai bine.
Da, fuseseră doi oameni care se luaseră la trântă pe bancheta din spate a maşinii. Era la fel de vinovată

-Uite ce este, Sydney. Mikhail se răsuci, iar ea ţâşni în spate precum un arc răsucit prea tare.
- Nu mă atinge. Auzi doar veninul din vocea ei, nu şi lacrimile^
-Bine. Îl năpădi un sentiment violent de vină în timp ce maşina se duse spre bordură. Nu te voi mai atinge cu mâinile mele mari şi soioase, Hayward. Cheamă pe altcineva când vrei nişte zbenguială pe bancheta din spate.
Ea îşi strânse mâinile pumn, păstrându-şi mândria şi calmul.
- Am vorbit serios referitor la mama.
El deschise uşa. Lumina i se revărsă peste chip, făcându-l să pară de un alb glacial.
- Şi eu la fel. Mulţumesc de drum.
Când uşa se trânti, ea închise ochii. Nu avea să plângă. O singură lacrimă trecu de garda ei şi fu ştearsă. Nu avea să plângă. Şi nu avea să uite.

capitolul 4

Fusese o zi lungă. De fapt, fusese o săptămână lungă care se apropia de şaizeci de ore de lucru cu tot cu programul de la birou, întâlnirile de afaceri şi serile petrecute acasă înconjurată de dosare. Mai avea câteva ore de muncă pe ziua de astăzi, dar Sydney recunoscu sentimentul nou de uşurare şi satisfacţie ce însoţea după-amiezile de vineri, când forţa de lucru începea să anticipe dimineţile de sâmbătă.
Pe tot parcursul vieţii ei ca adult, toate zilele săptămânii fuseseră la fel: toate pline de evenimente caritabile, cumpărături şi întâlniri la prânz. Nu avusese un program de muncă, iar weekendurile fuseseră pur şi simplu o perioadă în care petrecerile ţinuseră mai mult.
Lucrurile se schimbaseră. In timp ce citea un contract nou, se bucura că se întâmplase aşa. începea să înţeleagă de ce bunicul ei fusese mereu atât de robust şi plin de viaţă. Avusese un scop, un loc, un ţel. Acum avea şi ea.
Ce-i drept, încă trebuia să ceară sfaturi când venea vorba despre formularea mai tehnică a contractelor şi i lepindea la greu de consiliul administrativ când era vor-ba de a încheia afaceri. Dar începea să aprecieze -ba mai mult, începea să se delecteze cu jocul acesta de şah al cumpărării şi vânzării de clădiri.
Încercui ceea ce considera a fi o clauză prost formulată din contract, după care răspunse la interfon.
- Domnul Bingham vrea să vă vadă, domnişoară Hayward.
Trimite-l înăuntru, Janine. Ah, şi vezi dacă poţi să dai l>- b’rank Marlowe de la Marlowe, Radcliffe şi Smyth.
Da, doamnă.

O clipă mai târziu, când Lloyd intră în birou, Sydney stătea încă aplecată peste contract. Ridică un deget, ca să îşi mai aloce un minut ca să termine de citit.
- Lloyd. Iartă-mă, dar dacă îmi pierd concentrarea de la toate punctele astea de la secţiunea „Având în vedere că“, va trebui să o iau de la capăt. Mâzgăli o notă pentru sine, apoi le puse pe ambele, şi nota, şi contractul, la o parte şi îi zâmbi. Cu ce te pot ajuta?
- Proiectul Soho. A scăpat de sub control.
Buzele i se încordară. Dacă se gândea la Soho, se gândea la Mikhail. Mikhail îi aducea aminte de călătoria turbulentă din Long Island şi ultimul ei eşec ca femeie. Nu îi păsa de asta.
- In ce sens?
- In toate sensurile. Cu o furie aproape nestăpânită, acesta începu să se plimbe încolo şi încoace prin biroul ei. Un sfert de milion. Ai alocat un sfert de milion ca să reabilitezi clădirea.
Sydney rămase la locul ei şi îşi împreună tăcută mâinile pe birou.
-Sunt conştientă de asta, Lloyd. Ţinând cont de starea clădirii, oferta domnului Stanislaski a fost foarte rezonabilă.
- De unde şti? ripostă el. Ai cerut oferte concurente?
-Nu. îşi flexă degetele, după care şi le relaxă din nou. Era dificil, dar îşi aminti că bărbatul îşi câştigase ascensiunea pe scara profesională, în timp ce ea fusese săltată direct pe treapta cea mai de sus. Mi-am ascultat instinctele.
- Instinctele? Se întoarse spre ea cu ochii mijiţi. Bat-jocura din vocea lui era la fel de groasă precum covorul ei. Eşti în domeniu de câteva luni de zile şi deja ai instincte.
-Aşa este. Mai sunt conştientă şi de faptul că devi-zele estimative pentru înlocuirea instalaţiei electrice,

a ţevilor şi a tâmplăriei erau foarte asemănătoare cu alte reabilitări similare.
- Fir-ar să fie, Sydney, anul trecut am investit cam tot atât în clădirea asta.
Ea începu să bată uşor cu degetul în birou.
-In ceea ce priveşte clădirea Hayward, tot ce am făcut a ţinut mai mult de decorare. O mare parte din reparaţiile din Soho sunt o chestiune de siguranţă şi de conformitate a clădirii.
-Un sfert de milion pentru reparaţii. îşi trânti pal-mele pe birou şi se aplecă în faţă. Sydney îşi aminti că Mikhail făcuse un gest asemănător. Dar, bineînţeles, Lloyd nu avea să lase în urma lui pete de murdărie. .Ştii cât este venitul nostru anual din apartamentele cu pricina?
- De fapt, chiar ştiu. îi trânti o sumă, surprinzându-l.
Era exactă, până la ultimul bănuţ. Pe de o parte, cu siguranţă va fi nevoie de mai mult de un an în care să fie ocupată complet ca să ne recuperăm capitalul investit. Pe de altă parte, când oamenii plătesc chirie cu bună credinţă, merită locuinţe decente.
- Decente, cu siguranţă, spuse Lloyd rigid. Amesteci morala cu afacerile.
- Chiar sper că aşa fac. Chiar sper.
El se trase înapoi, furios pe faptul că ea stătea atât de Icrcheşă şi neprihănită în spatele unui birou care ar fi trebuit să fie al lui.
- Eşti naivă, Sydney.
- Se prea poate. Dar, atât timp cât eu conduc această companie, va fi condusă conform standardelor mele.
-Crezi că o conduci pentru că semnezi câteva con-

tracte şi dai telefoane. Ai investit un sfert de milion în ceea ce chiar tu ai numit proiectul tău de suflet şi nu ai nici cea mai vagă idee ce face acest Stanislaski. De unde ŞTI că nu cumpără materiale de calitate inferioară şi nu
bagă excesul în buzunarul lui?

- E absurd.
-Aşa cum am spus, eşti naivă. Ai pus un artist rus să se ocupe de un proiect important, după care nici măcar nu te sinchiseşti să verifici cum merge treaba.
- Intenţionez să inspectez proiectul. Am fost prinsă cu altele. Şi primesc raportul săptămânal de la domnul Stanislaski.
El rânji batjocoritor. înainte să îşi piardă cumpătul, Sydney îşi dădu seama că Lloyd avea dreptate. Îl angajase pe Mikhail din impuls şi instinct, apoi din pricina sentimentelor ei, neglijase să se mai implice în proiect.
Nu era o chestiune de naivitate. Era o laşitate din partea ei.
- Ai perfectă dreptate, Lloyd, şi voi corecta acest as-pect. Se lăsă în spate pe scaun. Mai era şi altceva?
-Ai greşit, spuse el. Scump, în cazul de faţă. Consi-liul nu va tolera încă o greşeală.
Cu braţele sprijinite lejer pe cele ale scaunului, ea încuviinţă.
- Iar tu speri să îi convingi că locul tău este în spatele acestui birou.
- Sunt oameni de afaceri, Sydney. Şi chiar dacă, din punct de vedere sentimental, ar prefera un membru al familiei Hayward în capul mesei, profiturile şi pierderile vor schimba situaţia.
Ea îşi păstră calmul şi vocea statornică.

- Sunt convinsă că ai din nou dreptate. Şi, în cazul în care consiliul continuă să mă sprijine, vreau unul din două lucruri de la tine. Demisia sau loialitatea. Nu voi accepta nimic între ele. Şi acum, te rog să mă scuzi.
Când uşa se trânti în urma lui, apucă telefonul. Dar mâna îi tremura, aşa că şi-o trase înapoi. Apucă o agrafă de birou şi o strâmbă toată. Apoi încă una, şi apoi o a treia. După ce mai rupse în bucăţi şi două coli de hârtie, simţi grosul furiei atenuându-se.
Cu mintea limpede, înfruntă faptele.

Lloyd Bingham era un duşman, ba încă unul cu experienţă şi influenţă. Se grăbise în cazul clădirii din Soho. Nu se înşelase; nu credea că se înşelase. Dar, dacă existau greşeli, Lloyd avea să profite de pe urma lor şi să i le arunce direct în poală.
Oare risca tot ce îi dăruise bunicul ei cu un singur proiect? Oare avea să fie forţată să renunţe la poziţia ei de conducere în cadrul companiei dacă nu avea să poată dovedi că procedase într-un mod semnificativ şi corect?
Nu ştia sigur, iar asta era partea cea mai rea.
Fiecare lucru la rândul lui. Doar aşa putea continua. Şi primul lucru pe care trebuia să îl facă era să meargă în Soho şi să îşi facă treaba.
Cerul avea culoarea unei plăci de rigips. In ultimele câteva zile, căldura se mai atenuase, dar în dimineaţa cu pricina se revărsase din nou peste oraş, asemenea unui râu, inundând Manhattanul cu umiditate. Pietonii înaintau prin ea, scurgându-se prin intersecţii în grămezi mici şi fierbinţi.
Fete în pantaloni scurţi şi bărbaţi în costume de afaceri flasce se îngrămădeau în jurul vânzătorilor de pe

trotuar, sperând ca o îngheţată sau un suc să îi ajute sâ înfrângă căldura.
Când Sydney coborî din maşină, aerul lipicios şi apăsător o lovi ca un pumn. Se gândi la şoferul ei, care stătea în maşina închisă şi îi dădu liber restul zilei. îşi duse mâna streaşină la ochi şi se răsuci spre clădire, să o studieze.
Schele se înălţau pe pereţi precum o iederă de metal, ramurile scânteiau, iar autocolantele producătorului st răbăteau sticla. I se păru că văzu două mâini artritice îndepărtând etichetele la o fereastră de la al treilea etaj.
La intrare erau postate afişe care avertizau că locul era un şantier în lucru. Auzea sunete care adevereau acest lucru: ciocane care bubuiau, fierăstraie care zumzăiau,

zăngănit de metal şi zgomotul slab al muzicii rock and roll care răsuna din nişte boxe portabile.
Pe trotuar văzu maşina instalatorului, o furgonetă de tip papuc cu urme de lovituri şi o mulţime dispersată de privitori. întrucât se uitau cu toţii în sus, urmări şi ea direcţia cu pricina. Şi îl văzu pe Mikhail.
Preţ de o clipă, inima i se opri. Acesta se afla în afara ultimului etaj, al cincilea, mişcându-se agil pe ceea ce lui Sydney i se păru a fi o scândură foarte îngustă.
- Frate, uită-te la fundul ăla, oftă o femeie lângă ea. Sunt de clasa întâi.
Sydney înghiţi în sec. Presupunea că aşa era. Nici spatele lui nu era de lepădat. Problema era că nu se prea bucura de asta când şi-l imagina cu groază plonjând de pe schelă şi rupându-şi-l de betonul de dedesubt.

Panicată, dădu buzna în clădire. Uşile de la ascensor erau deschise şi câţiva mecanici îşi încărcau şi descărcau uneltele în interiorul lui. Nu se opri să întrebe, ci o zbughi în sus pe scări.
Bărbaţi transpiraţi refăceau tencuiala în casa scărilor între etajul al doilea şi al treilea. îşi făcură timp să o fluiere şi să îi facă cu ochiul, dar ea continuă să urce. Cineva dăduse volumul la televizor prea tare, probabil pentru a acoperi sunetul construcţiilor. Un bebeluş plângea isteric. Simţi miros de pui frigându-se.
Fără să se oprească ca să îşi tragă răsuflarea, ţâşni de la etajul al patrulea la al cincilea. Aici se auzea muzică. Rock dur şi hotărât şi o voce de tenor care cânta fals.
Uşa lui Mikhail era deschisă, iar Sydney dădu buzna înăuntru. Mai că nu se împiedică de un bărbat aproape cărunt cu braţe ca trunchiurile de copac. Acesta se ridică elegant din poziţia lui pe vine în care sortase unelte şi o sprijini.
- îmi pare rău. Nu v-am văzut.
-E în regulă. îmi place ca femeile să cadă la picioa-rele mele.

Ademenirea unei doamne
Auzi accentul slav în timp ce aruncă o privire disperată prin încăpere după Mikhail. Poate că toţi cei din clădire erau ruşi, se gândi ea cu frenezie. Poate că adusese instalatori din ţara lui maternă.
-Vă pot ajuta?
- Nu. Da. îşi duse o mână la piept când îşi dădu sea-ma că i se tăiase respiraţia. Mikhail.
- E afară. Intrigat, bărbatul o privi în timp ce arătă cu degetul mare spre fereastră.
Ea îl văzu acolo - sau cel puţin torsul plat şi bronzat.
-Afară. Dar, dar...
-Terminăm pe ziua de astăzi. Staţi jos?

-Aduceţi-l înăuntru, şopti Sydney. Vă rog, aduceţi-l Înăuntru.
Înainte ca bărbatul să apuce să răspundă, fereastra culisă în sus, iar Mikhail îşi vârî un picior lung şi musculos înăuntru. Spuse ceva în limba lui maternă, râzând, în timp ce restul trupului îi urmă piciorului. Când o văzu pe Sydney, râsul îi pieri.
- Hayward. îşi lovi uşor pistolul pentru spumă de palmă.
- Ce căutai afară? întrebă ea pe un ton acuzator.
- înlocuiam ferestre. Lăsă din mână pistolul pentru spumă. S-a întâmplat ceva?
- Nu, eu... Nu îşi amintea vreo ipostază în care să se fi simţit mai proastă ca acum. Am venit să verific pro-gresul lucrărilor.
Aşa. îţi fac un tur imediat. Se duse în bucătărie, îşi băgă capul în chiuvetă şi dădu drumul la apa rece.
I se cam încinge mintea, spuse bărbatul din spatele ei, chicotind de gluma făcută. întrucât Sydney reuşi chiar să zâmbească uşor, îi strigă ceva lui Mikhail, vorbind rapid în limba aceea străină exotică.
Tak, spuse acesta. Mikhail se întoarse picurând, pă- i ni siroindu-i peste baticul cu care şi-l legase. îl scutură, mproşcând cu apă, după care ridică din umeri şi îşi vârî

degetele mari în găicile pentru curea. Era ud, transpi-] rat şi pe jumătate dezbrăcat. Sydney trebui să îşi plieze] limba în interiorul gurii, ca să nu îi atârne.
-Fiul meu este nepoliticos. Yuri Stanislaski clătină din cap. L-am crescut mai bine.

- Fiul - oh. Sydney aruncă o privire în spate la bărbatul cu faţa lată şi mâini frumoase. Mâini ca ale lui Mikhail. Ce mai faceţi, domnule Stanislaski?
- Fac bine. Eu sunt Yuri. Îl întreb pe fiul meu dacă sunteţi Hayward care deţine această afacere. El spune ; doar că da şi se încruntă.
- Da, păi, da, sunt.
- E o clădire bună. Doar puţin bolnavă. Iar noi suntem doctorii.

Ii zâmbi larg fiului lui, după care mai spuse ceva pe o voce răsunătoare în ucraineană.

De data aceasta, Mikhail îi zâmbi uşor drept răspuns.

-Aşa este, tată, încă nu ai pierdut un pacient până acum. Du-te acasă să iei cina.

Yuri îşi ridică trusa de scule.

-Vino şi tu şi adu-o pe domnişoara cea drăguţă. Mama ta face destul.

-O, păi, mulţumesc, dar…
- Sunt ocupat în seara asta, tată, întrerupse Mikhail refuzul politicos al lui Sydney.

Yuri ridică din sprânceana-i stufoasă.
- Eşti prost în seara asta, spuse el în ucraineană. Din cauza ei eşti îmbufnat toată săptămâna?

Enervat, Mikhail apucă un prosop de bucătărie şi se şterse pe faţă.
- Femeile nu mă fac îmbufnat.

Yuri zâmbi doar.
- Ea te-ar face. După care se întoarse spre Sydney. Acum şi eu sunt nepoliticos, vorbind astfel încât să nu înţelegi. Are o influenţă proastă.

îi ridică mâna şi o sărută într-un mod considerabil de fermecător.
- Mă bucur de cunoştinţă.

- De asemenea.
- îmbracă'te, îi porunci Yuri fiului său, după care plecă, fluierând.
- E foarte cumsecade, spuse Sydney.
-Aşa este. Mikhail ridică tricoul pe care şi-l dăduse jos cu câteva ore înainte, dar îl ţinu doar în mâini. Deci, vrei să vezi lucrările?
- Da, mă gândeam...
- Ferestrele sunt gata, o întrerupse el. Instalaţia elec- trică este aproape gata. Asta şi ţevile vor mai dura o săp- tămână. Vino.
Ieşi, ocolind-o la vreo jumătate de metru, după care intră în apartamentul de lângă fără să bată la uşă.
-Aici stă Keely, îi spuse el. Nu e acasă.
Camera era un contrast de culori ţipătoare şi miro- suri. Mobila era veche şi lăsată, dar acoperită cu perne viu colorate şi diverse articole de îmbrăcăminte pentru femei.
Bucătăria de alături era un dezastru - nu din pricina vaselor sau a oalelor şi tigăilor -, ci din cauza pereţilor doborâţi şi a cablurilor groase care ieşeau ca nişte şerpi din ei.
- Probabil că este o inconvenienţă pentru ea, pentru toată lumea, în timpul construcţiei.
Mai bine decât să bage un mixer în priză şi să scurt-circuiteze clădirea. Instalaţia veche era cu ţevi şi butoa- i te, veche de vreo patruzeci de ani sau mai mult, şi uzată. \t casta e de tip Romex. Mai eficientă, mai sigură.
Ea se aplecă peste braţul lui, studiind cablurile.
- Ei bine. Hmm.
El aproape că zâmbi. Poate că ar fi făcut-o, dacă nu ar fi mirosit atât de bine. în schimb, se îndepărtă intenţionat vreo treizeci de centimetri mai încolo.

- După inspecţie, vom ridica pereţi noi. Vino.
Fu o încercare pentru amândoi, dar o conduse prin fiecare fază a lucrării, trecând de la etaj la etaj, arătându-i coturi de ţevi de plastic şi metri întregi de ţevi] de cupru.
- Cea mai mare parte a pardoselii poate fi salvată prin sablare şi finisare. Dar o parte trebuie înlocuită. Lovi cu 1 piciorul un pătrat de foaie de furnir pe care îl bătuse în cuie peste o gaură din palierul de la al doilea etaj.
Sydney doar încuviinţă, punând întrebări numai i atunci când i se păreau inteligente. Majoritatea muncitorilor plecaseră deja să îşi încaseze plata pe săptămâna I cu pricina. Nivelul de zgomot coborî într-atât încât putea auzi voci în spatele uşilor închise, fragmente de muzică j sau de curse de maşini televizate. Ridică din sprâncea-j nă când un saxofon tenor începu să cânte Rhapsodyj in Blue.
-Este Will Metcalf, îi spuse Mikhail. Se pricepe. Cântă într-o trupă.
- Da, se pricepe. Simţi balustrada netedă şi robustă sub mână în timp ce coborâră. Mikhail făcuse asta, se gândi ea. Montase, reparase, înlocuise, în funcţie de ne-voie, deoarece îi păsa de oamenii care locuiau în clădire. I Ştia cine cânta la saxofon sau cine mânca puiul prăjit, al cui era bebeluşul care râdea.
- Eşti mulţumit de progres? întrebă ea încet.
Tonul vocii ei îl făcu să o privească, lucru pe care în-; cercase să îl evite. Câteva şuviţe de păr îi scăpaseră din agrafele de păr şi i se încolăciseră pe tâmple. Putea zări un strat subţire de pistrui pe nasul ei.
-Destul de mulţumit. Dar tu ar trebui să răspunzi. E clădirea ta.
- Ba nu este. Avea o privire foarte serioasă, foarte tristă. E a ta. Eu doar scriu cecurile.

- Sydney...

Ademenirea unei doamne
69
- Am văzut îndeajuns ca să ştiu că aţi început bine. Cobora în grabă scările în timp ce vorbea. Să îi contac-tezi pe cei de la birou când este timpul pentru următoa-rea plată.
- La naiba. încetineşte. O prinse din urmă la capătul scărilor şi o apucă de braţ. Ce-ai păţit? Mai întâi stai în camera mea, palidă şi cu răsuflarea tăiată. Acum o iei la fugă şi ai privirea nefericită.
O lovise, cu putere, realizarea faptului că ea nu avea O comunitate de oameni cărora să le pese. Cercul ei de prieteni era atât de îngust, de absorbit de sine. Cel mai bun prieten al ei fusese Peter, iar prietenia lor fusese distrusă într-un mod îngrozitor. Viaţa ei era pe tuşă şi invidia implicarea, apropierea pe care o simţea în locul acesta. Clădirea nu era a ei, se gândi ea din nou. Ea doar o deţinea.
- Nu fug şi nu e nimic în neregulă cu mine. Trebuia să iasă, să plece de acolo, dar trebuia să o facă cu demni-
tate. Iau foarte în serios această slujbă. Este primul meu proiect important de când am preluat postul în cadrul companiei Hayward. Vreau ca lucrurile să fie făcute bine. Şi am riscat când... Se opri, aruncând o privire spre uşa din dreapta ei. Ar fi putut să jure că auzise pe cineva strigând după ajutor. Probabil că la televizor, se gândi ea, dar înainte să continue, auzi din nou strigătul acela subţire, jalnic. Mikhail, ai auzit?
- Ce să aud? Cum să audă ceva când se străduia să nu o sărute din nou?
-Aici. Se răsuci spre uşă, ciulindu-şi urechile. Da, aici, am auzit...

De data aceasta îl auzise şi el. Ridică pumnul şi bătu In uşă.
- Doamnă Wolburg. Doamnă Wolburg, sunt Mik. Vocea tremurândă trecu prin lemn.
- M-am rănit. Ajută-mă.
O, Doamne, e... 70
Nora Roberts
înainte ca Sydney să apuce să termine propoziţia, Mikhail se izbi cu umărul în uşă. La a doua bufnitură 1 surdă, aceasta se deschise şi rămase atârnată în balama- j le, clătinându-se.
- în bucătărie, strigă slăbită doamna Wolburg. Mik, | slavă Cerului.
El traversă în fugă apartamentul plin de macrameuri i apretate şi flori de hârtie şi o găsi pe podeaua din bucă- :] tărie. Era o femeie micuţă, aproape piele şi oase. Părul alb, de obicei îngrijit, era acoperit de sudoare.
-Nu văd, spuse ea. Mi-am scăpat ochelarii.
-Nu vă faceţi griji. îngenunche lângă ea, verificân- du-i din reflex pulsul, în timp ce îi studie ochii plini de durere. Cheamă ambulanţa, îi porunci el lui Sydney, I dar aceasta vorbea deja la telefon. Nu vă voi ajuta să vă j ridicaţi, pentru că nu ştiu unde v-aţi rănit.
- La şold. îşi încleştă dinţii din pricina durerii îngrozitoare, radiantă. Cred că mi-am rupt şoldul. Am căzut, m-am împiedicat. N-am putut să mă mişc. Din pricina zgomotului, nimeni nu m-a auzit strigând. Stau aici de două, trei ore. Sunt foarte slăbită.
- Este în regulă acum. încercă să îi frece mâinile, să o încălzească. Sydney, adu o pătură şi o pernă.
Ea era deja cu ele în braţe şi se aşeza pe vine lângă doamna Wolburg înainte ca el să îşi termine fraza.
-Aşa. Vă voi ridica puţin capul. Aşează capul neputincios al femeii pe pernă. în pofida căldurii extreme, doamna Wolburg tremura de frig. Sydney continuă să

îi vorbească pe un ton liniştit, alinător, în timp ce o înfăşură cu pătura. Mai durează doar câteva minute, ■■ murmură Sydney şi o mângâie pe bătrână pe fruntea-i lipicioasă.
La uşă începea să se strângă o mulţime de oameni. Chiar dacă nu îi plăcea să o lase pe Sydney cu femeia rănită, se ridică totuşi în picioare.
Ademenirea unei doamne

-Vreau să îi ţin pe vecini la distanţă. Să trimit pe cineva să arunce un ochi după ambulanţă.
-Bine. Chiar dacă pieptul i se umplea de teamă, continuă să îi zâmbească doamnei Wolburg. Aveţi un apartament încântător. Dumneavoastră croşetaţi macrameurile?
- Lucrez de mână de şaizeci de ani, de când eram însărcinată cu prima mea fiică.
-Sunt frumoase. Aveţi şi alţi copii?
-Şase, trei din fiecare. Şi douăzeci de nepoţi. Cinci stră... închise ochii când o năvăli un val de durere, după care îi deschise din nou şi reuşi să zâmbească. S-au tot luat de mine pentru că locuiesc singură, dar îmi place să am locul meu şi rânduiala mea.
- Bineînţeles.
-Fiica mea, Lizzy, s-a mutat taman în Phoenix, Arizona. De ce aş vrea să locuiesc acolo?
Sydney zâmbi şi o mângâie.
- N-aş şti să vă răspund.
- Se vor ţine de capul meu acum, bombăni ea, şi în-chise din nou ochii. Nu s-ar fi întâmplat dacă nu mi-aş fi scăpat ochelarii. Nu văd fără ei. E dat naibii să îmbătrâneşti, fata mea, şi dacă îţi spune altcineva că nu rste aşa, să nu îl crezi. N-am văzut pe unde merg şi m-am împiedicat de linoleumul acela rupt. Mik mi-a spus să îl lipesc de pardoseală, dar am vrut să îl curăţ

bine. Reuşi .1 zâmbească tremurător. Măcar am stat întinsă pe podeaua curată.
-Vin paramedicii, spuse Mikhail în spatele ei.
Sydney încuviinţă doar, plină de un sentiment îngrozitor de vină şi furie pe care se temea să îl verbalizeze.
- II suni tu pe nepotul meu, Mik? Locuieşte pe strada I. Se va ocupa el de ceilalţi.
Nu vă faceţi griji, doamnă Wolburg.

După alte cincisprezece minute eficiente, Sydney se afla pe trotuar şi îi privea pe paramedici urcând targa în ambulanţă.
-Ai reuşit să dai de nepotul ei? îl întrebă ea pe Mikhail.
- I-am lăsat un mesaj în căsuţa vocală.
Ea încuviinţă şi se duse spre trotuar, încercând să cheme un taxi.
- Unde ţi-e maşina?
- L-am trimis acasă. Nu ştiam cât va dura şi era prea cald ca să îl las să stea acolo. Poate ar trebui să intru înapoi şi să chem un taxi.
- Te grăbeşti?
Ea tresări când porni sirena.
-Vreau să ajung la spital.
Uluit, el îşi vârî mâinile în buzunare.
- Nu ai de ce să mergi la spital.
Ea se răsuci, iar privirea, preţ de o clipă scurtă în care se întâlni cu a lui, îi era plină de emoţie. Nu spuse nimic, ci îşi întoarse privirea când un taxi se opri lângă bordură. Nu spuse nimic nici când Mikhail se urcă în maşină lângă ea.
Ura mirosul din spitale. Straturi peste straturi de boli, antiseptice, teamă şi produse de curăţenie puternice. Amintirea ultimelor zile în care bunicul ei zăcuse

muribund îi era încă prea proaspăt întipărită în minte. Secţia de Urgenţe a spitalului central mai adăuga un strat. Mirosul sângelui proaspăt.
Sydney se oţeli şi trecu prin mulţimile de bolnavi şi răniţi şi merse la ghişeul pentru internări.
- A fost adusă o doamnă Wolburg de curând.
-Aşa este. Funcţionara apăsă câteva taste pe calculator. Sunteţi rude?
-Nu, eu...

-Vom avea nevoie ca un membru al familiei să completeze aceste formulare. Pacienta ne-a spus că nu este asigurată.
Mikhail se apleca deja înspre ghişeu, cu o privire periculoasă, dar Sydney spuse scurt:
- Hayward Industries va fi răspunzătoare de cheltuielile medicale ale doamnei Wolburg. Căută în geantă un act de identitate şi îl trânti pe tejghea. Eu sunt Sydney Hayward. Unde este doamna Wolburg?
- La radiografie. Privirea glacială a lui Sydney o făcu pe funcţionară să se foiască pe scaun. Dr. Cohen o tratează.
Aşa că aşteptară, bând cafea proastă printre gemetele şi lacrimile din Secţia de Urgenţe a spitalului. Uneori, Sydney îşi mai sprijinea capul pe perete şi închidea ochii. Părea să aţipească, dar în tot acest timp se gândea cum ar fi fost să fie bătrână şi singură şi neajutorată.
El voia să creadă că era acolo doar ca să îşi acopere dosul. Oh, da, voia să gândească asta despre ea. Era mult mai confortabil să se gândească la ea ca la şefa unei companii nepăsătoare, decât ca la o femeie.
Dar îşi aminti cât de rapid acţionase în apartamentul doamnei Wolburg, cât de blândă fusese cu bătrâna. Şi,

mai presus de orice, îşi aminti privirea ei pe stradă. Suferinţa, mila şi vina îi umpluseră ochii mari.
- S-a împiedicat de linoleum, murmură Sydney.
Fu prima dată când vorbise de aproximativ o oră, iar Mikhail îşi răsuci capul să o studieze. încă avea ochii închişi, faţa palidă şi calmă.
-Se plimba pur şi simplu prin bucătărie şi a căzut pentru că podeaua era veche şi nesigură.
- O faci acum sigură.
Sydney continuă ca şi cum n-ar fi auzit.

- După care a zăcut acolo, căzută, rănită şi singură. Vocea îi era atât de slăbită. Aproape că am trecut pe lângă ea.
-Nu ai trecut pe lângă. îşi puse ezitant mâna peste a ei. Apoi, înjurând, îşi apăsă palma peste dosul mâinii ei. Eşti doar un membru al familiei Hayward, Sydney. Bunicul tău...
-Era foarte bolnav. Mâna i se încleştă sub a lui Mikhail, iar ea închise şi mai tare din ochi. A fost bolnav aproape doi ani, iar eu eram în Europa. Nu am ştiut. Nu a vrut să îmi întrerupă viaţa. Tata murise deja, eram singură, şi nu a vrut să mă îngrijoreze. Când m-a sunat în cele din urmă, aproape că se sfârşise totul. A fost un om bun. Nu ar fi lăsat ca lucrurile să se înrăutăţească atât de mult, dar nu a put... pur şi simplu nu a putut.
Expiră scurt, tremurat. Mikhail îi întoarse mâna şi îşi întrepătrunse degetele cu ale ei.
-Când am ajuns la New York, era în spital. Părea atât de pipernicit, de obosit. Mi-a spus că sunt singura Hayward rămasă. După care a murit, spuse ea obosită. Şi aşa era.
-Faci ceea ce trebuie făcut. Nimeni nu poate cere mai mult de atât.

Ea deschise din nou ochii şi îl privi.
- Nu ştiu ce să zic.
Aşteptară din nou, în tăcere.
Trecură aproape două ore până când nepotul îngrijorat al doamnei Wolburg dădu buzna în spital. Trebuiră să repete întreaga poveste, după care acesta se duse grăbit să îi sune pe ceilalţi membri ai familiei. Patru ore după sosirea lor la Secţia de Urgenţe, doctorul veni să le dea veşti.
Un şold fracturat, o contuzie uşoară. Avea să fie mutată într-un salon când avea să termine la Secţia de Reanimare. Din pricina vârstei, fractura era gravă, dar

starea ei de sănătate ajuta la echilibrarea balanţei. Sydney le lăsă atât numărul de telefon de la birou, cât şi pe cel de acasă doctorului şi nepotului, cerându-le să fie ţinută la curent în ceea ce privea starea doamnei Wolburg.
Istovită atât fizic, cât şi mental, Sydney ieşi în cele din urmă din spital.
-Ai nevoie de mâncare, spuse Mikhail.
- Poftim? Nu, serios, sunt doar obosită.
Ignorându, o apucă de braţ şi o trase în josul străzii.
- De ce spui mereu opusul a ceea ce zic eu?
- Nu fac asta.
-Vezi, tocmai ce ai făcut-o din nou. Ai nevoie de carne.
Dacă avea să încerce în continuare să îşi târască călcâiele, el avea să îi scoată braţul din încheietură.
Enervată, încercă să ţină pasul.
- Ce te face să crezi că ştii de ce am nevoie?
- Pentru că ştiu. Se opri brusc la un semafor, iar ea se ciocni de el. înainte să se poată stăpâni, o atinse cu mâna pe faţă. Dumnezeule, eşti atât de frumoasă.

Ea clipi surprinsă, iar el înjură, se încruntă, apoi o trase în stradă cu câteva secunde înainte să se schimbe lumina la semafor.
-Poate că nu sunt mulţumit de tine, continuă el, bombănind în sinea lui. Poate că mi se pare că eşti cică- litoare şi snoabă, şi...
- Nu sunt snoabă.
El spuse ceva oarecum familiar în limba lui maternă. Sydney îşi încordă bărbia când îşi aminti ce însemna expresia.
-Nu e o aiureală. Tu eşti snob dacă mă consideri pe mine snoabă doar pentru că provin dintr-un mediu Jiferit.

- în regulă, atunci nu te va deranja să mănânci aici. O smuci într-un local zgomotos. Se trezi aşezată într-un separeu îngust cu el, şold la şold.
Simţi mirosuri de carne gătită, ceapă prăjită, bere vărsată, toate suprapuse cu cel de grăsime. îi lăsară gura apă.
- Ţi-am spus că nu mi-e foame.
- Iar eu spun că eşti snoabă şi mincinoasă.
îi plăcea culoarea din obrajii ei, dar aceasta nu dură îndeajuns de mult. Ea se aplecă în faţă.
- Şi ai vrea să ştii ce cred eu despre tine?
El ridică din nou mâna şi o atinse pe obraz. Nu putea rezista.
- Da, aş vrea.
Ospătăriţa o salvă de la a fi nevoită să găsească o descriere pentru el în mintea care i se întunecă brusc.
- Două fripturi, medium rare, şi două beri la halbă.
- Nu îmi place când bărbaţii comandă pentru mine, spuse Sydney încordată.

-Atunci poţi să comanzi tu pentru mine data viitoa-re şi vom fi chit. Se făcu comod, îşi azvârli braţul peste tăblia separeului şi îşi întinse picioarele. De ce nu îţi dai jos haina, Hayward? Ţi-e cald.
-Nu îmi mai spune cum mi-e. Şi opreşte-te.
- Din ce anume?
- Din a te juca cu părul meu.
El zâmbi larg.
- Mă jucam cu gâtul tău. îmi place gâtul tău. Ca să îi dovedească, îşi trecu un deget în jos peste el.
Ea îşi încleştă dinţii când simţi pe spate fiorul deli-cios pe care i-l stârni atingerea lui.
- Aş vrea să te dai mai încolo.
- în regulă. El se dădu mai aproape de ea. Este mai bine aşa?
Calm, îşi spuse ea. Avea să îşi păstreze calmul. După ce respiră ca să îşi limpezească gândurile, îşi întoarse

capul spre el. Dacă nu... îi simţi buzele frecându-se de ale ei, oprindu-i cuvintele şi gândul în spatele lor.
-Vreau să îmi răspunzi la sărut.
Ea dădu să clatine din cap, dar nu reuşi să o facă.
-Vreau să te privesc în timp ce o faci, murmură el. Vreau să ştiu ce se află acolo.
-Nu se află nimic acolo.
Dar el îi acoperi gura cu a lui şi îi dovedi că era o mincinoasă. Ea se prăbuşi în sărutul lor, cu o mână pierdută în părul lui, cu cealaltă strângându-l de umăr.
Simţi totul, totul. Şi totul se derula prea repede. Min-tea părea să i se întunece până aproape că nu mai auzi zarva şi agitaţia din bar. Dar îi simţi gura înclinându-se peste a ei, îi simţi dinţii ciugulindu-i buzele, îi simţi limba seducând-o.

Orice îi făcea ea lui îi făcea şi el ei. O ştia. O vedea în felul în care ochii îi deveniseră sticloşi înainte să îi închidă, o simţea în pasiunea încinsă, plină de dorinţă, de pe buzele ei. Ar fi trebuit să îi aline orgoliul, să îi dovedească un punct de vedere. Dar nu se întâmplă aşa. îl lăsă doar tânjind.
-Scuze că vă întrerup. Ospătăriţa trânti două căni îngheţate pe masă. Friptura e pe drum.
Sydney îşi dădu capul pe spate. El o ţinea în continuare în braţe, chiar dacă nu la fel de strâns. Iar ea, ea era lipită de el. Trupul i se modelă după al lui în 11 mp ce se aflau intr-un separeu într-un loc public. Ruşinea şi furia se luptau pentru supremaţie când se smuci din braţele lui.
-Ai făcut un lucru abject.
El ridică din umeri şi îşi ridică berea.
- Nu am făcut-o singur. Privirea i se ascuţi pe deasupra spumei de la bere. Nici acum, nici data trecută.
- Data trecută ai...
-Ce?
Sydney îşi ridică halba şi sorbi delicat din ea.

- Nu vreau să discut despre asta.
El ar fi vrut să se certe, ba chiar dădu să o facă, dar văzu în ochii ei o sclipire de durere care îl consternă. Nu îl deranja să o înfurie. La naiba, chiar îi făcea plăcere. Dar nu ştia ce făcuse de o rănise. Aşteptă până când ospătăriţa le aduse fripturile.
- Ai avut o zi grea, spuse el pe un ton atât de blând, încât Sydney icni. Nu vreau să o fac mai rea.
-E... Se strădui să îi răspundă. A fost o zi grea din toate punctele de vedere. Să trecem peste.
- S-a făcut. îi întinse zâmbitor un cuţit şi o furculiţă. Mănâncă-ţi cina. Facem un armistiţiu.

-Bine. Ea îşi dădu seama că totuşi avea poftă de mâncare.
capitolul 5
Sydney nu ştia cum aflase presa despre accidentul suferit de Mildred Wolburg, dar până marţi după-amia- za primi o mulţime de apeluri telefonice la birou de la reporteri. Câţiva mai cu iniţiativă stătuseră la pândă în holul clădirii Hayward şi o încolţiseră când plecă de la birou.
Până miercuri, prin birouri se zvonea că Hayward se confrunta cu un proces de mai multe milioane de dolari, iar Sydney avea de-a face cu mai mulţi membri ai consiliului administrativ foarte nemulţumiţi. In general, toţi erau de acord că, prin faptul că îşi asumase răspunderea pentru cheltuielile medicale ale doamnei Wolburg, Sydney recunoscuse faptul că firma Hayward se făcea vinovată de neglijenţă, făcând-o implicit pasi-bilă de o înţelegere publică de mare valoare.
Era o publicitate proastă şi un mod prost de a face afaceri.
întrucât nu ştia altă variantă în afară de cea directă, Sydney pregăti o declaraţie de presă şi consimţi să întrunească de urgenţă consiliul administrativ. Până vineri, se gândi ea în timp ce intră în spital, urma să ştie dacă avea să rămână la conducerea companiei Hayward sau dacă avea să i se reducă atribuţiile la a fi la conducere doar cu numele.
Cu un teanc de cărţi broşate într-o mână şi o plantă intr-un ghiveci în cealaltă, Sydney se opri în faţa salonului doamnei Wolburg. întrucât era a treia ei vizită de l.i accident, ştia că era foarte posibil ca văduva să nu fie mgură. în mod invariabil, prieteni şi membri ai famili- > i intrau şi ieşeau din salonul ei ~n timpul programului

de vizită. De data aceasta, îi văzu pe Mikhail, Keely şi doi dintre copiii doamnei Wolburg.
Mikhail o observă în timp ce Sydney se întreba dacă să iasă pe furiş de acolo şi să lase cărţile şi planta pe care le adusese la recepţie, la asistente.
- A mai venit cineva să vă vadă, doamnă Wolburg.
- Sydney. Privirea văduvei se însenină în spatele lentilelor groase ale ochelarilor. Alte cărţi.
-Nepotul dumneavoastră mi-a spus că vă place să citiţi. Simţindu-se ciudat, aşeză teancul de cărţi pe masă, lângă pat, şi apucă mâna întinsă a doamnei Wolburg.
- Harry al meu obişnuia să spună că prefer să citesc în loc să mănânc. Ii strânse mâna cu degetele ei subţiri şi osoase. Ce plantă frumoasă.
- Am observat că aveţi câteva în apartament. Zâmbi, simţindu-se puţin mai relaxată, în timp ce conversaţia din salon îşi reluă fluxul normal în jurul lor. Şi ultima dată când am fost aici, salonul părea o florărie. Aruncă o privire în jur la rândurile de flori în vaze, ghivece, coşuleţe şi chiar şi într-un pantof din ceramică. Aşa că m-am hotărât la o violetă africană.
- Chiar am o slăbiciune pentru flori şi pentru a creş-te lucruri. Aşaz-o acolo, pe noptieră, dragă, bine? Intre trandafiri şi garoafe.
- O să devină o răsfăţată. In timp ce Sydney se duse să pună floarea în locul indicat, fiica bătrânei îi făcu cu ochiul fratelui ei. Flori, cadouri, răzgâiat. Să zicem mersi dacă vom mai primi vreodată prăjiturele de casă de la ea.
- O, s-ar putea să mai fiu în stare să coc o tură sau două, se făli doamna Wolburg, îmbrăcată într-un sveter nou croşetat. Mik îmi zicea că voi primi un cuptor nou. Care să fie la nivelul ochilor, ca să nu fiu nevoită să mă aplec şi să mă gârbovesc.

-Aşa că, eu zic că eu ar trebui să primesc prima tură de prăjiturele, spuse Mikhail în timp ce mirosi trandafi-rii. Din cele cu fulgi de ciocolată.
-Vă rog. Keely îşi apăsă o mână pe abdomen. Sunt la dietă. Voi fi ucisă săptămâna viitoare şi trebuie să arăt cât mai bine. Observă expresia de uluire de pe chipul lui Sydney şi zâmbi larg. Joc în Death Stalk, îi explică ea. E primul serial de televiziune în care apar. Sunt cea de-a treia victimă a psihopatului maniac. Când mă strangulează, port un neglijeu superb.
- Nu ar fi trebuit să laşi uşile descuiate, îi spuse doamna Wolburg, iar Keely zâmbi larg din nou.
- Ei bine, aşa e în divertisment.
Sydney aşteptă o pauză în conversaţie, după care se scuză şi plecă. Mikhail îi dădu un avans de zece secunde, după care smulse un trandafir galben dintr-o vază.
- Ne vedem mai târziu, frumoaso.
O sărută pe doamna Wolburg pe obraz, iar aceasta începu să chicotească.
Din câţiva paşi lungi, o ajunse din urmă pe Sydney în dreptul ascensoarelor.
j Hei, cred că ţi-ar prinde bine asta.
Ii oferi floarea.
- De stricat nu strică. Mirosi bobocul, apoi se forţă să zâmbească. Mersi.
-Vrei să îmi spui de ce eşti supărată?
- Nu sunt supărată. Apăsă din nou butonul de coborâre al ascensorului.
- Nu te certa niciodată cu un artist când vine vorba despre sentimente. îi împinse insistent bărbia pe spate, cu un deget. Văd oboseală şi nefericire, îngrijorare şi supărare pe chipul tău.

Se auzi clinchetul ascensorului, ceea ce o eliberă din atingerea lui, dar ştia că avea să se urce împreună cu ea în cabina aglomerată. Se încruntă puţin când se trezi în-

de mărimea unei valize. Cineva din ascensor se dăduse excesiv cu un parfum scump. Sydney se întrebă în trecere dacă acest lucru nu ar fi trebuit cumva să fie la fel de ilegal ca fumatul într-o maşină închisă.

- Aveţi romi în familie? îl întrebă ea pe Mikhail din impuls.

- Evident.

-Aş prefera să foloseşti un glob de cristal ca să îţi dai seama ce îmi rezervă viitorul, în loc să îmi analizezi sentimentele acum.

- Să vedem ce putem face.

Cabina se opri la fiecare etaj. Oamenii coborau târşâit sau se înghesuiau să urce. Până să ajungă pe hol, Sydney stătea foarte aproape de Mikhail, care îşi ţinea nonşalant braţul pe după talia ei. Nu se sinchisi să şi-o mute după ce coborâră din ascensor. Ea nu se sinchisi să îi spună ceva în sensul acesta.

- Lucrările merg bine, îi spuse el.

- In regulă. Nu voia să se gândească la cât timp avea să mai fie direct implicată în proiect.

-Inspecţia electrică s-a finalizat. S-ar putea ca ţevile să mai dureze o săptămână. Ii privi expresia absentă. Şi am hotărât să construim acoperişul nou din brânză albastră.

-Îhî. Ieşi din clădire, se opri şi se întoarse spre el. Râse rapid, apoi clătină din cap. S-ar putea să arate foarte diferit - dar e riscant cu căldura asta.

- Deci mă ascultai.

-Aproape. Se apăsă absentă cu degetele pe tâmpla care îi zvâcnea, în timp ce şoferul ei opri lângă bordură, îmi pare rău. Am multe pe cap.
- Spune-mi.
Era surprinsă că îşi dorea să o facă. Nu reuşise să vorbească cu mama ei. Margerite ar fi fost consternată. Channing - ce glumă bună! Sydney se îndoia că vreuna

dintre prietenele ei ar fi înţeles cum de se ataşase atât de tare de Hayward intr-un timp atât de scurt.
- Chiar nu are rost, hotărî ea şi porni spre maşina şi şoferul care o aşteptau.
Chiar credea că avea să o lase să plece, ţinând cont de ridul acela de îngrijorare dintre sprâncenele ei şi de tensiunea din umerii ei încordaţi?
-Mă duci până acasă?
Ea aruncă o privire în spate. încă îşi amintea foarte bine drumul spre casa lui de la petrecerea mamei ei. Dar el îi zâmbea nonşalant, prietenos. Neameninţător? Ba nu, nu avea să fie niciodată neameninţător cu înfăţişarea lui întunecoasă şi aura lui neîmblânzită. Dar stabiliseră să încheie un armistiţiu şi era vorba doar de câteva străzi.
- Sigur. îl vom lăsa pe domnul Stanislaski în Soho, Donald.
- Da, doamnă.
Ca măsură de precauţie, se strecură, într-un mod nepăsător spera ea, tocmai lângă geamul îndepărtat.
-Doamna Wolburg arată uimitor de bine, ţinând cont de cele întâmplate, începu ea.
-E puternică. De data aceasta se auzea muzică de Mozart, observă el, încet şi dulce, prin boxele maşinii.
- Doctorul spune că va putea merge curând acasă, cu fiul ei.

- Şi ai aranjat ca fizioterapeutul să îi facă vizite.
Sydney se opri din trecut trandafirul dintr-o mână în cealaltă şi îl privi. Mi-a spus ea, îi explică el. Mi-a mai zis şi că, atunci când va fi pregătită să meargă acasă, o va aştepta o asistentă medicală care va sta cu ea până se va simţi îndeajuns de bine ca să fie pe cont propriu.
-Nu mă joc de-a bunul samaritean, murmură Syd-ney. încerc doar să fac ceea ce este corect.

- îmi dau seama. îmi dau seama şi că îţi faci griji pentru ea. Dar te preocupă şi altceva. Este din cauza ştirilor din ziare şi de la televizor?
Privirea i se transformă din tulburată în frigidă.
-Nu mi-am asumat răspunderea pentru cheltuielile medicale ale doamnei Wolburg pentru publicitate, fie ea bună sau proastă. Şi nu...
- Ştiu că aşa e. îi cuprinse mâna încleştată cu a lui. Nu uita că am fost acolo. Am văzut cum te-ai purtat cu ea.
Sydney trase adânc aer în piept. Trebuia să o facă. Aproape că izbucnise într-o tiradă şi nu era deloc o soluţie să îşi piardă cumpătul.
- Ideea este, spuse ea mai calmă, că o femeie în vârstă a fost rănită grav. Durerea ei nu ar trebui să devină o politică corporatistă sau nutreţ pentru jurnalişti. Am făcut ce am făcut deoarece ştiam că aşa este corect. Vreau doar să mă asigur că se va proceda în continuare într-un mod corect.
- Eşti preşedintele companiei Hayward.
- Momentan. Se întoarse şi privi pe geam în timp ce opriră în faţa clădirii de apartamente. Văd că facem progrese la acoperiş.
- Printre alte lucruri. întrucât nu terminase câtuşi de puţin, se aplecă şi deschise uşa de pe partea ei.

Preţ de o clipă, fură atât de aproape, încât trupul lui îl apăsă uşor pe al ei. Simţi imboldul, aproape disperat, de a-şi freca degetele de obrazul lui, de a-i simţi barba scurtă şi aspră pe care acesta neglijase să o radă. Aş vrea să urci, îi spuse el. Am ceva pentru tine.
Sydney se surprinse ridicând mâna şi şi-o trase înapoi.
- E aproape ora şase. Chiar ar trebui...
-Vino sus pentru o oră, încheie el. Şoferul tău se poate întoarce după tine, aşa-i?
Ademenirea unei doamne
- Aşa este. Se îndepărtă de el, neştiind sigur dacă voia să iasă sau doar să se distanţeze puţin de el. Poţi trimite raportul.
- Aş putea.
El se mai apropie câţiva centimetri de ea. Ca apărare, Sydney îşi coborî picioarele din maşină.
- Bine, atunci, dar nu cred că va dura o oră.
- Ba va dura.
Se înduplecă pentru că prefera să petreacă o oră studiind un raport, decât să stea în apartamentul ei gol, gândindu-se la şedinţa cu consiliul administrativ pe care o programase. După ce îi dădu instrucţiuni şoferului, se duse împreună cu Mikhail spre clădire.
-Ai reparat prispa.
- Marţi. Nu a fost uşor să îi conving pe bărbaţi să se dea de pe ea îndeajuns de mult. îi salută pe cei trei băr-baţi răsfiraţi de-a lungul ei chiar în clipa aceea, în timp ce Sydney trecu printr-o aromă de bere şi tutun. Putem urca cu ascensorul. Certificatul de inspecţie nici nu s-a uscat încă.
Ea se gândi la cele cinci rânduri de scări lungi.
- Nu ai idee cât de tare mă bucur să aud asta.
Intră împreună cu el şi aşteptă să închidă uşile de fier.
- Are caracter acum, spuse el în timp ce începură să urce. Şi nu îţi mai faci griji că te urci în el ca să cobori şi că vei sfârşi petrecându-ţi noaptea în el.

- Ce veşti bune.
Deschise din nou uşile în timp ce cabina se opri lin, încet. Holul nu mai avea acoperiş, lăsând grinzi golaşe şi cabluri noi la vedere.
- Daunele făcute de scurgerile de apă au fost grave, spuse Mikhail pe un ton conversaţional. După ce termi-năm acoperişul, le înlocuim.
- M-am aşteptat la plângeri din partea chiriaşilor, dar nu am primit nici măcar una singură. Nu le este greu să locuiască într-o zonă aflată în construcţie?

Mikhail îşi zdrăngăni cheile.
- E inconvenabil. Dar toţi sunt entuziasmaţi şi urmăresc progresul. Domnul Stuben, care stă la etajul al treilea, vine gână sus în fiecare dimineaţă, înainte să plece la lucru. în fiecare zi îmi spune: „Mikhail, ai mult de lucru astăzi". Rânji în timp ce deschise uşa. în unele zile îmi vine să arunc cu ciocanul în el. Se dădu în spate şi o înghionti să intre. Ia loc, îi spuse el.
Cu buzele ţuguiate, Sydney studie încăperea. Mobila fusese împinsă toată spre centru - ca să fie mai uşor de lucrat, îşi imagină ea. Mesele erau aşezate peste scaune, covorul fusese rulat sul. Sub cearşaful pe care îl azvârlise peste masa lui de lucru se zăreau diverse forme interesante de la sculpturile, uneltele şi bucăţile de lemn încă necioplite.
Mirosea a rumeguş, se gândi ea, şi a terebentină.
-Unde?
El se opri în drum spre bucătărie şi aruncă o privire în spate. După ce se uită rapid prin încăpere, se aplecă înspre grămada de lucruri şi ridică un balansoar vechi din stejar. Cu o singură mână, observă Sydney, şi se simţi prostuţă şi impresionată.

- Poftim. După ce aşează scaunul intr-un loc liber, se îndreptă din nou spre bucătărie.
Suprafaţa balansoarului era fină ca satinul. Când se aşează, Sydney avu senzaţia că scaunul o învăluia ca nişte braţe alinătoare. La zece secunde după ce se aşezase în el, se legăna deja uşor înainte şi înapoi.
- E frumos.
El auzea scârţâitul uşor al balansoarului care se legăna şi nu se sinchisi să se întoarcă.
-L-am făcut pentru sora mea, cu ani în urmă, când a născut. Vocea i se schimbă subtil în timp ce dădu drumul la robinetul din bucătărie. A pierdut copilul, pe Lily, la doar câteva luni, şi a fost dureros pentru Natasha să păstreze scaunul.

ar putea fi mai rău pentru un părinte.
-Pentru că nu există nimic mai rău. Se întoarse în cameră cu un pahar cu apă şi o sticlă. Lily va lăsa mereu o mică cicatrice pe inimă. Dar Tash are trei copii acum. Aşa că durerea se echilibrează cu bucurie. Poftim. îi în- mână paharul, după care scoase două aspirine dintr-o sticlă. Te doare capul.
Ea se încruntă la pastilele pe care i le puse în palmă. Ce-i drept, o durea capul îngrozitor, dar nu îi menţionase nimic despre asta.
-Posibil să mă doară puţin capul, bombăni ea. De unde ştii?
- O văd în ochii tăi. Aşteptă ca ea să bea apă şi să înghită pastilele, după care se duse în spatele ei şi o masă circular pe tâmple cu degetele. Şi nu te doare doar puţin.
Fără îndoială că ar trebui să îi spună să se oprească. Şi avea să o facă. Imediat. Incapabilă să se opună, se lăsă pe spate şi închise ochii în timp ce el o masa, făcând ca durerea să îi treacă în mare parte.
-Asta voiai să îmi dai? Leacuri pentru durerea de cap?

O spusese atât de încet, de obosită, încât i se strânse inima puţin.
- Nu, am altceva pentru tine. Dar poate aştepta până te simţi mai bine. Vorbeşte cu mine, Sydney. Spune-mi ce s-a întâmplat. Poate te pot ajuta.
-Trebuie să mă ocup singură de asta.
-în regulă. Se va schimba asta dacă vorbeşti cu mine?
Nu, se gândi ea. Era problema ei, viitorul ei. Dar ce ar fi putut să se întâmple rău dacă vorbea despre asta, dacă o spunea cu voce tare şi asculta şi alt punct de vedere?

- Politica firmei. Oftă când el începu să îi maseze baza gâtului. Degetele lui aspre, bătătorite erau la fel de tandre ca degetele de mamă. Mă gândesc că lucrurile sunt destul de încurcate şi când ai experienţă. Eu am doar numele de familie potrivit şi ultimele dorinţe ale bunicului meu. Publicitatea făcută incidentului cu doamna Wolburg m-a pus într-o poziţie foarte precară în cadrul companiei. Mi-am asumat răspunderea fără să trec prin canalele obişnuite şi fără să mă consult cu departamentul legal. Consiliul este nemulţumit de mine.
Privirea i se întunecase, dar degetele îi rămaseră tandre.
- Pentru că ai integritate?
- Pentru că m-am pripit, ca să spun aşa. Publicitatea care a urmat doar a înrăutăţit lucrurile. Părerea generală este că cineva mai experimentat ar fi putut gestiona chestiunea Wolburg - aşa i se zice în firmă - mai discret, mai ordonat. Avem şedinţă de consiliu vineri, la prânz, şi s-ar putea să îmi ceară să renunţ la funcţia de preşedinte.
- Şi o vei face?

-Nu ştiu. Acum îi masa umerii, competent, profund. Mi-ar plăcea să lupt, să scot totul la lumină. Pe de altă parte, compania se află într-un proces de transformare de un an de zile şi nu ar ajuta-o ca preşedintele ei şi consiliul să fie adversari. în plus, eu şi vicepreşedintele executiv şi-aşa nu ne înţelegem.
Consideră, poate că justificat, că el ar trebui să ocupe funcţia principală în cadrul firmei. Râse încet, apoi adăugă: Uneori, îmi do-resc să fi fost aşa.
-Nu e adevărat. Se împotrivi imboldului de-a se apleca şi de a o săruta pe gâtul lung şi zvelt. Cu greu. Iţi place să conduci, iar eu cred că te pricepi la asta.
Ea se opri din legănat, îşi întoarse capul şi se holbă la el.
Ademenirea unei doamne
- Eşti primul care îmi spune asta. Majoritatea cunoscuţilor cred că este o joacă pentru mine, sau că mi-am pierdut temporar minţile.
Îşi trecu uşor mâna în jos peste braţul ei, ocolind balansoarul şi ghemuindu-se în faţa ei.
-Asta înseamnă că, de fapt, nu te cunosc, nu-i aşa?
O mulţime de emoţii explodară în interiorul ei când îl privi în ochi. Dar plăcerea, simpla plăcere de a fi înţeleasă era primordială.
- Poate că nu mă cunosc, murmură ea. Poate că nu.
-Nu îţi voi da sfaturi. Ii ridică o mână pentru că îi plăcea să o examineze, să îi studieze degetele lungi, fără inele pe ele, încheietura subţire, pielea fină şi rece. Nu ştiu nimic despre politicile corporatiste sau şedinţele de consiliu. Dar cred că vei proceda corect. Ai o minte bună şi o inimă bună.
Ea zâmbi, aproape nedându-şi seama că îşi răsucise mâna sub a lui, făcându-le să se întrepătrundă. Legătura creată era mai desăvârşită decât o împreunare a degetelor şi nu reuşea să o înţeleagă.

Era vorba de sprijin, de credinţă în ea şi de o încurajare de care nu se aşteptase să aibă parte.
-Ciudat că a trebuit să apelez la un tâmplar ucrainean pentru îmbărbătare. Mersi.
- Cu plăcere. O privi din nou în ochi. Nu te mai doare capul.
Surprinsă, îşi duse degetele la tâmplă.
- Da, aşa este. De fapt, nu îşi amintea să se fi simţit vreodată mai relaxată de atât. Ai putea câştiga o avere cu mâinile alea.
»
E1 zâmbi larg şi trecu în sus peste braţele ei, împingându-i şi mânecile hainei, ca să îi simtă pielea.
-Trebuie doar să ştii ce să faci cu ele şi când. Iar el ştia exact cum ar fi vrut să îşi folosească mâinile cu ea. Din nefericire, nu era momentul potrivit.

- Da, păi... Se întâmpla din nou, limbile acelea de foc mici pe care le simţea în stomac, căldura tremurătoare de-a lungul pielii. Iţi sunt sincer recunoscătoare, pentru tot. Ar trebui să plec.
- Mai ai timp. îşi coborî din nou degetele peste braţele ei, apoi şi le întrepătrunse cu ale ei. încă nu ţi-am dat cadoul.
- Cadoul? El o trăgea încet în picioare. Acum se aflau coapsă lângă coapsă, ochii ei în dreptul gurii lui. Era curbată şi aproape şi o surescita.
Trebuia doar să se aplece. Centimetri, doar câţiva centimetri. Aproape că înnebuni imaginându-şi. Deşi nu era câtuşi de puţin un sentiment neplăcut, îşi dădu el seama, această anticipare, această surprindere. Dacă ea avea să ofere, şi numai atunci când ea avea să ofere, el avea să ia.
- Nu îţi plac cadourile, milaya?

Vocea lui era precum frişca fierbinte, revărsându-se din abundenţă peste ea.
-Eu... raportul, spuse ea, aducându-şi aminte. Nu aveai de gând să îmi dai raportul?
îşi trecu uşor degetele mari peste încheietura ei şi îi simţi pulsul nestatornic. Era ispititor, foarte ispititor.
- Pot trimite raportul. Altceva aveam în minte.
-Altceva... Mintea i se decuplă pur şi simplu.
El râse, atât de încântat de ea, că îi venea să o sărute până nu mai putea respira. în schimb, îi dădu drumul la mâini şi se îndepărtă. Ea nu se mişcă, nici măcar un centimetru, în timp ce el se duse spre rafturi şi ridică pânza. Se întoarse într-o clipă şi îi aşeză mica Cenuşăreasă în mână.
- Aş vrea să ţi-o dăruiesc ţie.
- O, dar... încercă, încercă din răsputeri să formuleze un refuz adecvat. Nu îşi găsea însă cuvintele.
- Nu îţi place?

-Nu. Adică, ba da, bineînţeles că îmi place, este splendidă. Dar de ce? îşi curba deja degetele posesiv în jurul ei când îşi ridică privirea spre a lui. De ce ai vrea să mi-o dăruieşti mie?
- Pentru că îmi aminteşte de tine. E încântătoare, fragilă, nesigură pe ea însăşi.
Descrierea îi atenuă din plăcere lui Sydney.
- Majoritatea oamenilor ar considera-o romantică.
-Nu sunt ca majoritatea. Când fuge, Cenuşăreasa nu crede îndeajuns. îşi trecu degetul peste pliurile delicate ale rochiei de bal. Respectă regulile, fără să le pună la îndoială. Este miezul nopţii, iar ea se află în braţele prinţului ei, dar se desprinde de el şi o ia la fugă. Pentru că aşa zice regula. Şi ea se teme, se teme

să îl lase să pri-vească femeia care se ascunde dincolo de iluzie.
-A trebuit să plece. A promis că aşa va face. în plus, ar fi fost umilită dacă ar fi rămas acolo în zdrenţe şi în picioarele goale.
Mikhail îşi înclină capul şi o studie.
- Crezi că îi păsa de rochia ei?
-Păi, nu, nu cred că ar fi contat pentru el. Sydney respiră nerăbdătoare în timp ce el îi zâmbea larg. Era ridicolţ stătea să dezbată psihologia unui personaj de basm. în orice caz, a avut final fericit, şi chiar dacă nu am nimic în comun cu Cenuşăreasa, figurina e frumoasă. O voi preţui.
- Bine. Acum, te voi conduce jos. Nu vrei să întârzii la cina cu mama ta.
-Va ajunge doar pe la opt şi jumătate. Mereu întâr-zie.
Când era pe jumătate ieşită pe uşă, Sydney se opri. De unde ştiai că mă întâlnesc cu mama?
- Mi-a spus ea, ăă, alaltăieri. Am băut ceva împreună în centru.
Sydney se răsuci complet spre el, astfel încât ajunseră ea de o parte a pragului şi el de cealaltă.

-Ai băut ceva cu mama? întrebă ea, spaţiind cu grijă fiecare cuvânt.
- Da. Se sprijini leneş pe uscior. înainte să încerci să mă transformi intr-un aisberg, trebuie să înţelegi că nu sunt interesat sexual de Margerite.
- Ce încântător. Pur şi simplu încântător. Dacă nu ar fi pus deja figurina în poşetă, probabil că i-ar fi aruncat-o în faţă. Am convenit că o vei lăsa în pace pe mama.
- Nu am convenit nimic, o corectă el. Şi nu o deran-jez pe mama ta. Nu avea nimic de câştigat dacă îi spunea că Margerite îl sunase de trei ori înainte să

cedeze şi să se întâlnească cu ea. A fost o băutură ca între prieteni şi, la sfârşit, cred că Margerite a înţeles că ne potrivim doar ca amici. Mai ales, spuse el, ridicând un deget pentru ca ea să nu îl întrerupă, că sunt foarte interesat sexual de fiica ei.
Cuvintele îi înlemniră. Sydney înghiţi în sec, se strădui să îşi păstreze calmul, dar eşuă.
- Ba nu eşti, ci eşti doar interesat să mai obţii câteva puncte de macho.
Ceva licări în ochii ei.
-Ai vrea să intri înapoi ca să îţi arăt exact ce anume mă interesează?
-Nu. Se retrase înainte să se poată opri. Dar mi-ar plăcea să ai decenţa să nu te joci cu mama mea.
Se întrebă dacă Margerite ar sări atât de repede în apărarea fiicei ei sau dacă Sydney ar înţelege că mama ei era doar interesată de o aventură scurtă cu un bărbat mai tânăr - iar el îi spusese foarte clar că nu voia să ia parte la aşa ceva.
- Deoarece nu mi-ar plăcea deloc să îţi revină durerea de cap după ce m-am chinuit să te scap de ea, voi încerca să fiu cât mai clar. Nu am nici o intenţie de a mă implica într-o relaţie romantică, fizică sau emoţională cu mama ta. Eşti mulţumită?
- Aş fi, dacă te-aş putea crede.

blocându-se, precum cocoşul unei arme. îi spuse pe o voce joasă şi gravă:
- Eu nu mint.
Ea încuviinţă, rece ca gheaţa.
-Vezi-ţi de bătut cuie, Mikhail. Ne vom înţelege de minune atunci. Şi mă descurc şi singură să cobor. Nu se răsuci rapid, ci se întoarse lent şi se îndreptă spre as-censor. Chiar dacă nu privi în urmă când intră în el, era perfect conştientă că Mikhail o privea cum pleacă.

La ora douăsprezece fix, Sydney stătea în capul mesei lungi din lemn de nuc din sala de întrunire a consiliului. Zece bărbaţi şi două femei stăteau aşezaţi de-o parte şi de cealaltă a mesei, cu pahare fără picior în dreptul coatelor şi carneţele şi pixuri la îndemână. Draperiile grele din brocart erau trase la o parte, dând la iveală un zid de ferestre, colorate, pentru a reduce din strălucirea soarelui - dacă ar fi fost o zi însorită. în schimb, se vedea o perdea de ploaie, gri ca cenuşa. Abia de reuşea să recunoască clădirea Times. Ocazional, un murmur de tunet se furişa prin piatră şi sticlă.
întunecimea i se potrivea. Sydney se simţea exact ca un copil nesăbuit chemat în biroul directorului.
Se uită la şirurile de chipuri, unele dintre ele prezente în acest birou, la această masă, încă dinainte să se fi născut ea. Poate că ei aveau să fie cel mai greu de influenţat, cei care o credeau încă fetiţa care venea la Hayward ca să o salte bunicul ei pe genunchi.
Apoi mai era Lloyd, pe la jumătatea suprafeţei lucioase a mesei, atât de încrezut, de încrezător, încât îi venea să mârâie la el. Ba nu, îşi dădu ea seama când acesta o privi în ochi şi îi susţinu privirea. Voia să câştige.
- Doamnelor, domnilor. Se ridică în clipa în care se ceru să se facă linişte pentru a începe şedinţa. înainte

să începem să discutăm chestiunea care ne preocupă atât de tare, aş dori să fac o afirmaţie.
-Ţi-ai făcut deja afirmaţiile în faţa presei, Sydney, sublinie Lloyd. Cred că toţi cei prezenţi aici îţi cunoaştem punctul de vedere.

Răsună un val de murmure, unele în acord, altele în dezacord. Ea aşteptă ca acesta să se potolească, după care reluă cuvântul.
- Cu toate acestea, în calitate de preşedinte şi acţionar major al Hayward, voi spune ce am de spus, după care vom deschide sesiunea de discuţii.
Gâtul i se blocă după ce toate privirile se aţintiră asupra ei. Unele erau răbdătoare, altele indulgente, altele speculative.
-înţeleg neliniştea consiliului din pricina sumei de bani alocată pentru proiectul din Soho. Dintre proprietăţile deţinute de Hayward, această clădire reprezintă un venit anual relativ mic. Cu toate acestea, acest venit mic a fost constant. în decursul ultimilor zece ani, acest complex a avut nevoie - sau poate că ar trebui să spun că a avut parte - de puţină întreţinere, spre deloc. Cunoaşteţi, bineînţeles, din rapoartele trimestriale, cât de mult a crescut valoarea acestei proprietăţi în acest interval de timp. Consider, din punct de vedere pur pragmatic, că banii pe care i-am alocat reprezintă o asigurare prin care ne protejăm investiţia.
Voia să se oprească, să îşi ridice paharul şi să îl dea pe gât, dar ştia că gestul ar fi lăsat să se vadă cât de emoţionată era în realitate.
-în plus, cred că Hayward are o obligaţie morală, etică şi legală de a îşi asigura chiriaşii că au parte de locuinţe sigure şi decente.
- Proprietatea cu pricina ar fi putut fi făcută sigură şi decentă cu jumătate din bugetul alocat, interveni Lloyd.
Sydney aproape că nici nu se uită la el.

-Ai dreptate. Cred că bunicul meu şi-a dorit mai mult decât minimumul necesar pentru Hayward. A vrut să

fie cea mai bună, cea mai elegantă. Eu, una, aşa îmi doresc. Nu vă voi înşira cifre. Le găsiţi în dosare şi le vom putea discuta pe larg în câteva minute. Da, bugetul alocat pentru proiectul Soho este ridicat, dar la fel sunt şi standardele Hayward.

- Sydney, îi spuse Howard Keller, unul dintre cei mai vechi asociaţi ai bunicului ei. Nici unul dintre noi nu se îndoieşte de motivele sau entuziasmul tău. în schimb, trebuie să luăm în considerare judecata ta, atât în această privinţă, cât şi în chestiunea Wolburg. Publicitatea din ultimele câteva zile a fost extrem de dăunătoare. Acţiunile Hayward au scăzut trei procente. Adiţional scăderii pe care am suferit-o când ai preluat conducerea companiei. Acţionarii sunt îngrijoraţi, lucru care este de înţeles.

-Chestiunea Wolburg, spuse Sydney cu voce de oţel, este o femeie de optzeci de ani cu fractură de şold. A căzut deoarece podeaua din bucătăria ei, podea pe care noi am neglijat să o înlocuim, era nesigură.

-Tocmai astfel de afirmaţii nesăbuite vor face Hayward vulnerabilă la un proces de proporţii, interveni Lloyd, pe un ton jos, calm şi raţional. Oare nu este treaba investigatorilor din domeniul asigurărilor şi cel legal să ajungă la o decizie în acest sens, după o analiză atentă a situaţiei.7 Nu ne putem conduce compania pe baza emoţiilor şi a impulsurilor. Poate că domnişoara Hayward a fost emoţionată de chestiunea Wolburg, dar există proceduri, canale ce trebuie folosite. Acum că presa a sărit pe subiect...

- Da, interveni ea. Este foarte interesant cât de rapid a aflat presa despre accident. Este greu de crezut că la doar câteva zile după ce o bătrână necunoscută şi lipsită de importanţă cade în apartamentul ei din centru, presa ia firma Hayward la pălmuit pe primele pagini.

- îmi imaginez că i-a sunat chiar ea, spuse Lloyd.
Ea îi zâmbi glacial.
- Aşa zici?
- Nu cred că discutăm despre cum a aflat presa des-pre asta, comentă Mavis Trelane. Ideea este că au aflat, iar publicitatea rezultantă a fost împotriva noastră, ceea ce a pus Hayward într-o poziţie foarte vulnerabilă. Acţi-onarii vor o soluţie, rapid.
-Crede cineva de aici că Hayward nu este vinovată pentru rănile suferite de doamna Wolburg?
-Nu contează ce credem, o corectă Mavis. Şi nici unul dintre noi nu ar putea decide acest lucru fără o in-vestigaţie completă a incidentului. Relevant este modul în care sunt gestionate astfel de chestiuni.
Se încruntă când fu întreruptă de o bătaie în uşă.
-îmi pare rău, spuse Sydney, apoi se îndepărtă de masă, ducându-se băţoasă spre uşă. Janine, ţi-am expli-cat că nu trebuie să fim întrerupţi.
-Da, doamnă. Secretara, care îi devenise loială lui Sydney la cinci minute după ce auzise povestea, îi spu-se încet: Este important. Tocmai m-a sunat un prieten. Lucrează la Channel 6. Doamna Wolburg va da o declaraţie la ştirile de la prânz. Din clipă în clipă.
Sydney ezită un moment, după care încuviinţă.
-Mulţumesc, Janine.
- Succes, domnişoară Hayward.
Sydney zâmbi şi închise uşa. Avea să aibă nevoie de asta. Cu o expresie calmă pe chip, se întoarse spre cei din încăpere.
- Tocmai mi s-a spus că doamna Wolburg va da o declaraţie televizată. Sunt convinsă că suntem interesaţi cu toţii de ce are de spus. Deci, cu permisiunea voastră, voi porni televizorul. în loc să aştepte să se dezbată chestiunea, Sydney ridică telecomanda şi o ţinti spre consola din colţ.

în timp ce Lloyd afirma că consiliul trebuia să se preocupe de fapte, nu de o manevră de publicitate, Chan- nel 6 trecu de la reclame la imagini cu patul de spital al doamnei Wolburg.
Reporterul, o femeie drăguţă la vreo douăzeci şi ceva de ani, cu ochi tăioşi ca nişte cuie, începu interviul rugând-o pe pacientă să explice cum s-a rănit.
Câţiva membri ai consiliului clătinară din cap şi bombăniră între ei în timp ce aceasta povesti cum s-a împiedicat de linoleumul rupt şi cum nimeni nu îi auzise strigătele de ajutor din pricina zgomotului de la lucrările de construcţii.
Lloyd trebui să se abţină să nu rânjească în timp ce îşi imagină cum mai apare o gaură în nava lui Sydney.
- în ceea ce priveşte podeaua, continuă reportera, starea ei a fost raportată companiei Hayward?
-O, bineînţeles. Mik - adică Mikhail Stanislaski, băiatul acela drăguţ care locuieşte la etajul al cincilea, a trimis scrisori despre întreaga clădire.
- Şi nu s-au luat măsuri?
-Nu, nici una. Apoi, domnului şi doamnei Kowal- ski, cuplul de tineri de la 101, le-a căzut o bucată de tencuială cât o farfurie pentru plăcinte din tavan. Mik a reparat-o.
- Deci chiriaşii au fost obligaţi să se ocupe ei de reparaţii, din pricina neglijenţei de care a dat dovadă compania Hayward.
- Presupun că se poate spune şi aşa. Până în urmă cu câteva săptămâni.
- O, şi ce s-a întâmplat în ultimele săptămâni?
-Atunci a preluat Sydney - adică domnişoara Hay-ward - conducerea companiei. Este nepoata bătrânului 1 layward. Am auzit că a fost foarte bolnav în ultimii doi ani. Mă gândesc că lucrurile i-au scăpat de sub

control. Oricum, Mik s-a dus să o vadă şi ea a venit chiar în ma aceea să arunce o privire la clădire. La nici două

săptămâni mai târziu, clădirea era deja plină de muncitori. Ne-au înlocuit ferestrele. Chiar în momentul de faţă ne schimbă acoperişul. Au reparat şi ţevile. Fiecare lucru pe care l-a trecut Mik pe listă va fi rezolvat.
-Serios? Şi toate acestea s-au întâmplat înainte sau după ce v-aţi rănit?
-înainte, spuse Wolburg, puţin nerăbdătoare din pricina sarcasmului reporterei. V-am spus că din cauza loviturilor de ciocan şi a zgomotului de fierăstraie nu m-a auzit nimeni când am căzut. Şi aş vrea să ştiţi că domnişoara Hayward era acolo şi în ziua aceea, să verifice clădirea. Ea şi Mik m-au găsit. S-a aşezat chiar acolo, pe podea, şi a vorbit cu mine, mi-a adus o pernă şi o pătură şi a rămas cu mine până a venit ambulanţa. A venit şi la spital şi s-a ocupat de facturile medicale. M-a vizitat de trei ori de când sunt internată.
-Nu aţi spune că Hayward, şi implicit Sydney Hayward, este responsabilă pentru faptul că vă aflaţi aici?
- Faptul că nu văd bine şi o gaură în podea sunt responsabile, spuse ea liniştită. Şi vă voi spune şi dumnea-voastră ce le-am spus şi avocaţilor care fac bani din astfel de cazuri şi care mi-au sunat familia. Nu am motive să dau în judecată compania Hayward. S-au îngrijit de mine din clipa în care m-am rănit. Poate că dacă ar fi tărăgănat lucrurile şi s-ar fi prefăcut că nu aveau nimic a face cu asta, aş fi simţit altfel. Dar au procedat corect şi nu poţi cere mai mult de atât. Sydney are etică şi, atât timp cât ea e la conducere, mă gândesc că şi Hayward are etică. Sunt

încântată să locuiesc într-o clădire deţinută de o companie cu conştiinţă.
Sydney rămase locului după încheierea interviului. Nu spuse nimic, ci închise televizorul şi aşteptă.
-Nu poţi cumpăra atâta bunăvoinţă, hotărî Mavis. Poate că metoda folosită de tine a fost neortodoxă, Sydney, şi sunt convinsă că tot vom mai avea de gestionat

câteva replici ale incidentului, dar, în mare, cred că acţionarii vor fi încântaţi.
Mai discutară detalii alte treizeci de minute, dar criza trecuse.
In clipa în care Sydney se întoarse la ea în birou, ridică receptorul. Ţârâitul telefonului îi răsună în ureche de douăsprezece ori, frustrând-o, înainte să îi răspundă în sfârşit cineva de la celălalt capăt.
- Dai
- Mikhail.7
- Nu, e mai jos pe hol.
-Ah, bine, atunci, eu...
-Stai aşa. Auzi un huruit, apoi un zăngănit, după care un huruit, în timp ce vocea masculină îl strigă cu voce tunătoare pe Mikhail. Simţindu-se ca o proastă, Sydney rămase la telefon.
-Alo?
- Mikhail, sunt Sydney.
El zâmbi larg şi apucă carafa cu apă cu gheaţă din frigider.
- Bună, oricum.
-Tocmai ce-am văzut ştirile. Bănuiesc că ştiai.
- Le-am văzut în pauza de prânz. Deci?
-Tu i-ai cerut să o facă?

- Nu. Făcu o pauză îndeajuns de lungă ca să dea pe gât cam o jumătate de litru de apă. I-am spus cum stau lucrurile şi ei i-a venit ideea. A fost o idee bună.
- Da, a fost o idee bună. Şi îţi rămân datoare.
- Da? Se gândi puţin la asta. In regulă. Plăteşte. Nu îşi dădea seama de ce se aşteptase ca el să refuze politicos să îşi asume meritul pentru asta.
- Poftim?
-Plăteşte, Hayward. Poţi lua cina cu mine duminică.
- Serios, nu înţeleg ce legătură are una cu cealaltă, -îmi eşti datoare, îi aminti el, şi asta vreau. Nimic
deosebit, bine? Te iau pe la ora patru.

- Patru? Patru după-amiaza pentru cină?
- Corect. Scoase un creion de tâmplărie din buzunar. Ce adresă ai?
Fluieră prelung în timp ce ea i-o dictă cu reticenţă.
- Drăguţ. O termină de scris pe perete. Ai un număr de telefon? în caz că apare ceva.
Ea se încruntă, dar i-l dădu.
- Vreau să fie foarte clar...
- Poţi să clarifici lucrurile când vin să te iau. Sunt în timpul programului şi tu plăteşti. Din impuls, îi marcă adresa şi numărul de telefon cu o inimioară. Ne vedem duminică. Şefa.

capitolul 6

Sydney îşi studie cu un ochi critic şi precaut reflexia din oglinda înaltă. Nu era o întâlnire romantică. îşi amintise acest lucru de câteva sute de ori de-a lungul weekendului. Era mai degrabă o plată şi, indiferent ce simţea pentru Mikhail, îi era datoare. Cei din familia Hayward îşi plăteau datoriile.
Nimic formal. îl crezuse pe cuvânt. Purta o rochie simplă, cu decolteu şi bretele subţiri din pricina căldu-

rii. Era mai strâmtă în talie, ceea ce o avantaja, iar fusta largă îi era comodă. Materialul subţire, aproape impon-derabil, era de un albastru verzui. Nu că ar fi acordat vreo atenţie sugestiei lui de a purta culori mai vii.
Poate că rochia era nouă, cumpărată după o căutare frenetică de două ore - dar asta doar pentru că voise ceva nou.
Lănţişorul de aur scurt, cu verigile lui mici şi cerceii în formă de cercuri erau simple, dar elegante.
Petrecuse mai mult timp decât de obicei la partea cu machiajul, dar asta doar pentru că experimentase cu nuanţe noi de farduri.
După o dezbatere îndelungă, optase să îşi lase părul desfăcut. Apoi, bineînţeles, trebuise să se prostească cu el până găsi un stil care să i se potrivească. Umflat, ajun- gându-i chiar deasupra umerilor, i se păru îndeajuns de informai. Şi sexy. Nu că i-ar fi păsat dacă arăta sexy în seara aceasta, dar o femeie este îndreptăţită la o anumită cantitate de vanitate.
Ezită deasupra sticluţei de parfum din sticlă şlefuită, amintindu-şi felul în care Mikhail îi descrisese mirosul. Ridică din umeri şi o atinse de punctele pulsante.

Nu prea conta dacă lui i se părea atrăgător sau nu. Se dădea cu el pentru ea însăşi.
Mulţumită, îşi verifică conţinutul genţii, apoi ceasul de mână. Terminase cu o oră mai devreme. Respiră îndelung şi se aşeză pe pat. Pentru prima dată în viaţă, îşi dori să bea ceva.
O oră şi cincisprezece minute mai târziu, după ce se plimbase prin tot apartamentul, umflând perne, mutând statui, apoi punându-le la locul lor iniţial, îl auzi bătând la uşă. Se opri în foaier, îşi dădu seama că

trebuia să se mai agite puţin cu părul, după care îşi duse mâna la stomac, emoţionată. După ce îşi recăpătă calmul exterior, deschise uşa.
Nu păruse să îşi fi dat prea mult silinţa în privinţa îmbrăcăminţii. Blugii erau curaţi, dar şterşi; adidaşii înalţi erau o idee mai puţin roşi ca bocancii lui de lucru obişnuiţi. Purta o cămaşă gri simplă, din bumbac, băgată în pantaloni - o schimbare categorică. Părul îi cădea peste guler, atât de negru, de neîmblânzit, încât nici o femeie în viaţă nu ar fi putut să nu îşi imagineze cum ar fi fost să îşi înfigă degetele în el.
Părea lumesc, puţin sălbatic şi mai mult decât periculos. Şi îi adusese o lalea.
-Am întârziat. îi întinse floarea, gândindu-se că arăta la fel de răcoroasă şi de delicioasă ca un parfait de şerbet într-un bol de cristal. Lucram la faţa ta.
- Ce făceai?
- Faţa ta. îşi duse mâna sub bărbia ei, mijind ochii concentrat. Am găsit bucata de lemn de trandafir perfectă şi am pierdut noţiunea timpului. în timp ce o studie, îşi mişcă degetele peste faţa ei, aşa cum făcuse cu lemnul, căutând răspunsuri. Mă inviţi înăuntru?
Mintea ei, goală precum o găleată cu găuri, se chinui să se umple din nou.
- Bineînţeles. Timp de un minut. Se dădu în spate, întrerupând contactul. O pun în apă.

Când ea plecă, Mikhail aruncă o privire prin cameră. Ii plăcu ce văzu. Nu era genul de casă decorată formal, profesional, la care s-ar fi putut aştepta unii de la ea. Chiar locuia aici, printre culorile moi şi confortul li-niştit. Articolele de Art Nouveau, lampa din bronz în forma unei femei lungi şi zvelte şi florile sinuoase de pe uşile din sticlă ale unei vitrine înalte în

care se aflau genţi vechi cu mărgele adăugau un strop de stil încăperii.
Observă că sculptura lui se afla singură întro cutie cu sticlă veche lucioasă şi se simţi flatat.
Ea se întoarse cu laleaua într-o vază de argint subţire.
- îţi admir gustul.
Ea aşează vaza pe vitrină.
- Mulţumesc.
- Stilul Nouveau e senzual. îşi trecu degetul peste li-niile curgătoare ale lămpii. Şi rebel.
Ea aproape că se încruntă, dar se abţinu la timp.
- Mie mi se pare atrăgător. Elegant.
- Da, elegant. Şi puternic.
Nu îi păsa că îi zâmbea de parcă ar fi ştiut un secret pe care ea nu îl cunoştea. Şi că secretul cu pricina era ea.
- Da, păi, sunt convinsă că, în calitate de artist ai fi de acord că arta ar trebui să aibă putere. Vrei ceva de băut înainte să plecăm?
- Nu, nu înainte să conduc.
- Să conduci?
- Da. îţi plac plimbările de duminică, Sydney?
- Eu... îşi apucă geanta ca să aibă o ocupaţie pentru mâini. Nu avea nici un motiv, absolut nici unul, ca să îi permită să o facă să se simtă stânjenită, ca o adolescentă la prima ei întâlnire. Nu prea am astfel de oportunităţi în oraş. I se păru înţelept să se pună în mişcare. Se duse spre uşă, întrebându-se cum avea să fie să se afle în maşină cu el. Singuri. Nu ştiam că ai maşină.
El zâmbi rapid şi uşor autoironie în timp ce ieşiră pe hol.

- Cu vreo doi ani în urmă, după ce am avut ceva succes în artă, am cumpărat una. A fost o mică

fantezie de-a mea. Cred că mă costă mai mult parcarea decât am plătit pentru maşină. Dar fanteziile sunt rareori gratuite.
In ascensor, apăsă butonul pentru garaj.
- Şi eu mă gândesc la asta, recunoscu ea. Mi-e dor să conduc, de independenţa cu care vine la pachet, cred. în Europa, puteam să mă urc în maşină şi să îmi iau zborul când voiam. Dar mi se pare mai practic să am şofer decât să mă războiesc de fiecare dată când trebuie să găsesc un loc de parcare.
-Vom merge cândva spre nord, de-a lungul râului, şi poţi conduce tu.
Era o imagine aproape prea atrăgătoare: să gonească pe drumuri spre munţii din nordul statului. Se gândi că mai bine nu zicea nimic.
- Am primit raportul tău vineri, începu ea.
-Nu astăzi. Se aplecă şi o prinse de mână în timp ce păşiră în garajul cu ecou. Discuţia despre rapoarte poate aştepta până luni. Poftim. îi deschise uşa de la un MG roşu şi crem lucios. Acoperişul retractabil era coborât. Te deranjează dacă lăsăm acoperişul coborât? o întrebă el în timp ce ea se aşeză pe scaun.
Sydney se gândi cât timp şi grijă îi luase ca să îşi aranjeze părul. Apoi se gândi la sentimentul de libertate de a simţi briza, chiar şi una fierbinte, prin el.
-Nu, nu mă deranjează.
El se urcă pe scaunul şoferului, potrivindu-şi picioarele lungi, după care tură motorul. Apucă o pereche de ochelari de soare de tip oglindă de pe bord, apoi ieşi din garaj. Radioul era dat pe muzică rock. Sydney se trezi zâmbind în timp ce înconjurară Central Park.
- Nu mi-ai spus unde mergem.

-Ştiu un locşor. Au mâncare bună. Observă că ea bătea ritmul cu piciorul. Spune-mi pe unde ai locuit în Europa.

- O, nu am locuit într-un loc anume. M-am plimbat din loc în loc. Paris, Saint Tropez, Veneţia, Londra, Monte Carlo.
- Poate că şi tu ai sânge nomad.
-Poate. Nu nomad, se gândi ea. Nu existase nimic atât de romantic precum dorul de ducă în călătoriile ei alandala prin Europa. Doar nemulţumire şi nevoia de-a se ascunde până aveau să i se vindece rănile.
-Tu ai fost vreodată în Europa?
-Când eram foarte mic. Dar mi-ar plăcea să mă în-torc, acum că sunt îndeajuns de matur ca să o apreciez. Ştii tu, arta şi atmosfera, arhitectura. Care locuri ţi-au plăcut cel mai mult?
- Un sătuc din zona rurală a Franţei, unde mulgeau vacile manual şi creşteau struguri negri şi graşi. Hanul la care stăteam avea o curte cu flori mari şi viu colorate. După-amiaza târziu, puteai să stai şi să bei un vin alb minunat şi să asculţi turturelele gângurind. Se opri, uşor jenată. Şi, bineînţeles, Parisul, spuse ea rapid. Mâncarea, cumpărăturile, baletul. Cunoşteam câteva persoane acolo şi mi-au plăcut petrecerile.
Dar nu la fel de mult, se gândi el, precum îi plăcuse să stea singură şi să asculte turturele gângurind.
-Te gândeşti vreodată să te întorci în Uniunea Sovietică? îl întrebă ea.
- Deseori. Să văd locul în care m-am născut, casa în care am trăit. S-ar putea să nu mai fie acolo acum. Dea-lurile pe care m-am jucat pe când eram copil. Ele ar mai fi acolo.

Se vedea doar pe sine în ochelarii lui. Dar, se gândi ea, în spatele lor, probabil că privirea îi era tristă. Vocea aşa îi era.
- Lucrurile s-au schimbat atât de mult, de rapid în ul- limii câţiva ani. Glasnost, Zidul Berlinului. Te-ai putea întoarce.

-Uneori mă gândesc că o voi face, după care mă întreb dacă nu este mai bine să rămână o amintire - I dulce-amăruie, dar colorată prin ochi de copil. Eram foarte mic când am plecat.
- A fost dificil.
- Da. Mai mult pentru părinţii mei, care cunoşteau riscurile mai bine decât noi. Au avut curajul să renunţe la tot ce aveau ca să le ofere copiilor lor singurul lucru pe care nu l-au avut niciodată. Libertate.
Emoţionată, ea îşi puse mâna peste a lui, pe schimbătorul de viteze. Margerite îi povestise cum fugiseră în Ungaria cu căruţa, făcând-o să pară un fel de aventură romantică. Ei însă nu i se părea deloc romantic. Ci înspăimântător.
- Probabil că ai fost înspăimântat.
-Sper să nu mai fiu niciodată atât de înspăimântat ca atunci. Noaptea stăteam treaz, mereu înfrigurat, mereu înfometat şi îi ascultam pe părinţii mei vorbind. Se linişteau unul pe celălalt şi plănuiau până unde aveam să mergem în ziua următoare - şi apoi în următoarea. Când am ajuns în America, tata a plâns. Şi atunci am înţeles că se terminase. Nu mi-a mai fost frică.
Şi ochii ei se umpluseră cu lacrimi. îşi întoarse capul şi lăsă ca vântul să le usuce.

-Dar probabil că şi faptul că ai venit aici a fost înspăimântător. Un loc diferit, o limbă diferită, o cultură diferită.
El auzi emoţia din vocea ei. Chiar dacă era înduioşat, nu voia să o întristeze. Nu astăzi.
-Cei mici se adaptează rapid. A trebuit doar să îi sparg nasul băiatului din vecini ca să mă simt ca acasă.
Ea se întoarse din nou spre el, îi văzu zâmbetul larg şi râse.
-După care bănuiesc că aţi devenit prieteni de nedespărţit.

-Am fost cavaler de onoare la nunta lui, cu doi ani în urmă.
Ea clătină din cap, apoi se lăsă pe spate. Abia atunci observă că treceau podul spre Brooklyn.
-Nu ai reuşit să găseşti un loc pentru cină în Manhattan?
El zâmbi şi mai tare.
- Nu ca acesta.
Câteva minute mai târziu trecea printr-unul dintre cartierele vechi, cu şirul lui de case din cărămizi şterse şi copaci mari şi umbroşi. Copiii se îngrămădeau pe trotuare, dându-se pe bicicletă, sărind coarda. Când Mikhail opri lângă trotuar, doi băieţi tranzacţionau profund şi serios cartonaşe de baseball.
- Hei, Mik! Săriră amândoi în picioare înainte ca el să apuce să coboare din maşină. Ai ratat meciul. S-a terminat de o oră.
-11 prind pe următorul. Aruncă o privire spre Syd- ney şi văzu că aceasta coborâse deja şi stătea în mijlocul străzii, studiind cartierul cu uluire şi precauţie. Se aplecă înspre băieţi şi le făcu cu ochiul. Am întâlnire cu o ţipă fierbinte.

-O, Doamne. Dezgustaţi, aşa cum erau toţi băieţii de doisprezece ani, cei doi nu mai comentară nimic. Mikhail râse şi se duse spre Sydney, apucând-o de mână şi trăgând-o pe trotuar.
-Nu înţeleg, începu ea în timp ce el o conduse pe betonul împins în afară de rădăcinile unui stejar enorm. Aici este un restaurant?
- Nu. Trebui să o tragă ca să o facă să ţină pasul cu el in timp ce urcă scările. Este o casă.
- Dar ai spus...
-Că mergem să luăm cina. împinse uşa şi respiră .idânc. După miros, mama a făcut pui Kiev. îţi va plăcea.
Nora Roberts
^Qg Nora i\ouerib
-Mama ta? Aproape că se împiedică de intrarea îngustă. Stomacul i se umplu de diverse emoţii, ca un stol de păsări. M-ai adus la părinţii tăi?
- Da, pentru cina de duminică.
- O, Doamne!
El ridică din sprânceană.
- Nu îţi place puiul Kiev?
- Nu. Ba da. Nu asta e ideea. Mă aşteptam...
-Ai întârziat, spuse Yuri cu voce tunătoare. Ai de gând să o aduci pe femeie înăuntru sau să rămâi in pragul uşii?
Mikhail o privi pe Sydney în ochi.
-Nu vrea să intre, îi strigă el drept răspuns.
- Nu e asta, şopti ea, îngrozită. Ai fi putut să îmi spui despre asta ca să pot... of, nu contează. Trecu pe ang
şi, după câţiva paşi, ajunse în sufragerie. Yuri tocmai se ridica de pe un scaun. Domnule Stamslaski, mulţumes că m-aţi primit. îi întinse mâna, iar el o cuprinse cu
totul într-a lui. .

- Eşti binevenită aici. îmi vei spune Yuri.
- Mulţumesc. . .
-Suntem fericiţi că Mikhail dă dovadă de gusturi bune. Zâmbi şi îi şopti: Mamei lui nu i-a plăcut de dansatoarea cu păr blond. c
-Mersi, tată. Mikhail o cuprinse nonşalant pe by- dney cu braţul pe după umeri - o simţi opunandu-se imboldului de a-l îndepărta. Unde este toată lumea.
-Mama şi Rachel sunt în bucătărie. Alex întârzie şi mai mult decât tine. Alex se întâlneşte cu toate fetele în acelaşi timp, îi spuse Yuri lui Sydney. Ar trebui să il încurce, dar nu e aşa. .
-Yuri, nu ai scos încă gunoiul. O femeie mărunta cu chip exotic şi păr cărunt ieşi din bucătărie, cu tacamun
de argint în poala şorţului.
Yuri îl bătu pe fiul lui afectuos peste spate, aproape făcând-o pe Sydney să se aplece în faţă.

- îl aştept pe Mikhail să vină şi să îl ducă.
- Şi Mikhail îl va aştepta pe Alex. Aşează tacâmurile pe o masă grea din celălalt capăt al încăperii, după care veni spre Sydney. Avea o privire întunecată, şireată, nu neprietenoasă, ci una care studia în linişte. Mirosea a condimente şi unt topit. Eu sunt Nadia, mama lui Mikhail. îi întinse mâna, apoi adăugă: Ne bucurăm să te avem cu noi.
- Mulţumesc. Aveţi o casă încântătoare.
O spuse în mod automat, din politeţe. Dar în clipa în care rosti cuvintele, Sydney îşi dădu seama că erau adevărate. întreaga casă probabil că ar fi încăput intr-o singură aripă a casei mamei ei de pe moşia din Long Island, iar mobila era mai degrabă veche, decât antică. Braţele fotoliilor erau acoperite cu macrameuri la fel de fermecătoare şi de complexe precum cele pe

care le văzuse în apartamentul doamnei Wolburg. Tapetul era şters, dar asta făcea doar ca bobocii de trandafir minusculi răspândiţi de-a lungul lui să fie şi mai încântători.
Lumina puternică a soarelui pătrundea prin fereas-tră, scoţând la iveală fiecare cicatrice, fiecare reparaţie. Aşa cum scotea la iveală şi cu câtă dragoste fusese lustruită tâmplăria şi suprafeţele meselor.
Surprinse mişcare cu colţul ochiului. Aruncă o pri-vire într-acolo şi văzu un ghemotoc grăsun de blană gri :bătându-se, scheunând de sub un scaun.
- El e Ivan, spuse Yuri, arătând spre căţeluş. E doar un bebeluş. Oftă puţin pentru fosta lui potaie, Sasha, care murise liniştit la vârsta de cincisprezece ani cu şase luni în urmă. Alex îl aduce acasă de la hingheri.
-Te-a salvat de la ultimul drum, nu-i aşa, Ivan? Mikhail se aplecă şi îi ciufuli blana. Ivan dădu zgomotos din coadă, privind-o emoţionat pe Sydney. L-am numit după Ivan cel Groaznic, dar e un laş.
- Este doar timid, îl corectă Sydney, după care cedă in faţa nevoii şi se ghemui. îşi dorise dintotdeauna

un animal de companie, dar la internate nu erau permi-se. Aşa, ce scump eşti! Câinele tremură vizibil preţ de o clipă când îl mângâie, după care începu să îi lingă de-getele de la picioare care îi ieşeau prin sandale. Mikhail începu să creadă că căţeluşul avea potenţial.
- Ce rasă este? întrebă ea.
- E corcitură cu câine-lup rusesc, afirmă Yuri.
- Cu o doză ridicată de vânzători ambulanţi, se auzi de lângă uşa care dădea spre bucătărie. Sydney se uită peste umăr şi văzu o femeie superbă cu păr

lins, negru ca pana corbului, şi ochi maro-roşcaţi. Eu sunt sora lui Mikhail, Rachel. Tu trebuie să fii Sydney.
- Da, bună. Sydney îşi îndreptă spatele şi se întrebă ce miracole genetice îi făcuseră pe toţi membrii familiei Stanislaski atât de orbitor de frumoşi.
- Cina va fi gata în zece minute. Rachel avea doar un accent uşor şi o voce joasă şi fină ce amintea de catifeaua neagră. Mikhail, poţi pune masa.
-Trebuie să scot gunoiul, îi spuse el, alegând numaidecât cel mai mic dintre cele două rele.
- O fac eu. Oferta impulsivă a lui Sydney fu întâmpinată cu o acceptare familiară. Aproape terminase când intră Alex, la fel de întunecat, exotic şi superb ca ceilalţi membri ai familiei.
-Scuze că am întârziat, tată. Tocmai am lucrat o tură dublă. Abia am avut timp să... Se opri când o zări pe Sydney. Gura i se curbă, iar ochii îi licăriră a interes categoric. Acum chiar că îmi pare rău că am întârziat. Bună!
-Salut! îi zâmbi la rândul ei. Genul acela de şarm romantic i-ar fi putut creşte pulsul şi unui cadavru. Gu condiţia să fie femeie.
-A mea, spuse Mikhail uşor când ieşi din nou din bucătărie.

Alex doar zâmbi larg şi continuă să se îndrepte spre Sydney. O luă de mână şi o sărută pe încheieturile degetelor.
-Doar ca să ştii, dintre noi doi, eu am toane mai puţine şi un loc de muncă mai stabil.
Nu se putu abţine să nu râdă.
- Voi ţine cu siguranţă cont de asta.
-Se crede poliţist. Mikhail îşi privi amuzat fratele. Mama zice să vă spălaţi pe mâini. Cina e gata.

Sydney era convinsă că nu văzuse vreodată mai multă mâncare pe o masă. Erau grămezi de pui umplut cu unt cu ierburi aromate, savuros. Drept garnitură, aveau un castron enorm de cartofi uşor aurii şi un platou cu o grămăjoară de legume feliate făcute pe grătar pe care Nadia le culesese în dimineaţa aceea chiar din grădina ei. Mai era şi un turn de biscuiţi pe masă, alături de un munte de ceva pateuri pufoase umplute, care erau preferatele lui Alex.
Sydney sorbi din vinul proaspăt servit împreună cu votcă şi se minună. Cantitatea şi diversitatea mâncărurilor păleau în comparaţie cu conversaţia. Rachel şi Alex se certau în legătură cu cineva pe nume Gâscanul. După o explicaţie pe larg, Sydney află că Alex era poliţist începător, iar Rachel lucra de trei ani în cadrul biroului apărătorului public. Iar Gâscanul era un hoţ mărunt pe care îl apăra Rachel.
Yuri şi Mikhail se certau în legătură cu baseballul. Sydney nu avu nevoie de traducerea cordială a Nadiei ca să îşi dea seama că Yuri era un fan înrăit al echipei Yankees, iar Mikhail îi susţinea pe cei de la Mets.
Cei prezenţi gesticulară mult cu tacâmurile de argint şi amestecară exclamaţii în rusă cu cele în engleză. Apoi râdeau, strigau vreo întrebare, după care iarăşi se certau.

- Rachel este o idealistă, spuse Alex. Cu coatele pe masă şi bărbia sprijinită pe mâinile-i împreunate, îi zâmbi lui Sydney. Tu ce eşti?
Ea îi întoarse zâmbetul.
- Prea deşteaptă ca să mă bag între un avocat şi un poliţist.
-Coatele jos, spuse Nadia şi îl lovi rapid şi uşor pe fiul ei. Mikhail spune că eşti femeie de afaceri. Şi că eşti foarte deşteaptă. Şi corectă.

Descrierea o surprinse şi aproape că se fâstâci.
- încerc să fiu.
- Compania ta a fost într-o situaţie mai aiurea săptămâna trecută. Rachel dădu pe gât ultima gură de votcă cu o eleganţă pe care Sydney o admiră. Te-ai descurcat bine. Nu mi s-a părut că ai încercat să fii corectă, ci chiar ai fost. îl ştii pe Mikhail de mult timp?
Făcuse o tranziţie atât de lină spre întrebarea cu pricina, încât Sydney reuşi doar să clipească.
-De fapt, nu. Ne-am cunoscut luna trecută când a dat buzna în biroul meu, pregătit să zdrobească orice membru al familiei Hayward sub bocancul lui.
- Am fost politicos, o corectă el.
- Ba nu ai fost politicos. Deoarece văzu că Yuri era amuzat, continuă: Era murdar, furios şi pregătit de luptă.
-A moştenit caracterul mamei lui, o informă Yuri pe Sydney. E feroce.
-O singură dată, spuse Nadia clătinând din cap. O singură dată l-am lovit cu o oală peste cap. Nu uită niciodată.
-încă am cicatricea. Şi aici. Yuri arătă spre umărul lui. Când ai aruncat peria de păr în mine.
-Nu ar fi trebuit să spui că rochia mea cea nouă era urâtă.
-Dar era urâtă, spuse el ridicând din umeri, după care se bătu cu mâna peste piept. Iar aici, unde mai...

-Ajunge. Se ridică, plină de demnitate. Sau musafira noastră va crede că sunt o tirană.
- Chiar e o tirană, îi spuse Yuri lui Sydney rânjind.
-Iar tirana asta spune să strângem masa pentru desert.
Sydney încă chicotea când îşi amintea, în timp ce Mikhail trecu podul înapoi spre Manhattan. Cândva în

timpul mesei lungi, confortabile, uitase să mai fie supărată pe el. Poate că băuse cu vreo jumătate de pahar de vin prea mult. Cu siguranţă mâncase prea mult kissel - budinca cu caise divină pe care Nadia o servise cu smântână rece, gustoasă. Dar era relaxată şi nu îşi amintea să fi petrecut vreodată o seară de duminică mai plăcută ca aceasta.

- Tatăl tău a inventat chestia aia? Cuibărită pe scaunul ei, Sydney îşi întoarse capul şi îl studie pe Mikhail din profil. Cum că mama ta aruncă cu lucruri?

- Nu, chiar aruncă cu lucruri. Reduse viteza şi intră în trafic. O dată, o farfurie întreagă cu spaghete şi chif-tele în mine, pentru că m-a luat gura pe dinainte.

Ea râse, simţindu-se foarte bine.

-Of, mi-ar fi plăcut la nebunie să văd asta. Te-ai ferit?

El îi zâmbi larg.

- Nu îndeajuns de repede.

- Eu nu am aruncat cu nimic în viaţa mea. Oftă, parţial gânditoare, parţial invidioasă. Cred că este foarte eliberator. Sunt minunaţi, spuse ea după încă o clipă. Cei din familia ta. Eşti foarte norocos.

- Deci nu te deranjează să mănânci în Brooklyn?

Ea se încruntă şi îşi îndreptă puţin spatele.

-Nu era vorba despre asta. Ţi-am spus că nu sunt snoabă. Doar că nu eram pregătită. Ar fi trebuit să îmi spui că mă duci acolo.

-Ai mai fi venit atunci?

Ea dădu să spună ceva, dar închise gura. După o clipă, ridică din umeri.

- Nu ştiu. De ce m-ai dus la ei?

-Am vrut să te văd acolo. Poate am vrut ca şi tu să mă vezi acolo.

Nedumerită, se întoarse din nou spre el şi îl privi. Aproape că ajunseseră înapoi. Peste câteva minute, aveau să meargă fiecare pe drumul lui.

- Nu înţeleg de ce ar conta asta pentru tine.
- Atunci înţelegi mult prea puţin, Sydney.
- Poate că aş înţelege dacă ai fi mai clar. Deveni brusc important, chiar vital, să ştie. începea să simtă furnicături în vârfurile degetelor, aşa că trebui să şi le frece unele de altele, pentru a opri senzaţia.
- Mă descurc mai bine cu mâinile decât cu vorbele. Nerăbdător cu ea, cu el însuşi, parcă în garaj, în subsolul clădirii ei. îşi dădu jos ochelarii de soare, iar ea îi văzu privirea întunecoasă şi turbulentă. Oare chiar nu ştia că nenorocitul ei de parfum îi făcea nervii să sfârâie? Felul în care râdea, felul în care părul i se umfla de la vânt. Felul în care ochii i se îmbunaseră şi tânjiseră când se uitase la potaia micuţă şi prostuţă a tatălui lui.

Era mai rău, mult mai rău acum că o văzuse în mijlocul familiei lui. Acum că privise cum rigiditatea ei iniţială se topise după câteva cuvinte pline de bunătate. Se îngrijorase că făcuse o greşeală, că avea să se poarte rece cu familia lui, să fie dispreţuitoare faţă de casa veche şi masa simplă.

în schimb, râsese împreună cu tatăl lui, uscase vase cu mama lui. Felul evident în care Alex flirtase cu ea nu o jignise, ci mai degrabă o amuzase. Şi când Rachel lăudase modul în care se ocupase de accidentul doamnei Wolburg, roşise ca o şcolăriţă. Cum naiba să fi ştiut că avea să se îndrăgostească de ea?

Ademenirea unei doamne

Şi acum că era din nou singură cu el, toată reţine- rea ei de gheaţă începea să revină. Putea vedea acest lucru în felul în care ea îşi îndreptă spatele când coborî din maşină.

La naiba, o simţea chiar - îl surprinse faptul că nu se formase încă un strat de gheaţă pe parbriz.
-Te conduc sus. Trânti uşa de la maşină.
-Nu este necesar. Nu ştia ce anume stricase seara, dar era pregătită să arunce vina pe umerii lui.
- Te conduc sus, repetă el şi o trase înspre ascensor.
- In regulă. îşi împreună braţele şi aşteptă.
Când uşile se deschiseră, intrară fără să îşi vorbească. Amândoi erau convinşi că era cea mai lungă tură cu ascensorul din istorie. Sydney ieşi în faţa lui când ajunseră la etajul ei. îşi scosese deja cheile cu doi paşi înainte să ajungă la uşa ei.
-Mi-a plăcut familia ta, spuse ea, grijuliu de politicoasă. Să le mai spui o dată părinţilor tăi cât de mult le-am apreciat ospitalitatea. încuietoarea se deschise. Mă găseşti la birou dacă apar probleme săptămâna aceasta.
El îşi aşează mâna pe uşă înainte ca ea să i-o închidă în faţă.
- Intru.

capitolul 7
Sydney se gândi ce şanse avea să închidă uşa în timp ce el îşi lăsa greutatea pe ea, consideră că nu erau prea mari şi optă pentru o reţinere ezitantă.
- E puţin cam devreme pentru un pahar înainte de culcare şi puţin cam târziu pentru cafea.
-Nu vreau să beau. Mikhail închise uşa, trântind-o cu atâta forţă, încât oglinda din foaier se mişcă.
Deşi refuză să se dea în spate, Sydney simţi cum muşchii stomacului îi tremurau la fel de neajutoraţi.
-S-ar putea ca unii să considere că un bărbat care intră cu forţa în apartamentul unei femei este foarte nemanierat.

- Sunt nemanierat, îi spuse el şi, vârându-şi mâinile în buzunare, se duse în sufragerie.
- Probabil că este o încercare grea pentru părinţii tăi. Este evident că au muncit din greu ca să le inoculeze copiilor lor un anumit comportament. Nu s-a prins de tine.

El se dădu în spate, ca o felină compactă şi musculoasă ce stă la pândă. Categoric omnivoră.
- Ţi-a plăcut de ei?

Năucită, îşi trecu mâna prin păru-i dezordonat.
- Bineînţeles că mi-a plăcut. Am mai spus-o deja.

El îşi strânse şi desfăcuse mâinile în buzunare, după care ridică din sprânceană.
- M-am gândit că poate ai spus-o din pricina manierelor tale perfecte.

Ca insultă, fu o lovitură bine ţintită. Indignarea cu-tremură gheaţa.
- Ei bine, te-ai înşelat. Şi acum, dacă am clarificat totul, poţi pleca.

- Nu am clarificat nimic. Spune-mi de ce eşti atât de diferită acum decât erai cu o oră în urmă.

Se stăpâni şi îşi încordă buzele, înainte să se bosumfle.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
- Cu familia mea erai caldă şi drăguţă. Zâmbeai atât de uşor. Acum, cu mine, eşti rece şi distantă. Nu zâmbeşti deloc.
- E absurd. Deşi mai degrabă îşi arătă doar dinţii şi se forţă să îşi curbeze buzele. Poftim, ţi-am zâmbit. Eşti mulţumit?

Ochii îi licăriră furioşi şi începu să se plimbe din nou încolo şi încoace.
- Nu am fost satisfăcut de când intru în biroul tău. Mă faci să sufăr şi nu îmi place.

- Se presupune că artiştii suferă, ripostă ea. Şi nu îmi dau seama cum am avut eu de-a face cu asta. Am acceptat fiecare cerere a ta. Am înlocuit ferestrele, am scos ţevile, am scăpat de instalaţia de tip unelte şi butoane.
-Ţevi şi butoane, o corectă el, aproape amuzat.
- Ei bine, a dispărut, da? Ai idee câtă cherestea am autorizat?
- Până la ultima bucăţică, ştiu. Nu asta este idee.
Ea îl studie ca o bufniţă.
- Ştii că uiţi să articulezi cuvintele când eşti furios?
El miji ochii.
-Nu uit nimic.
-Articolele hotărâte şi cele nehotărâte, sublinie ea. Şi structura propoziţiei are de suferit. Amesteci timpurile verbale.
Asta îl duru.
-Aş vrea să te aud pe tine vorbind limba mea.
Ea îşi trânti geanta pe care încă o ţinea în mână pe masă, tăios.
- Baryshnikov, glasnost.
El zâmbi uşor.

- Asta e rusă. Eu sunt ucrainean. E o greşeală pe care o faci, dar trec cu vederea.
- O! O treci cu vederea, îl corectă ea. în orice caz, eşti destul de pe-aproape. El făcu un pas în faţă, ea se dădu unul în spate. Sunt convinsă că putem purta o discuţie fascinantă despre subtilităţile limbii, dar va trebui să aştepte. El se apropie şi mai mult, iar ea se îndepărtă uşor - într-un mod nonşalant, spera ea. Aşa cum am spus mai devreme, m-am simţit bine în seara aceasta. Şi acum - el o făcu să ajungă în spatele unui scaun - nu mă mai hărţui.

- îţi imaginezi lucruri. Nu eşti un iepure, ci o femeie.
Dar se simţea ca un iepure, ca o biată creatură care înlemneşte surprinsă de lumina farurilor de maşină.
- Nu ştiu ce anume ţi-a creat această stare de spirit…
-Am multe stări de spirit. Tu mă aduci în asta de fiecare dată când te văd sau mă gândesc la tine.
Ea se duse după o masă. întrucât ştia bine că dacă avea să se mai dea mult în spate, avea să ajungă la perete, puse piciorul în prag.
- în regulă, fir-ar să fie. Ce vrei?
- Pe tine. Ştii că te vreau pe tine.
Inima îi sări în gâtlej, după care i se prăbuşi până în stomac.
- Ba nu mă vrei. Tremurul din vocea ei o irită înde-ajuns încât să se forţeze să vorbească pe un ton glacial. Nu îmi place deloc jocul pe care îl faci.
-Mă joc? Ce ar putea crede un bărbat când o femeie se încinge, apoi se răceşte? Când îl priveşte cu pasiune într-o clipă şi cu gheaţă în alta? îşi ridică frustrat mâini-le, după care le izbi de masă. îţi spun drept în faţă când eşti foarte supărată că nu o vreau pe mama ta, că te vreau pe tine. Şi mă faci mincinos.
-Nu… Abia de reuşi să respire. Se îndepărtă în mod deliberat, trecând în spatele unui scaun şi apucând tare spătarul. Fusese o greşeală să îl privească în ochi. Exista

o cruzime în ei care o incita îngrozitor. înainte nu in-ai vrut.
-înainte? Cred că te-am vrut înainte să te cunosc. Ce înseamnă înainte?

-în maşină. Se îmbujoră, umilită. Când... când ne întorceam din Long Island. Ne... îşi înfipse degetele în spătarul scaunului. Nu contează.
Din doi paşi ajunse în faţa scaunului şi o prinse de mâini.
- Spune-mi la ce te referi.
Mândria, îşi spuse ea în sinea ei. Avea să îşi păstreze naibii mândria.
- Bine, atunci, ca să clarificăm şi ca să ne asigurăm că nu vom mai purta această conversaţie vreodată. Ai început ceva în maşină în seara aceea. Nu am cerut-o eu, nu am încurajat-o, dar tu ai început-o. Trase adânc aer în piept, ca să fie sigură că vocea avea să îi rămână statornică. Şi pur şi simplu te-ai oprit pentru că... ei bine, pentru că, la urma urmei, nu eram ceea ce îţi doreai.
Preţ de o clipă, el reuşi doar să se holbeze la ea, prea uluit ca să vorbească. După care expresia i se schimbă, atât de rapid, încât Sydney putu doar să clipească în faţa valului de furie. Când el acţionă, ea ţipă surprinsă. Scaunul pe care îl smulse dintre ei doi ateriză pe o parte, la vreo şaizeci de centimetri de ei. El o înjură. Nu avea nevoie să înţeleagă cuvintele ca să aprecieze sentimentul din spatele lor. înainte să apu-ce să se retragă nedemnă, el o prinse tare de braţe. Preţ de o clipă, se temu că avea să sfârşească la fel ca scaunul. Era îndeajuns de puternic şi cu siguranţă îndeajuns de furios. Dar el continuă doar să ţipe.
Dură aproape un minut până să îşi dea seama că era suspendată la vreo doi centimetri şi jumătate deasupra podelei şi că el începuse să vorbească din nou în engleză.
- Idioată. Cum poate o atât de deşteaptă femeie să nu aibă minte?

- Nu voi sta aici ca să fiu insultată. De fapt, nu stătea deloc, se gândi ea, încercând să nu intre în panică. Ci se bălăngănea.
- Nu este insultă să spui adevărul. Săptămâni întregi am încercat să fiu gentilom.
- Un gentilom, spuse ea furioasă. Ai încercat să fii un gentilom. Şi ai eşuat lamentabil.
- Cred că ai nevoie de timp, ai nevoie să îţi arăt ce simt. Şi îmi pare rău că te-am tratat aşa cum am făcut-o în maşină în seara aceea. Mă face să cred că ai... Se opri, frustrat că nu găseşte cuvântul potrivit. Că mă vei crede...
-Un păgân, se răsti ea, savurând momentul. Un barbar.
- Nu, asta nu e aşa rău. Ci un bărbat care abuzează o femeie pentru plăcere. Care o forţează şi o răneşte.
- Nu a fost o chestiune de forţă, spuse Sydney rece. Şi acum, pune-mă jos.
El o mai ridică vreo doi centimetri.
- Crezi că m-am oprit pentru că nu te vreau?
-Sunt perfect conştientă de faptul că sexualitatea mea este sub standard.
El nu avea idee la ce se referea ea, aşa că continuă:
- Eram într-o maşină, în mijlocul oraşului, cu şoferul tău în faţă. Iar eu eram gata să îţi rup hainele şi să te fac a mea, chiar acolo. M-a făcut furios pe mine însumi şi pe tine pentru că mă puteai face să uit.
Ea încercă să se gândească la un răspuns. Dar el o aşezase din nou pe picioarele ei şi acum nu o mai ţinea strâns, ci o mângâia. Furia din privirea lui se transfor-mase în altceva şi îi tăie respiraţia.
- In fiecare zi de atunci, murmură el. In fiecare noapte, îmi amintesc cum arătai, cum te-am simţit. Aşa că vreau mai mult. Şi aştept ca tu să oferi ce am

văzut în ochii tăi în noaptea aceea. Dar nu o faci. Nu mai pot aştepta.

îşi vârî degetele în părul ei, îl strânse în pumn, dându-i capul pe spate şi îi zdrobi gura cu a lui. Căldura îi trecu prin piele, în sânge şi oase. Gemu, nu de durere, ci de o plăcere chinuită. Doritoare, disperat de doritoare, îşi desfăcu gura sub a lui, invitându-1, acceptându-1. De data aceasta, când inima îi urcă până în gâtlej, simţi o glorie sălbatică.
înjurând, el îşi smulse gura de pe a ei şi şi-o îngropă de gâtul ei. Nu o ceruse, nu o încurajase. Aşa spusese şi nu avea să ignore adevărul din spatele lor. Se agăţă strâns de ultima fărâmă alunecătoare de control pe care o mai avea, străduindu-se să îşi tragă răsuflarea şi să îşi păstreze sănătatea mintală.
-Trimite-mă în iad sau du-mă în rai, murmură el. Dar fă-o acum.
Ea îşi zăvori braţele în jurul gâtului lui. Avea să plece, ştia asta, aşa cum plecase prima dată. Şi dacă el pleca, posibil să nu mai simtă niciodată această frenezie.
- Te doresc. Mi-e teamă, mi-e teamă. Da, te doresc. Fă dragoste cu mine.
Iar el îi acoperi din nou gura cu a lui, aspră, fierbinte, înfometată, în timp ce îşi plimbă mâinile precum oţelul topit peste trupul ei. Nu era o mângâiere, ci o înfierare. Printr-o singură mângâiere prelungă şi posesivă, formulă o revendicare. Era prea târziu pentru alegeri.
O frământau temeri şi plăceri, valuri dure de emoţie care o făceau să tremure şi să absoarbă desfătări. îşi în-fipse degetele în umerii lui, apucându-l lacomă de păr. Prin straturile subţiri de bumbac, îi simţea bătăile

răsu-nătoare şi urgente ale inimii şi ştia că erau pentru ea.
Mai mult. Se gândea doar că avea nevoie de mai mult, în timp ce mirosul ei îi înota prin minte şi gustul ei îi inundă gura. Se freca de el, cu trupul ei mic, subţire, agitat şi dornic. Când o atinse, când o sculptă cu mâinile lui de artist, considerându-i curbele şi planurile

deja perfecte, scâncetele ei joase, guturale îi răsunară în ureche ca nişte tunete.
Mai mult.
îi trase bretelele de pe umeri, rupând una dintre ele în graba lui de a îndepărta chiar şi cel mai mic obstacol, în timp ce îşi trecu în goană gura peste curba netedă, goală, întârzie la fermoar, smucindu-l şi trăgând de el până rochia se scurse la picioarele ei.
Sub ea. Doamne, sub ea.
Compleul mic fără bretele se învolbura peste sânii albi ca laptele, se revărsa spre coapsele ei lungi, încântătoare. Ea ridică o mână tremurândă, ca şi cum ar fi dat să se acopere, dar el o prinse, o ţinu. Nu văzu emoţiile din ochii ei în timp ce o privi cum arată, înconjurată de ultimele flăcări ale apusului de soare care încălzeau încăperea.
- Mikhail. întrucât nu era chiar pregătit să vorbească, 1 el încuviinţă doar. Eu... dormitor.
Fusese tentat să o ia acolo unde se aflau, sau cel mult să o întindă pe podea. Se opri şi o luă pe braţe dintr-o singură mişcare glorioasă.
- Ar face bine să fie aproape.
Cu un râs instabil, ea făcu un gest. Până atunci, nici un bărbat nu o mai dusese pe braţe spre pat şi i se părea ameţitor de romantic. Neştiind prea sigur ce rol să joace, Sydney îşi apăsă ezitantă buzele pe gâtul lui.

El tremură. încurajată, şi le mişcă uşor în sus, spre urechea lui. El gemu. Oftând de plăcere, ea continuă să îl muşte uşor, în timp ce îşi vârî picioarele pe sub cămaşa lui şi îl mângâie pe umăr.
O strânse mai tare în braţe. Ea îşi întoarse capul, iar gura lui o aştepta, întâmpinând-o cu lăcomie pe a ei în timp ce se trântiră pe pat.
-Nu ar trebui să tragem draperiile? întrebarea se termină cu un icnit când el începu să îi facă lucruri, lucruri

minunate, lucruri cutremurătoare. Nu era loc de timidi-tate în această lume sufocantă, ameţitoare.
Nu aşa trebuia să se întâmple. Mereu i se păruse că era fie ciudat de mecanic sau liniştit de reconfortant să faci dragoste. Nu trebuia să fie atât de imperios, de turbulent. De incredibil. îşi trecea mâinile acelea aspre, isteţe, peste carnea ei, peste mătase, apoi din nou peste carne, lăsând-o o masă tremurândă de senzaţii. Iar gura îi era la fel de grăbită, de îndemânatică, şi parcurgea aceeaşi călătorie erotică. Era pierdut în ea, cu desăvârşire, iremediabil de pierdut în ea. Până şi aerul era plin de ea, de mirosul acela liniştit, reţinut, glorios de seducător. Pielea ei părea să se topească, ca nişte flori lichide, sub degetele lui, sub buzele lui. Fiecare tremur rapid pe care i-l provoca îl chinuia de credea că avea să îşi piardă minţile.
Dorinţa se arcui şi crescu şi zumzăi, în timp ce ea deveni tot mai moale, mai docilă. Mai a lui. Nerăbdător, îşi aduse gura spre sânul ei şi îl supse prin mătase, în timp ce îşi urcă mâinile spre coapsele ei şi o găsi, udă şi fierbinte.
Când o atinse, ea se arcui şocată. îşi azvârli braţul în spate şi degetele i se prinseră de una dintre barele

tăbliei din alamă a patului. Clătină din cap când o străfulgera plăcerea, fierbinte ca un glonţ. Brusc, teama şi dorinţa erau atât de întrepătrunse într-o singură emoţie, încât nu ştia dacă să îl implore să se oprească sau să îl roage să continue. La nesfârşit. încercă să tragă aer în piept, neajutorată, pierzându-şi orice urmă de control. Avea impresia că se contractase toată până devenise o minge fierbinte densă. Când îi rosti numele printre suspine, mingea făcu implozie, iar ea tremura toată.
Un geamăt tremurând ieşi din ea, după care trupul îi deveni din nou nemişcat.

Insuportabil de aţâţat, el o privi; plăcerea uluită, strălucitoare care o îmbujora; dorinţa întunecoasă, năucită, care îi transformau ochii într-un fum albăstrui. Pentru ea, pentru el, se apucă din nou, ducând-o tot mai sus, până gâfâia deja, încinsă.
-Te rog, reuşi ea să îngâne când el dădu la o parte compleul de mătase.
-Te voi satisface. îşi trecu limba peste sfârcul ei. Şi i pe mine.
Nu putea exista mai mult de atât. Dar el îi dovedi] că nu era aşa. în timp ce începu să tragă cu frenezie de hainele lui, el continuă să o asalteze şi să îi dăruiască, să îi dăruiască mai mult decât ar fi crezut vreodată că ar fi putut încăpea în ea. Nu îşi ţinu mâinile lo- ? cului o secundă în timp ce se rostogoliră prin pat, ajutând-o să îl scape de orice barieră posibilă.
îşi dorea ca ea să fie nebună după el, aşa cum era el după ea. Simţea nevoia sălbatică în felul în care se mişca ' sub el, în felul în care cerceta cu mâinile. Şi, da, în felul în care ţipa când el găsea câte un secret pe care ea îl păstrase doar pentru el.

Când nu mai putu să aştepte, se afundă în ea, precum o sabie în teacă.
Ea depăşi limitele plăcerii. Nu exista o denumire pentru marginea pe care tremura. Trupul i se mişca, se j arcuia pentru el, găsindu-şi ritmul lor intim propriu, la fel de natural ca respiratul. Ştia că îi vorbeşte, cu-] vinte disperate într-un amestec de limbi. înţelegea că, ! indiferent unde era ea, el era cu ea, la fel de captiv ca ea.
Şi când energia o împinse dincolo de acea ultimă margine subţire, nu mai exista nimic în afară de el. Nu mai avea nevoie să existe nimic în afară de el.
Era întuneric, iar încăperea era scufundată în umbre, întrebându-se dacă mintea avea să i se mai limpezească

vreodată, Sydney se holba la tavan şi apoi îl asculta pe Mikhail respirând. Era un lucru prostesc, probabil, dar aerul acela care intra şi ieşea din plămânii lui era un sunet atât de alinător, de intim. L-ar fi putut asculta ore întregi.
Poate că o făcuse.
Nu avea idee cât trecuse de când îşi izbise mâna de uşa ei şi dăduse buzna după ea. Posibil să fi trecut minute sau ore de atunci, dar nu prea conta. Viaţa i se schimbase. Zâmbind în sinea ei, îşi trecu mâna prin părul lui. El îşi întoarse capul, doar câţiva centimetri, şi îşi apăsă buzele de partea inferioară a maxilarului ei.
- Credeam că dormi, murmură ea.
-Nu. Nu aş adormi peste tine. îşi ridică capul. Ea văzu licărirea din ochii lui, zâmbetul incipient. Sunt alte lucruri mult mai interesante pe care le pot face deasupra.

Ea simţi cum se îmbujorează şi era recunoscătoare pentru întuneric.
-Am fost... Cum să întrebe? Deci a fost în regulă?
-Nu. Cu trupul apăsat de al ei, îi simţi retragerea rapidă. Sydney, s-ar putea să nu am atâtea cuvinte bune ca tine, dar cred că „în regulă" este o alegere proastă. O plimbare în parc este în regulă.
-Mă refeream doar că... îşi schimbă poziţia. Chiar dacă se sprijinea pe coate ca să nu se lase cu toată gre-utatea pe ea, el se asigurase că nu se putea strecura de sub el.
- Cred că vom aprinde lumina acum.
-Nu, nu e... Lampa de pe noptieră se aprinse. Necesar.
- Vreau să te văd, deoarece cred că voi face din nou dragoste cu tine într-un minut. Şi îmi place să te privesc, îşi trecu lejer buzele peste ale ei. Nu o face.
- Ce anume?
- Nu îţi încorda umerii. Mi-ar plăcea să cred că te poţi relaxa cu mine.

-Sunt relaxată, spuse ea, după care expiră prelung. Ba nu, nu era. Doar că ori de câte ori pun o întrebare directă, îmi răspunzi evaziv. Voiam doar să ştiu dacă, ei bine, ai fost satisfăcut.
Fusese sigură înainte, dar acum că fierbinţeala se atenuase, se întreba dacă nu cumva doar îşi dorise ea să fie aşa.
-Ah! Strângând-o tare, se rostogoli până ea ajunse deasupra lui. E ca un test. Cu mai multe variante de răspuns. Erau preferatele mele la şcoală. Vrei să ştii, A, dacă a fost în regulă, B, dacă a fost foarte bine sau C, dacă a fost foarte minunat.
- Las-o baltă.
îşi strânse braţele în jurul ei când ea încercă să se îndepărteze.

-Nu am terminat cu tine, Hayward. încă trebuie să îţi răspund la întrebare, dar consider că nu sunt suficiente opţiuni. O trase înspre el până când nu avu de ales, decât să îşi unească buzele cu ale lui. Şi fu un sărut lung şi dulce. Acum înţelegi?
Avea ochii întunecoşi, încă grei de la plăcerea pe care o împărtăşiseră. Expresia lor spunea mai mult decât sute de cuvinte mătăsoase.
-Da.
-Bine. întoarce-te la mine. Ii cuibări capul pe umă-rul lui şi începu să îşi treacă tandru mâna în sus şi în jos peste spatele ei. E plăcut?
- Da. Zâmbi din nou. E plăcut. Trecură câteva momente într-o tăcere lejeră. Mikhail.
- Hmm?
-Nu erau suficiente opţiuni nici pentru mine.
Era aşa frumoasă când dormea, încât aproape că nu îşi putea lua privirea de la ea. Părul ei, o revărsare încâlcită de foc auriu, îi acoperea o parte din faţă. O mână, mică şi delicată, stătea îndoită pe perna unde îşi ţinuse
Ademenirea unei doamne

el capul. Cearşaful, mototolit de la ore de iubire, îi cre-iona conturul trupului până unde se termina materia-lul, chiar la curba sânului ei.
Fusese mai măreaţă ca orice fantezie: generoasă, deschisă, uluitor de sexy şi timidă în acelaşi timp. Fusese ca şi când ar fi iniţiat o virgină şi ar fi fost sedus de o sirenă în acelaşi timp. Şi după aceea, jena fadă, nesiguranţa intrigantă. De unde apăruseră şi astea?
Trebuia să o convingă să îi răspundă. Şi dacă nu avea să o poată convinge, atunci avea să o forţeze să îi spună.

Dar acum, când o privea în lumina dimineţii, simţea o tandreţe atât de dureroasă.
Nu îi plăcea că trebuia să o trezească, dar cunoştea femeile îndeajuns ca să fie sigur că avea să fie rănită dacă o lăsa să doarmă.
Ii dădu cu blândeţe părul la o parte de pe obraz, se aplecă şi o sărută.
Ea se foi. La fel şi dorinţa în el.
El o sărută din nou, muşcând-o uşor până ajunse la urechea ei.
- Sydney. I se încinse sângele când o auzi torcând uşor, somnoroasă. Trezeşte-te şi sărută-mă de rămas-bun.
- E dimineaţă? Genele i se ridicară, dându-i la iveală ochii întunecaţi, grei. Se holbă la el preţ de o clipă, încercând să se dezmeticească. Faţa lui era aproape de ea şi umbrită de o barbă scurtă. Ca să îşi satisfacă o poftă veche, îşi duse mâna spre ea. Ai o faţă periculoasă. El zâmbi larg, iar ea se propti într-un cot. Te-ai îmbrăcat, îşi dădu ea seama.
- M-am gândit că aşa ar fi cel mai bine ca să mă duc în oraş.
- Să te duci?
Amuzat, el se aşează pe marginea patului.
- La muncă. E aproape şapte. Am făcut cafea la apa-ratul tău şi ţi-am folosit duşul.

Ea încuviinţă. Simţea mirosul ambelor - şi al cafelei, şi al săpunului ei pe pielea lui.
- Ar fi trebuit să mă trezeşti.
El îşi încolăci o şuviţă din părul ei pe după deget, plăcându-i felul în care semăna cu un foc subtil ce părea să îi cuprindă carnea.

- Nu te-am lăsat să dormi foarte mult noaptea trecută. Vii în centru după muncă? Iţi voi găti cina.
Ea zâmbi, uşurată.
-Da.
- Şi vei rămâne peste noapte la mine, vei dormi în patul meu?
Ea se ridică în şezut, aşa că erau acum faţă în faţă.
-Da.
-Bine. Trase de şuviţa de păr. Acum sărută-mă de rămas-bun.
- Bine. Punându-se la probă, se ridică în şezut şi îşi uni mâinile în jurul gâtului său. Cearşaful îi alunecă până la talie. Satisfăcută, îi urmări privirea coborându-i, îi simţi muşchii încordându-i-se, văzu strălfulgerarea de căldură. Se aplecă înainte lent, aşteptând până când el o privi din nou în ochi. îşi trecu buzele peste ale lui, apoi se retrase, şi le trecu din nou, apoi se retrase, până îl simţi gemând rapid. Satisfăcută că îi captase pe deplin atenţia, îi desfăcu nasturii de la cămaşă.
- Sydney. Râzând uşor, el o prinse de mâini. O să mă faci să întârzii.
-Asta e şi ideea. Zâmbi în timp ce îi împinse cămaşa de pe umeri. Nu-ţi face griji, voi pune o vorbă bună pentru tine la şefa ta.
Două ore mai târziu, Sydney intră în birou cu un braţ de flori pe care le cumpărase de pe stradă. îşi lăsase părul desprins, alesese un costum galben, solar, ca dispoziţia ei. Şi fredona.

Janine îşi ridică privirea de la postul ei, pregătită să o salute ca de obicei. Cuvintele formale i se blocară în gâtlej.
-Uau! Domnişoară Hayward, arătaţi fabulos.

- Mulţumesc, Janine. Aşa mă şi simt. Astea sunt pentru tine.
Confuză, Janine adună laolaltă braţul de flori văratice.
-Mulţumesc. Eu... Mulţumesc.
- Când am prima întâlnire?
-La nouă şi jumătate. Cu domnişoara Brinkman, domnul Lowe şi domnul Keller, ca să finalizaţi achiziţia proiectului de locuinţe din New Jersey.
- înseamnă că am aproximativ douăzeci de minute la dispoziţie. Aş vrea să vii în biroul meu.
- Da, doamnă. Janine se întinse deja după carneţelul ei de notiţe.
- Nu vei avea nevoie de el, îi spuse Sydney şi intră pe uşa dublă. Se aşează, apoi îi făcu semn lui Janine să se aşeze pe un scaun. De cât timp lucrezi pentru Hayward?
- S-au făcut cinci ani în martie.
Sydney se lăsă pe spate în scaun şi îşi privi secretara, o privi cu adevărat. Janine era atrăgătoare, îngrijită, avea ochi gri direcţi, uşor nedumeriţi în momentul de faţă. Avea părul de un blond-închis, scurt şi lins. Se ţinea bine, observă Sydney. înfăţişarea era importantă, nu cea mai importantă, dar cu siguranţă conta pentru ce avea de gând.
- Probabil erai foarte tânără când ai început să lucrezi aici.
- Douăzeci şi unu, răspunse Janine zâmbind uşor. Tocmai terminasem facultatea de administrare a afacerilor.
- Faci ceea ce îţi doreşti să faci, Janine?
- Mă scuzaţi?
Vrei să lucrezi în secretariat toată viaţa, sau ai şi alte ambiţii? 130
Nora Roberts
Janine se împotrivi imboldului de-a se foi pe scaun.

- Sper să avansez spre postul de manager de depar-tament. Dar îmi face plăcere să lucrez pentru dumnea-voastră, domnişoară Hayward.
-Ai cinci ani experienţă în cadrul companiei, cu aproape cinci mai mulţi decât mine, şi totuşi îţi face plăcere să lucrezi pentru mine. De ce?
- De ce? Janine nu mai era emoţionată, ci de-a dreptul uluită. Să fii secretara preşedintei companiei Hayward este o slujbă importantă şi cred că mă pricep la asta.
- Sunt de acord cu ambele afirmaţii. Sydney se ridi-că şi ocoli biroul, după care se cocoţă pe colţul lui din faţă. Să fim sincere, Janine. Nimeni din Hayward nu s-a aşteptat să rămân mai mult de o lună sau două şi sunt convinsă că în general credeau că îmi voi petrece ma-joritatea timpului pilindu-mi unghiile sau pălăvrăgind cu prietenele la telefon. Janine se îmbujoră uşor, aşa că Sydney îşi dădu seama că nu era prea departe de adevăr. Mi-au dat o secretară eficientă, nu o asistentă sau un şef de birou, sau un asistent executiv, sau cum i-am numi aici, la Hayward, deoarece nu credeau că voi avea nevoie de unul. Aşa este?
-Aşa se bârfeşte prin birou. Janine se îndreptă în sca-un şi o privi pe Sydney în ochi. Dacă tot avea să fie con-cediată, avea să accepte cu bărbăţie. Am acceptat postul pentru că mi-a adus o funcţie bună, o promovare şi o mărire de salariu.
- Iar eu cred că ai procedat foarte înţelept. S-a deschis o portiţă, iar tu ai păşit prin ea. De când lucrezi pentru mine, ai fost excelentă. Nu pot să pretind că aş avea multă experienţă în a lucra cu o secretară, dar ştiu că eşti la biroul tău când ajung dimineaţa şi deseori rămâi după ce plec eu seara. Când îţi cer informaţii, le ai deja sau le obţii. Când te întreb, îmi explici, iar când îţi dau un ordin, îl îndeplineşti.

-Nu cred în a face lucrurile cu jumătate de măsură, domnişoară Hayward.
Sydney zâmbi. Era exact ceea ce voia să audă.
- Şi vrei să avansezi. Când poziţia mea era fragilă, iar asta este frumos spus, m-ai susţinut. A fost riscant să întrerupi şedinţa de consiliu şi faptul că la momentul respectiv te-ai aliat cu mine cu siguranţă ţi-a scăzut şansele de-a avansa în cadrul firmei dacă mi s-ar fi cerut să renunţ la postul meu. Şi cu siguranţă ţi-ai câştigat un duşman puternic.
- Lucrez pentru dumneavoastră, nu pentru domnul Bingham. Şi chiar dacă nu ar fi fost o chestiune de loia-litate, aţi procedat corect.
-Ţin foarte mult la loialitate, Janine, aşa cum ţin să îi ofer cuiva care încearcă să reuşească în viaţă oportunitatea de a o face. Florile erau drept mulţumire pentru loialitatea de care ai dat dovadă, din partea mea pentru tine, personal.
-Mulţumesc, doamnă Hayward. Janine se relaxă şi zâmbi.
-Cu plăcere. Consider că a te promova în funcţia de asistentă executivă, cu salariul şi beneficiile aferente, este o decizie de afaceri bună.
Janine rămase cu gura căscată.
- Poftim.7
- Sper că vei accepta postul, Janine. Am nevoie de cineva în care să pot avea încredere, cineva pe care îl respect şi cineva care să ştie cum naiba se administrează un birou. Accepţi? Sydney îi întinse mâna. Janine se holbă la ea înainte să reuşească să se ridice şi să o apuce ferm.
- Domnişoară Hayward...
- Sydney. Vom fi în asta împreună.
Janine râse rapid, uluită.

- Sydney. Sper că nu visez.
- Eşti trează de-a binelea, iar artileria grea va cădea înainte să se încheie ziua. Prima ta sarcina în noul tău

post este să stabileşti o întâlnire cu Lloyd. Să fie o cerere formală, în biroul meu, înainte să se termine programul de lucru.
Acesta o amână până la patru şi un sfert, dar Sydney era răbdătoare. Timpul în plus îi oferise măcar ocazia de a-şi examina sentimentele şi de-a se asigura că nu îşi baza decizia pe emoţii.
Când Janine îl lăsă să intre în birou, Sydney era pregătită şi era sigură.
- Ai ales o zi aglomerată pentru asta, începu el.
- Ia loc, Lloyd.
El se aşează, iar ea aşteptă din nou până acesta îşi scoase o ţigară.
- Nu te voi reţine mult, îi spuse ea. Mi s-a părut cel mai bine să discutăm această chestiune cât mai repede.
El îşi ridică privirea şi zâmbi încrezător prin negura de fum.
- Ai probleme cu unul dintre proiecte?
-Nu. Ea zâmbi glacial. Nimic cu ce nu m-aş putea descurca. Mă preocupă însă conflictul intern din cadrul companiei şi am hotărât să remediez situaţia.
-Reorganizarea biroului este o chestiune spinoasă, îşi încrucişă picioarele şi se lăsă pe spate. Chiar crezi că eşti în companie de suficient timp ca să încerci aşa ceva?
- Nu voi încerca nimic, ci chiar voi face. Aş vrea să am demisia ta pe birou până mâine la cinci.
El sări în picioare.
- Despre ce naiba vorbeşti?

- Demisia ta, Lloyd. Sau, la nevoie, încetarea contractului tău de muncă la Hayward. Las la latitudinea ta care dintre ele.
El zdrobi ţigara în scrumieră.

- Crezi că mă poţi concedia? Că poţi veni, la nici trei luni avute în firmă, să mă concediezi, deşi lucrez la Hay- ward de doisprezece ani?
-Uite care este ideea, spuse ea calm. Indiferent că este vorba de trei luni sau de trei zile, sunt o Hayward. Nu voi tolera ca unul dintre directorii mei de vârf să îmi submineze poziţia. Este evident că nu eşti fericit de statutul curent din cadrul companiei Hayward şi îţi pot garanta că voi rămâne la conducerea acestei companii mult timp. Prin urmare, cred că este în interesul tău, şi categoric şi în al meu, să îţi dai demisia.
- Ba pe naiba.
- Este alegerea ta, evident. Cu toate acestea, voi duce chestiunea înaintea consiliului şi voi folosi toată puterea de care dispun ca să o limitez pe a ta.
Mergând pe instinct, îşi jucă următoarea carte.
- Faptul că ai anunţat presa despre accidentul doamnei Wolburg nu m-a pus doar pe mine într-o poziţie dificilă. A pus Hayward într-o poziţie dificilă. Ca vicepreşedinte executiv, datoria ta este în primul rând faţă de companie, nu să te ţii de măsuri răzbunătoare pentru că nu îţi place să lucrezi pentru mine.
El se încordă, iar ea ştiu că ghicise corect.
- Nu ai cum să dovedeşti că scurgerea de informaţii a provenit din biroul meu.
- Ai fi surprins să vezi ce pot dovedi, merse ea la ca-cealma. Ti-am spus că îţi vreau loialitatea sau demisia dacă consiliul mă va sprijini în proiectul Soho.

Ştim amândoi că nici nu se pune problema să îmi acorzi loialitatea ta.
- Să îţi spun ce îţi voi acorda. Se simţea dispreţ în vocea lui, dar transpira pe sub costumul lui gri elegant. Eu voi sta în spatele biroului aceluia când tu te vei întoarce în Europa, ca să zburzi din magazin în magazin.
- Ba nu, Lloyd. Nu vei sta niciodată la acest birou. în calitate de acţionar majoritar al Hayward, mă voi ocupa

de asta. Şi acum, continuă ea liniştită, în timpul întâl-nirii de vineri nu a fost necesar să documentez pentru consiliu numeroasele ocazii în care mi-ai ignorat cereri-le, ai trecut cu vederea plângeri din partea clienţilor, a chiriaşilor şi a altor asociaţi. Totuşi, o voi face la urmă-toarea. Ţinând cont de climatul curent, cred că îmi vor îndeplini dorinţele.
El îşi încolăci degetele. îşi imaginä satisfacţia de a şi le împreuna în jurul gâtului ei.
-Crezi că, pentru că ai reuşit să derapezi printr-o încurcătură şi pentru că bunicul tău senil te-a trântit la biroul acela, mă poţi forţa să plec? Cucoană, te voi îngropa.
Ea înclină din cap, calmă.
-Eşti binevenit să încerci. Dacă nu vei reuşi, s-ar putea să îţi fie dificil să găseşti o poziţie asemănătoare într-o altă companie. Ochii i se poleiră cu gheaţă. Dacă crezi că nu am nici o influenţă, sau tupeul ca să duc treaba asta la bun sfârşit, greşeşti. Ai douăzeci şi patru de ore la dispoziţie să te gândeşti la opţiunile pe care le ai. întrevederea aceasta a luat sfârşit.
-Târfă cu sânge rece ce eşti!
Ea se ridică şi, de data aceasta, se aplecă ea peste birou.

- Pune-te cu mine, spuse ea încet. Fă-o.
- Lucrurile nu se încheie aici. Se răsuci pe un călcâi, se duse apăsat spre uşă şi o deschise cu putere, trân-tind-o de perete.

Sydney respiră adânc de trei ori şi apoi se prăbuşi pe scaun. într-adevăr, tremura - dar doar puţin. Şi era de la nervi, îşi dădu ea seama, apăsându-şi mâna pe abdomen. Nu era teamă. Ci nervi, sănătoşi, trainici. îşi dădu seama că nu trebuia să defuleze nici un sentiment de mânie îndoind agrafe de birou sau rupând hârtii. De fapt, îşi dădu seama că se simţea chiar minunat.

capitolul 8

Mikhail învârtea în amestecul de cărnuri, condimente şi roşii din tigaia de fontă veche şi se uita la strada de dedesubt prin geamul de la bucătărie. După ce mirosi şi gustă, mai adăugă un strop de vin roşu amestecului. In spatele lui, în sufragerie, din combina stereo răsuna Nunta lui Figaro.

Se întrebă oare cât de curând avea să ajungă Sydney. Lăsă mâncarea să fiarbă înăbuşit şi se duse în sufragerie, ca să studieze bucata de lemn de trandafir ce lua încet chipul ei.

Gura ei. Avea o moliciune aparte ce tocmai prindea contur. Verifică, măsurând-o între index şi degetul mare. Şi îşi aminti gustul ei în timp ce se mişcase nerăbdătoare sub a lui. Ca o bomboană fierbinte, acoperită cu vin alb rece. Care dădea dependenţă.

Pometii aceia, atât de aristocratici, de eleganţi. Puteau adăuga un aspect regal, semeţ, într-o clipă, sau unul de războinică cu sânge rece în următoarea. Maxilarul acela ferm, mândru - îşi plimbă degetul peste el şi se gândi cât de sensibilă şi de fină îi era pielea acolo.

Ochii ei, se întrebă dacă avea să aibă oare probleme cu ochii ei. O, nu cu forma lor - ăsta era un lucru ele-

mentar al meseriei, ci cu sentimentul din interiorul lor, cu misterele din spatele lor.
Mai avea atât de multe lucruri pe care trebuia să le ştie.
Se aplecă mai mult, până ajunse faţă în faţă cu bustul pe jumătate format.
- Mă vei lăsa să intru, şopti el. Se auzi o bătaie în uşă, dar rămase pe loc, holbându-se la faţa lui Sydney care prindea încet contur.

- E deschis.
- Hei, Mik. Keely intră cu paşi uşori în apartament, îmbrăcată cu un tricou cu buline şi pantaloni scurţi de un verde neon. Ai ceva rece? Frigiderul meu şi-a dat în sfârşit duhul.
- Serveşte-te singură, spuse el absent, te voi pune prima pe lista pentru frigidere noi.
-Eroul meu. Se opri în bucătărie şi mirosi tigaia. Doamne, miroase păcătos de-a dreptul. Vârî lingura în ea şi luă o gură. Chiar că e păcătos de bună. Pare cam mult pentru o persoană.
- E pentru două.
- O! Rosti interjecţia din trei silabe, cu intonaţie as-cendentă, în timp ce scoase un suc din frigider. Mirosul îi lăsa gura apă, aşa că mai aruncă o privire melancolică spre tigaie. Pare mult şi pentru doi.
El aruncă o privire peste umăr şi îi zâmbi larg.
- la-ţi într-un bol. Mai fierbe-o puţin înăbuşit.
- Eşti un prinţ, Mik. Ii căută prin dulapuri. Deci, cine e norocoasa?
- Sydney Hayward.
- Sydney. Făcu ochii mari. Lingura pe care o ţinea în mână se opri în aer deasupra tigăii cu gulaş care cloco-tea. Hayward, încheie ea. Adică Hayward cea bogată şi frumoasă care se îmbracă în haine de

mătase la lucru şi are o poşetă de şase sute de dolari, pe care am pus chiar eu etichetă cu preţul la Saks? Vine aici, să ia cina şi toate cele?
El miza pe „toate cele“.
-Da.
-Măiculiţă. Nu îi venea în minte nimic mai profund. Dar nu era convinsă că îi plăcea. Nu, nu era deloc convinsă, se gândi Keely în timp ce îşi scotea cina improvizată în castron.
Bogaţii erau diferiţi. Credea cu tărie asta. Iar doam-na aceasta era putred de bogată. Keely ştia că Mikhail

câştigase destul de bine din artă, dar nu şi-l putea ima-gina ca fiind bogat. Era doar Mik, tipul sexy de alături care era dispus să îi desfunde chiuveta, sau să ucidă un păianjen pentru ea, sau să împartă o bere cu ea.
Cu castronul în mână, se duse spre el şi observă cea mai recentă lucrare a lui în curs.
- O, spuse ea, dar de data aceasta doar oftă. Ar fi ucis pentru astfel de pometi.
- Iţi place?
- Sigur, mereu îmi plac chestiile pe care le faci. Dar se foi de pe un picior pe celălalt. Nu îi plăcea cum se uita la chipul din lemn. Eu, ăă, mă gândesc că nu e doar o chestie de afaceri.
- Aşa e. îşi înfipse degetele mari în buzunare şi privi în ochii tulburaţi ai lui Keely. Este o problemă?
-Problemă? Nu, nu e problemă. Buza de jos i se curbă a îngrijorare. Doar că - măi să fie, Mik, e din centrul oraşului.
Ştia că nu se referea doar la o adresă, dar zâmbi şi îşi trecu mâna peste părul ei.
- îţi faci griji pentru mine.

- Păi, suntem amici, nu-i aşa? Nu suport să văd un amic rănit.
Mişcat, o sărută pe nas.
-Aşa cum ai făcut cu actorul cu picioare slăbănoage?
Ea ridică din umeri.
- Da, cred. Dar nu eram îndrăgostită de el sau ceva de genul. Sau doar puţin.
-Ai plâns.
-Clar, dar sunt plângăcioasă din fire. Mă podidesc lacrimile în timpul reclamelor la felicitări. Nemulţumită, se uită din nou la bust. Categoric din centru. Cred că o femeie care arată aşa l-ar putea face pe un tip să se alăture chiar şi Legiunii Străine sau ceva de genul.
El râse şi îi ciufuli părul.
-Nu-ţi face griji. Voi scrie.

înainte să ii mai vină ceva în minte, se auzi o altă bătaie la uşă. Mikhail o bătu uşor pe Keely pe umăr şi se duse să deschidă.
- Bună. Sydney se lumină la faţă când îl văzu. Avea o geantă pentru haine intr-o mână şi o sticlă de şampanie în cealaltă. Ceva miroase minunat. Am început să salivez de pe la al treilea etaj şi... O văzu pe Keely lângă masa de lucru, cu un castron în mâini. Salut. După ce îşi drese vocea, Sydney îşi spuse în sinea ei că nu avea să se simtă jenată pentru că vecina lui Mikhail o văzuse intrând în apartamentul lui cu o geantă după ea.
- Bună. Tocmai plecam. Simţindu-se la fel de incon- fortabil ca Sydney, Keely o ţâşni din nou în bucătărie, să îşi ia sucul.
- Mă bucur să te revăd. Sydney rămase stânjenită lângă uşa deschisă. Cum a mers uciderea ta?

- M-a strangulat în trei duble. Zâmbi scurt, apoi ieşi valvârtej pe uşă. Să aveţi o cină plăcută. Mersi, Mik.
Când uşa de la apartamentul alăturat se închise, Sydney expiră prelung.
- Mereu se mişcă atât de rapid?
- De cele mai multe ori. O prinse pe Sydney de după talie. Se teme că mă vei seduce, te vei folosi de mine, după care mă vei arunca la o parte.
- Nu mai spune.
El chicoti şi o muşcă uşor de buza de jos.
-Nu mă deranjează primele două. Când îşi aşează mai puternic gura pe a ei, îi scoase geanta cu haine de pe degetele-i relaxate şi o aruncă într-o parte. Ii luă sticla de vin şi împinse cu ea uşa din spatele ei, închi- zând-o. îmi place rochia ta. Arăţi ca un trandafir în lumina soarelui.
Acum că avea mâinile libere, şi le trecu peste spatele lui, şi le strecură sub cămaşa din batist pe care el o lăsase scoasă din blugi.
- îmi place cum arăţi, tot timpul.

Buzele i se curbară când o sărută pe gât.
-Ţi-e foame?
-Mmm. îngrozitor de foame. A trebuit să sar peste prânz.
- Zece minute, îi promise el şi îi dădu reticent drumul. Dacă nu o făcea, aveau să cineze mult, mult mai târziu. Ce ne-ai adus? Răsuci sticla în mână şi studie eticheta. Ridică din sprânceana-i închisă la culoare. îmi va umili gulaşul.
Cu ochii închişi, Sydney trase adânc aer în piept, apreciativ.

- Ba nu, nu cred. După care râse şi luă sticla de la el. Am vrut să sărbătorim. Am avut o zi foarte bună.
- îmi vei spune?
-Da.
- Bine. Să găsim nişte pahare care să nu facă de ruşine şampania.
Nu ştia dacă fusese vreodată mai încântată ca acum. El aranjase o masă micuţă şi două scaune pe balconul minuscul al dormitorului. Un singur bujor roz împodobea o sticlă veche verde în centrul ei, iar de la radio se auzea muzică, pentru a atenua din sunetele traficului. Tocăniţa condimentată era servită în castroane albastre groase, iar într-un coş de nuiele se afla o grămăjoară de pâine neagră savuroasă.
în timp ce mâncară, îi spuse despre hotărârea ei de a o promova pe Janine şi de cearta ei cu Lloyd.
- I-ai cerut demisia. Ar fi trebuit să îl concediezi.
-E puţin mai complicat de-atât. îmbujorată din pri-cina succesului pe care îl avusese în ziua aceea, Sydney îşi ridică paharul şi studie şampania în lumina soarelui de seară. Dar rezultatul este acelaşi. Dacă mă forţează, va trebui să apelez la consiliu. Am memorii şi alte documente. De exemplu, clădirea asta. Bătu cu degetul în cărămida veche. Bunicul i-a predat-o lui Lloyd cu mai

bine de un an în urmă cerându-i să se ocupe de cererile chiriaşilor şi de întreţinere. Restul îl ştii deja.
- Atunci poate că îi sunt recunoscător. Se întinse să îi dea părul după ureche, sărutând-o uşor chiar sub cerceii în formă de picuri negri pe care îi purta. Dacă ar fi fost sincer şi eficient, nu ar mai fi trebuit să fiu nepoliticos în biroul tău. Poate că nu ai fi fost în seara aceasta aici, cu mine.
îi apucă mâna şi şi-o apăsă de obraz.

- Poate că ar fi trebuit să îi dau o mărire de salariu, atunci. îl sărută în palmă, uimită de cât de uşor îi era acum să îşi exprime sentimentele.
- Nu. în schimb, vom considera că a fost mâna destinului. Nu îmi place ca cineva care ar vrea să te rănească să fie atât de aproape.
- Ştiu că el a anunţat presa despre povestea cu doamna Wolburg. Ambalându-se din nou, Sydney rupse o bucată de pâine. Pentru că era mânios pe mine, a pus Hayward într-o postură foarte instabilă. Nu voi tolera aşa ceva şi nici consiliul nu o va face.
-Vei repara lucrurile. împărţi ce mai rămăsese din şampanie între ei doi.
- Da, aşa voi face. Privea afară, la cartier, la hainele întinse pe sfoară ca să se usuce la soare, la ferestrele deschise prin care se vedeau oameni umblând prin casele lor sau stând în faţa televizoarelor. Pe trotuar erau copii care profitau de o zi de vară lungă. Când Mikhail întinse mâna după a ei, ea i-o apucă strâns. Astăzi, pentru prima dată, spuse ea încet, am simţit că deţin controlul. Toată viaţa am făcut lucrurile despre care mi s-a spus că era mai bine să le fac, sau mai potrivit, sau pe care se aştepta lumea să le fac. Se opri şi clătină din cap. Nu contează. Contează că, la un moment dat, în ultimele luni, am început să îmi dau seama că a deţine controlul însemna că trebuia să preiei controlul. în sfârşit am făcut-o. Nu ştiu dacă înţelegi sentimentul pe care îl am.

- Ştiu ce văd. O femeie care începe să aibă încredere în ea şi să ia ce este bine pentru ea. Zâmbi şi îşi trecu uşor degetul peste obrazul ei, adăugând: la-mă!

Ea se întoarse spre el. Se afla la mai puţin de un braţ distanţă de ea. înfăţişarea lui întunecoasă, neîmblânzită ar fi făcut inima oricărei femei să bată nebuneşte. Dar ei nu îi creştea doar pulsul, ci se întâmpla mai mult de atât. Se temea să ia în calcul posibilitatea. Exista doar prezentul, îşi aminti ea, şi se întinse spre el. El o ţinu în braţe, frecându-şi obrazul de părul ei, murmurând cuvinte încântătoare pe care nu le înţelegea.

- Va trebui să îmi iau un dicţionar. închise ochii, suspinând, în timp ce el îşi trecu uşor gura peste faţa ei.

-Asta e uşoară. îi repetă o frază printre săruturi.

Ea râse, mişcându-se de bună voie când el o trase pe picioare.

- Uşor de spus, pentru tine. Ce înseamnă?

El îi atinse din nou buzele cu ale lui.

- Te iubesc.

O privi deschizând brusc ochii, văzu valul de emoţii străbătându-i, de la şoc la speranţă la panică.

-Mikhail, eu...

-De ce te înspăimântă cuvintele? o întrerupse el. Dragostea nu ameninţă.

-Nu m-am aşteptat la asta. îi puse o mână pe piept, ca să îl ţină la o oarecare distanţă. Mikhail îşi coborî privirea tot mai întunecoasă spre ea, după care se dădu un pas în spate.

- La ce te aşteptai?

- Credeam că eşti... Oare o putea spune într-un mod delicat? Am presupus că...

- îţi vreau doar trupul, termină el în locul ei, şi vocea i se încinse. îi arătase atât de mult, iar ea văzuse atât de puţin. Sigur că îl vreau, dar nu vreau doar atât. îmi vei spune că noaptea trecută nu a însemnat nimic?

- Bineînţeles că nu. A fost frumos. Trebuia să se aşe-ze, chiar trebuia. Se simţea de parcă ar fi sărit de pe o stâncă şi aterizase în cap. Dar el o privea într-un fel care o făcu să priceapă că mai bine rămânea în picioare. Sexul a fost bun.

El îşi ridică paharul. Chiar dacă era tentat să îi facă vânt pe balcon, doar sorbi din el.

- Sexul bun este necesar pentru trup şi pentru starea mintală. Dar nu este suficient pentru inimă. Inima are nevoie de dragoste, iar azi-noapte a fost dragoste. Pentru amândoi.

Braţele îi căzură inutile pe lângă corp.

- Nu ştiu ce să zic. Nu am mai avut parte de sex bun până acum.

El o privi pe deasupra gurii paharului.

- Nu erai virgină. Ai mai fost căsătorită.
- Da, am mai fost căsătorită. Şi acest lucru încă îi lăsa un gust amar pe limbă. Nu vreau să vorbesc despre asta, Mikhail. Nu este de ajuns că suntem bine împreună, că sentimentele pe care le am pentru tine nu le-am mai avut pentru nimeni altcineva? Nu vreau să analizez. Pur şi simplu nu pot, încă.
- Nu vrei să ştii ce simţi? Asta îl ului. Cum poţi trăi fără să ştii ce este în interiorul tău?
- E diferit pentru mine. Nu am avut lucrurile pe care le-ai avut tu şi nu am făcut lucrurile pe care le-ai făcut tu. Iar emoţiile tale - sunt mereu la vedere. Se văd în felul în care te mişti, sau umbli, în ochii tăi, în munca ta. Ale mele sunt... ale mele nu sunt la fel de volatile. Am nevoie de timp.

El aproape că zâmbi.

- Crezi că sunt răbdător?
- Nu, spuse ea, cu patimă.

- Bine. Atunci vei înţelege că timpul tău va fi foarte scurt. începu să adune vasele. Soţul tău te-a rănit?

- Un mariaj eşuat lasă răni. Te rog, nu insista acum în legătură cu asta.
- In seara asta nu o voi face. El o privi, în timp ce cerul începu să se adâncească în spatele lui. Pentru că în noaptea asta vreau să te gândeşti doar la mine. Păşi pe uşă, lăsând'O pe ea să adune resturile de mâncare. O iubea. Cuvintele lui îi inundară mintea în timp ce ridică coşuleţul şi floarea. Nu încăpea îndoială. Ajunsese să înţeleagă că era genul de bărbat care nu spunea mai mult decât voia să spună, şi rareori mai puţin de atât. Dar nu avea de unde să ştie ce însemna dragostea pentru el.

Pentru ea, era ceva dulce şi colorat şi de durată care li se întâmpla altor oameni. Tatăl ei ţinuse la ea, în felul lui excentric. Dar petrecuseră doar frânturi de timp împreună la începutul copilăriei. După divorţ, pe când avusese şase ani, se mai văzuseră doar rareori.

Şi mama ei. Nu se îndoia de afecţiunea mamei ei. Dar îşi dădea mereu seama că era la fel de profundă ca interesele lui Margerite.

Mai fusese Peter, iar cu el avusese parte de ceva puternic şi adevărat şi important. Până încercaseră să se iubească ca soţ şi soţie.

Dar Mikhail nu îi oferea dragoste ca prieten. Ştiind acest lucru, simţindu-1, o încercau deopotrivă o fericire buimacă şi o groază deplină.

Încă ameţită, intră în bucătărie şi îl găsi scufundat până la coate în clăbuci de săpun. Lăsă din mână coşu-leţul şi sticla şi apucă un prosop de vase.

-Eşti furios pe mine? îşi făcu ea curaj să întrebe o clipă mai târziu.

- întrucâtva. Mai degrabă sunt nedumerit. Şi rănit, dar nu avea nevoie de vina sau mila ei. Ar trebui să te simţi fericită, caldă, pentru că eşti iubită.
- O parte din mine aşa se simte. Cealaltă jumătate se teme să nu se mişte prea rapid şi să nu rişte să strice ceea

ce am început. Avea nevoie de sinceritate, se gândi ea. O merita. încercă să îi ofere ce avea. Astăzi, toată ziua abia am aşteptat să fiu aici cu tine, să pot vorbi cu tine, să îţi împărtăşesc ce s-a întâmplat. Să te ascult. Ştiam că mă vei face să râd, că inima avea să îmi bată mai repede când aveai să mă săruţi. Puse un castron uscat la o parte. De ce te uiţi aşa la mine?
El doar clătină din cap.
-Nici măcar nu ştii că eşti îndrăgostită de mine. Dar e în regulă, hotărî el şi îi întinse următorul castron. Vei şti.
- Eşti aşa de arogant, spuse ea, doar pe jumătate enervată. Nu sunt niciodată sigură dacă admir sau detest asta la tine.
-îţi place foarte mult pentru că te face să vrei să ripostezi.
- Mă gândesc că tu crezi că ar trebui să fiu flatată de faptul că mă iubeşti.
- Bineînţeles. îi zâmbi larg. Eşti?
Ea se gândi la asta în timp ce puse al doilea castron în primul, după care apucă tigaia.
- Presupun că da. E în natura umană. Şi tu eşti...
- Ce sunt?
Ea îşi ridică din nou privirea, spre rânjetul lui încrezut, ochii întunecoşi amuzaţi, claia de păr sălbatic.
- Eşti atât de superb.

Rânjetul îi dispăru şi rămase cu gura căscată. Când reuşi să o închidă din nou, îşi scoase mâinile din apă şi începu să bombăne.
-Mă înjuri cumva? în loc să îi răspundă, el îi smulse prosopul ca să se şteargă pe mâini. Cred că te-am făcut să te jenezi, continuă ea. încântată, ea râse şi îi cuprinse faţa cu mâinile, adăugând: Aşa e.
-Opreşte-te imediat! Profund sleit, îi împinse mâi-nile la o parte. Nu mă pot gândi la cuvântul pentru ceea ce sunt.

- Dar eşti superb. înainte ca el să se poată elibera din atingerea ei, ea îşi încolăci braţele în jurul gâtului său. Când te-am văzut prima dată, mi s-a părut că arătai ca un pirat, întunecos şi năvalnic.
De data aceasta, el înjură în engleză, iar ea doar zâmbi.
- Poate că este din cauza părului, se gândi ea, trecân- du-şi degetele prin el. Obişnuiam să îmi imaginez cum ar fi să îmi înfig mâinile în el. Sau poate ochii. Atât de ţâfnoşi, de periculoşi.
El îşi coborî mâinile spre şoldurile ei.
- încep să mă simt periculos.
-Hmm. Sau poate gura. S-ar putea să fie gura. Şi-o atinse pe a ei de-a lui, apoi lent, privindu-l în ochi, îi trasă conturul cu limba. Nu cred că mai există femeie în viaţă care i-ar putea rezista.
- încerci să mă seduci.
îşi coborî mâinile, jucându-se cu nasturii lui.
-Cineva trebuie să o facă. Spera doar să o facă aşa cum trebuia. Pe de altă parte, bineînţeles, mai este şi trupul acesta minunat. Prima dată când te-am văzut fără cămaşă, mai că nu mi-am înghiţit limba. îi desfăcu cămaşa şi îşi plimbă mâinile peste pieptul lui. Lui aproape că i se tăiară genunchii. Pielea ţi-era udă

şi lucea, şi erai plin de muşchi. Uită că făcea un joc, seducându-se şi pe ea însăşi la fel de mult ca pe el. Atât de tari şi pielea atât de fină. Am vrut să te ating, aşa.
Cu o răsuflare tremurândă, îşi apăsă degetele în umerii lui, apoi îşi coborî mâinile peste braţele lui, frămân- tându-1. Când îşi focaliză din nou privirea pe a lui, văzu că era intensă. îi simţi braţele tari ca oţelul. Cuvintele i se uscară în gâtlej.
- Ştii ce îmi faci? întrebă el. Se întinse înspre nasturii mici şi negri de la haina ei şi degetele îi tremurară. Sub costumul solar cu mânecă foarte scurtă, purta dantelă

de culoarea miezului nopţii. Simţea bufniturile rapide şi surde ale inimii în cap. Sau câtă nevoie am de tine? Ea reuşi doar să clatine din cap.
-Arată-mi. E suficient dacă îmi arăţi.
O captură rapid şi dur, gura ei fuzionă cu a lui, trupurile li se presară unul de celălalt. Când îşi împreună braţele în jurul gâtului lui, el o ridică la vreo doi-trei centimetri deasupra podelei, învârtindu-se încet, ames- tecându-şi buzele cu ale ei.
Ameţită şi disperată, se agăţă de el, în timp ce el îşi croia drum spre dormitor. îşi dădu jos pantofii, nepă- sându-i încotro zburau. Era atâta libertate în acel gest simplu, încât râse, apoi se ţinu bine de el când căzură pe pat.
Salteaua gemu şi se lăsă sub greutatea lor, prinzându-i în centru. El îi bolborosi numele şi ea pe al lui, apoi gurile li se întâlniră din nou.
Fu la fel de fierbinte şi de nesăbuit ca înainte. Acum ştia încotro aveau să se îndrepte şi se forţă să se sincronizeze cu el. Nevoia de a-l poseda era la fel de

imperioasă ca respiratul şi se război cu blugii lui, trăgând de denim, în timp ce el îi dădu jos dantela. Simţea nodurile de la cuvertură sub spatele ei gol şi pe el, tare şi neliniştit deasupra ei. Căldura se revărsa prin fereastra deschisă. Şi se auzi o bubuitură, joasă şi distantă, de tunet. Simţi în sânge ecoul electricităţii care îi răspunse.
El îşi dorea furtuna, afară, în ea. Până atunci nu înţelesese ce înseamnă să râvneşti cu adevărat la ceva. îşi amintea cum era să îi fie foame şi să îşi dorească nefe-ricit căldură. îşi amintea cum era să dorească curbele şi moliciunea unei femei. Dar toate acestea nu se compa-rau câtuşi de puţin cu nevoia violentă pe care o simţea pentru ea.
îşi trecu grăbit mâinile peste ea, dorindu-şi să atingă fiecare centimetru, şi oriunde o atingea, ea ardea. Dacă

tremura, el o împingea mai departe, până se cutremura. Când gemea, el lua din ea şi o chinuia până ţipa.
Şi tot înfometat era.
Tunetul pândea mai aproape, ca o ameninţare. In urma lui, pe fereastră, răsună scâncetul pasional al sa-xofonului. Soarele plonjă în cer, azvârlind cu flăcări şi umbre. In interiorul încăperii fierbinţi, tot mai întune-coase, nu erau conştienţi nici de timp, nici de sunete. Realitatea se redusese la un bărbat şi o femeie şi călăto-ria lor fără scrupule spre împreunare.
El o umplu. Ea îl înconjură.
înnebunit, o ridică până când ea îi încercui talia cu picioarele, iar trupul i se arcui. Tremurând din pricina energiei pe care o creau, el îşi apăsă faţa de umărul ei şi se lăsă luat.

Ploaia întârzie până după-amiaza următoare, după care căzu cu un ansamblu deplin de tunete şi fulgere. Cu telefonul pe difuzor, Sydney gestiona o conferinţă telefonică dificilă. Chiar dacă Janine stătea chiar în faţa ei, îşi luă şi ea notiţe. Mulţumită unei dimineţi de mun-că intensă împreună cu noua ei asistentă, avea informaţiile necesare la îndemână.
-Da, domnule Bernstein, cred că ajustările vor fi spre beneficiul tuturor. Aşteptă până confirmarea trecu de la Bernstein la avocatul lui, apoi la partenerul lui de pe Coasta de Vest. Vă vom trimite ciorna revizuită pe fax, tuturor, până mâine la ora cinci, ora Coastei de Est. îşi zâmbi în sinea ei. Da, Hayward Industries crede că trebuie să se mişte rapid. Mulţumesc, domnilor. La revedere!
După ce decuplă difuzorul, aruncă o privire spre Janine.
- Deci?
-Nici măcar n-ai transpirat. Uită-te la mine. Jani- ne întinse mâna. Am palmele umede. Cei trei sperau

să treacă cu tăvălugul peste tine şi tu ai fost pe picior de egalitate cu ei. Felicitări!
- Cred că tranzacţia aceasta ar trebui să fie pe placul consiliului. Şapte milioane, se gândi ea. Tocmai finalizase o afacere de şapte milioane de dolari. Iar Janine avea dreptate. Era de neclintit, ca o stâncă. Să trecem la chestiunile cu scris mic, Janine.
-Da, doamnă. în timp ce se ridică, sună telefonul. Mişcându-se automat, apucă receptorul lui Sydney. Biroul domnişoarei Hayward. O clipă, vă rog. Apăsă butonul de punere în aşteptare. Domnul Warfield. Ochii i se înceţoşară uşor a oboseală, dar încuviinţă.
- îl preiau eu. Mulţumesc, Janine.

Aşteptă până uşa se închise din nou, înainte să reia apelul.
- Bună, Channing.
-Sydney, am încercat să dau de tine de vreo două zile. Pe unde te-ai ascuns?
Se gândi la patul cu noduri al lui Mikhail şi zâmbi.
- îmi pare rău, Channing. Am fost... ocupată.
-Atâta muncă şi joacă deloc, draga mea, spuse el, lăsându-i un gust neplăcut în gură. Te voi distanţa de toate acestea. Ce zici dacă am lua prânzul mâine? La Lutece.
Cum era de aşteptat, îşi verifică agenda.
- Am o întâlnire.
- întâlnirile au fost făcute pentru a fi reprogramate.
-Nu, chiar nu pot. De fapt, mă aşteaptă câteva proiecte care vor ajunge în punctul culminant şi nu prea voi ieşi din birou toată săptămâna.
- Haide, Sydney, i-am promis lui Margerite că nu te voi lăsa să te îngropi sub birou. Sunt un om de cuvânt.
Se întreba oare de ce se putea ocupa de afaceri de mai multe milioane de dolari cu capul limpede, dar chestiunea asta personală presantă o făcea să îşi încor-deze umerii?

- Mama îşi face griji inutil. îmi pare sincer rău, Channing, dar nu pot sta la poveşti acum. Am o... am întârziat la o întâlnire, improviză ea.
-Femeile frumoase au dreptul să întârzie. Dacă nu te pot scoate în oraş la prânz, insist să vii cu noi vineri. Suntem câţiva care mergem la teatru. Bineînţeles, mai întâi vom servi ceva de băut, şi după aceea mergem la o cină frugală.

-Am programul plin, Channing. Dar distracţie plăcută. Acum chiar că trebuie să închid. Ciao. înju- rându-se singură, aşează receptorul la loc, în timp ce Channing continuă să protesteze.
De ce nu îi spusese pur şi simplu că era într-o relaţie cu cineva?
O întrebare simplă, se gândi ea, cu un răspuns simplu. Channing avea să se ducă la Margerite, iar Sydney nu voia ca mama ei să ştie. Ce avea cu Mikhail îi aparţinea ei, doar ei, şi voia ca lucrurile să rămână încă puţin aşa.
O iubea.
închise ochii şi experimentă acelaşi fior rapid de plăcere şi alarmare. Poate că, cu timpul, avea să îl poată iubi la rândul ei, pe deplin, în modul acela trainic de care se temea că nu era capabilă.
Tot ea se crezuse frigidă. Cu siguranţă se înşelase în privinţa aceea. Dar acela era doar un pas.
Timp, se gândi ea din nou. Avea nevoie de timp ca să îşi facă ordine în emoţii. Şi apoi... apoi aveau să vadă ce urma să se întâmple.
Se întoarse cu picioarele pe pământ când cineva bătu la uşă.
-Da?
-Scuze, Sydney. Janine intră cu o foaie cu antetul companiei Hayward pe ea. Tocmai am primit-o de la biroul domnului Bingham. Mă gândeam că ai vrea să o vezi numaidecât.

- Da, mulţumesc. Sydney se uită peste scrisoare. Era formulată cu grijă, ca să ascundă furia şi amărăciunea, dar era o demisie. Fără preaviz. Puse cu grijă scrisoarea la o parte. Aveai nevoie doar de abilităţi minimale ca să citeşti printre rânduri şi să ştii că lucrurile nu se indie- iaseră acolo.

-Janine, voi avea nevoie de câteva dosare de perso-nal. Vom dori să ocupăm postul domnului Bingham şi aş vrea să văd dacă o putem face dintre angajaţii interni.
-Da, doamnă. Se urni spre uşă, după care se opri. Sydney, dacă sunt asistenta ta executivă înseamnă că îţi pot oferi sfaturi?
- Cu siguranţă.
- Păzeşte-ţi spatele. Există un bărbat căruia i-ar plăcea să te înjunghie în el.
-Ştiu. Nu intenţionez să îl las să ajungă în spatele meu. Se frecă pe ceafă, unde simţea o senzaţie de presi-une. Janine, înainte să ne ocupăm de dosare, ce zici de nişte cafea? Pentru amândouă.
-Imediat. Se răsuci şi aproape că se ciocni de Mikhail care tocmai atunci intra cu paşi apăsaţi pe uşă. Mă scuzaţi. Bărbatul era ud leoarcă şi purta un tricou alb simplu care i se agăţa de fiecare muşchiuleţ. Janine îşi imagină scurt cum ar fi fost să îl usuce chiar ea. îmi pare rău, domnişoara Hayward este...
- E în regulă. Sydney ieşea deja de după birou. îl voi primi pe domnul Stanislaski.
Janine observă privirea şefei ei şi reuşi să alunge în mare parte sentimentul de invidie care îi dădu ghes.
-Vă pun apelurile în aşteptare?
- Hmm?
Mikhail rânji.
-Te rog. Tu eşti Janine, cea cu promoţia?
-Da.
- Sydney îmi spune că eşti excelentă în ceea ce faci.

- Mulţumesc. Cine ar fi crezut că un bărbat ud ar fi putut mirosi atât de grozav? Vreţi cafea?
- Nu, mulţumesc.

-Nu îmi aduce nici mie, Janine. Şi ia-ţi şi tu o pauză.
-Da, doamnă. Suspinând doar uşor de invidie, în- chise uşa.
- Nu ai umbrelă? îl întrebă Sydney şi se aplecă în faţă pentru un sărut. El îşi ţinu mâinile pe lângă corp.
-Nu te pot atinge, îţi voi strica costumul. Ai un prosop?
- Imediat. Se duse în baia de alături. Ce cauţi în centru la ora asta?
- Ploaia încetineşte lucrurile. Am făcut hârtiile şi am plecat la patru. Acceptă prosopul pe care i-l oferi ea şi se frecă pe cap cu el.
- Atât este ora? Se uită la ceas şi văzu că era aproape cinci.
- Eşti ocupată.
Ea se gândi la demisia de pe biroul ei şi la dosarele pe care trebuia să le studieze.
- Puţin.
- Când nu eşti ocupată, poate ţi-ar plăcea să mergi cu mine la film.
- Mi-ar plăcea foarte mult. Luă înapoi prosopul. îmi trebuie cam o oră.
- Mă voi întoarce. întinse mâna şi se jucă cu perlele de la gâtul ei. încă ceva.
-Ce?
- Familia mea se duce să o viziteze pe sora mea în weekend. La un grătar. Vii cu mine?
- Mi-ar plăcea să merg la un grătar. Când?
- Pleacă vineri, după muncă. Voia să îi facă un por-tret cu perlele acelea la gât. Şi nimic altceva. Chiar dacă lucra rareori în altceva decât lemn, se gândi că ar putea

să o sculpteze în alabastru. Putem pleca când eşti pregătită.

-Ar trebui să ajung acasă şi să mă schimb până la şase. Şase şi jumătate, se corectă ea. E în regulă?
- în regulă. O apucă de umeri, ţinându-la câţiva centimetri distanţă de hainele lui umede şi o sărută. Nata- shei îi va plăcea de tine.
- Sper că aşa va fi.
O sărută din nou.
-Te iubesc.
Ea se cutremură de emoţie.
- Ştiu.
- Şi tu mă iubeşti pe mine, murmură el. Doar că eşti încăpăţânată. Se mai jucă o clipă cu buzele ei. Dar curând vei poza pentru mine.
-Voi... ce?
- Poza pentru mine. Am o expoziţie la toamnă şi cred că voi folosi câteva lucrări cu tine.
- Nu mi-ai spus că vei avea o expoziţie. Abia atunci pricepu pe deplin ce îi spusese. Cu mine?
- Da, va trebui să muncim din greu foarte curând. Aşa că acum te las singură, să poţi lucra.
Uitase de dosare şi apeluri.
- Bine, ne vedem într-o oră.
-Şi nu vom munci weekendul acesta. Dar următo-rul...
El încuviinţă, hotărât. Categoric în alabastru.
Ea îşi trecu prosopul umed prin mâini în timp ce el se îndreptă spre uşă.
- Mikhail.
El se opri locului, cu mâna pe mâner, cu uşa deschisă.
- Da?
- Unde locuieşte sora ta?
-Virginia de Vest. Rânji şi închise uşa după el. Sydney se holbă la panoul gol timp de zece secunde bune.
-Virginia de Vest?
capitolul 9
Nu avea să fie gata la timp. Mereu hotărâtă când venea vorba de garderoba ei, Sydney împachetase şi

despachetase de două ori. Cu ce te îmbraci pentru un weekend în Virginia de Vest? Câteva zile în Martinica - nici o problemă. O călătorie scurtă în Roma ar fi fost uşor. Dar un weekend, un weekend cu familia în Virginia de Vest, o făcea să caute cu frenezie prin şifonier.
In timp ce îşi închidea valiza a treia oară, îşi promi-se în sinea ei că nu avea să o deschidă din nou. Ca să reziste tentaţiei, duse valiza în sufragerie, după care se întoarse degrabă în dormitor ca să se schimbe din cos-tumul de afaceri.
Tocmai ce se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni din bumbac, subţiri şi mai largi, şi cu o bluză de culoa-rea verde mentă - şi se pregătea să le smulgă din nou de pe ea - când se auzi bătaia în uşă.
Trebuia să se mulţumească cu hainele alese. Avea să se mulţumească cu ele, se asigură în sinea ei, şi se duse să răspundă. Aveau să ajungă atât de târziu la sora lui, încât nu avea să mai conteze cu ce era îmbrăcată, îşi perie părul pe spate cu o mână neliniştită, se întrebă dacă ar trebui să îl prindă cu o eşarfă, după care deschise uşa.
De partea cealaltă a uşii se afla Margerite, împodobi-tă şi elegantă.
- Sydney, dragă. Intră parcă alunecând înăuntru şi o sărută pe fiica ei pe obraz.
- Mamă. Nu ştiam că vii în oraş astăzi.
- Ba ştiai, cum să nu? Se aşează pe un scaun micuţ, cu picioarele încrucişate. Channing ţi-a spus despre mica noastră serată la teatru.

-Aşa este, mi-a spus. Am uitat eu.
- Sydney, spuse aceasta oftând. Mă faci să mă îngrijorez pentru tine.

Din automatism, Sydney se duse la dulapul cu bă-uturi să îi toarne lui Margerite un pahar cu marca ei preferată de vin de Xeres.
-Nu ai de ce. Sunt bine.
- Nu am de ce? Margerite flutură din degetele ei dră-guţe, cu unghii vopsite într-o nuanţă de coral. Refuzi zeci de invitaţii, nu ai putut să îţi faci timp nici măcar într-o după-amiază ca să mergi la cumpărături cu mama ta săptămâna trecută, te îngropi în biroul acela efectiv ore în şir. Şi cică nu am de ce să îmi fac griji. Zâmbi cu indulgenţă şi acceptă paharul. Ei bine, vom remedia situaţia. Vreau să te duci în cameră şi să te schimbi în ceva superb. Ne vom întâlni cu Channing şi cu ceilalţi la Doubles, să bem ceva înainte să se ridice cortina.
Sydney îşi dădu seama de un lucru ciudat: aproape că fusese de acord să o facă, atât de întipărit era acest obicei al ei de a face ceea ce se aştepta de la ea. In schimb, se cocoţă pe braţul canapelei şi speră că putea să facă ce urma să facă fără să o rănească pe Margerite.
-Mamă, îmi pare rău. Am refuzat invitaţii deoarece tranziţia mea în cadrul companiei îmi ocupă majoritatea timpului şi îmi consumă cea mai mare parte din energie.
- Draga mea. Margerite făcu un gest cu paharul, apoi sorbi din el. Exact asta încerc şi eu să spun.
Dar Sydney clătină doar din cap.
-Şi pur şi simplu nu mai simt nevoia să îmi umplu calendarul social în fiecare seară. Cât despre seara aceasta, apreciez, sincer, faptul că aţi vrea să mă alătur vouă. Dar, aşa cum i-am explicat lui Channing, am deja alte planuri.
Ochii lui Margerite licăriră a iritaţie, dar bătu doar uşor cu unghia în braţul scaunului.
Ademenirea unei doamne

- Dacă crezi că te voi lăsa să îţi petreci seara zăvorâtă cu hârtii dezgustătoare...
-Nu lucrez weekendul acesta, o întrerupse Sydney. De fapt, plec din oraş la... Se simţi uşurată când auzi bătăile rapide la uşă.
- Scuză-mă o clipă. Imediat ce deschise uşa, Sydney întinse mâna după el. Mikhail...
Evident că el nu voia să vorbească înainte să o sărute, lucru pe care îl şi făcu, profund, la intrare. Palidă şi rigidă, Margerite se ridică în picioare. înţelese, aşa cum ar fi înţeles orice femeie, că sărutul la care era martoră era genul de sărut dintre doi iubiţi.
-Mikhail. Sydney reuşi să se tragă câţiva centimetri în spate.
-Nu am terminat.
Ii puse o mână în piept, făcând neajutorată un gest cu cealaltă.
- Mama...
El aruncă o privire în direcţia indicată, surprinse chipul palid şi furios al lui Margerite şi o mută uşor pe Sydney într-o parte. Un gest subtil de protectiv.
- Margerite.
-Nu există cumva o regulă, spuse ea rigidă, de a nu amesteca afacerile cu plăcerea? Ridică din sprâncene în timp ce îl măsură din priviri. Pe de altă parte, nu ai fi genul care respectă regulile, nu-i aşa, Mikhail?
- Unele reguli sunt importante, altele nu. O spusese blând, dar fără vreun regret sau scuză. Sinceritatea este importantă, Margerite. Am fost sincer cu tine.
Ea îşi întoarse privirea, refuzând să recunoască adevărul afirmaţiei lui.
-Aş vrea să vorbim o clipă singure, Sydney.
Simţi o bubuitură la baza craniului când văzu spatele ţeapăn al mamei ei.

- Mikhail, îmi duci te rog geanta la maşină? Cobor în câteva minute.

El îi cuprinse bărbia, tulburat de ceea ce citea în ochii ei.
- Rămân cu tine.
-Nu. îl atinse pe încheietura mâinii. Cel mai bine ar fi să ne laşi singure. Doar câteva minute. Degetele i se încordară. Te rog.
Nu îi dădea de ales. Bombănind în sinea lui, îi apucă valiza. în clipa în care uşa se închise în urma lui, Marge- rite se răsuci. Sydney se pregătise deja. Rar, foarte rar, se întâmpla ca Margerite să facă o tiradă. Dar când o făcea, era o scenă urâtă, cu cuvinte răutăcioase.
- Proasto! Te-ai culcat cu el.
-Nu cred că te priveşte acest aspect. Dar, da, aşa este.
- Crezi că ai mintea sau abilitatea necesare ca să mânu ieşti un astfel de bărbat? Se auzi sticla crăpând când pocni paharul de cristal de masă. O astfel de aventură sordidă te-ar putea distruge, ar putea distruge toate lucrurile pentru care ai lucrat. Dumnezeu ştie că ai provocat suficiente daune când ai divorţat de Peter, dar am reuşit să îndrept situaţia. Şi acum asta. Te furişezi în weekend ca să mergi la cine ştie ce motel.
Sydney îşi strânse mâinile pumn pe lângă corp.
- Relaţia mea cu Mikhail nu are nimic sordid şi nu mă furişez nicăieri. Cât despre Peter, nu voi discuta despre el cu tine.
Privind-o dur, Margerite înaintă.
- Din ziua în care te-ai născut, mi-am folosit toate resursele ca să mă asigur că aveai parte de lucrurile pe care le meritai ca membră a familiei Hayward. Cele mai bune şcoli, prieteni adecvaţi, chiar şi un soţ

potrivit. Şi acum îmi arunci totul în faţă, toate planurile, toate sa-crificiile. Şi pentru ce?
Se răsuci prin cameră în timp ce Sydney rămase ţeapănă şi nu spuse nimic.

-O, crede-mă, înţeleg că este un bărbat atrăgător. Chiar şi eu am cochetat cu ideea de a avea o aventură discretă cu el. Rana pe care o suferise vanitatea ei era proaspătă şi încă pulsa. O femeie are ocazional dreptul la un flirt sălbatic cu un animal magnific. Iar talentele artistice şi reputaţia lui sunt categoric în favoarea lui. Dar are un istoric de nimic, chiar mai puţin de atât. Ţigani şi fermieri şi ţărani. Eu am experienţa necesară de a-l mânui - dacă aş fi ales să o fac. De asemenea, nu sunt implicată în nici o relaţie momentan, astfel încât o aventură nu ar fi ceva ciudat în cazul meu. Tu, pe de altă parte, eşti pe punctul de a-ţi lua un angajament faţă de Channing. Crezi că te-ar mai lua dacă ar afla vreodată că te-ai culcat cu bruta asta magnifică?
-Ajunge. Sydney înaintă şi o luă pe mama ei de braţ. De fapt, ai întrecut măsura. Pentru cineva atât de mân-dră de neamul Hayward, nu ai încercat deloc să păs-trezi tu însăţi numele. A fost mereu povara mea să fiu o Hayward adecvată, să nu fac nimic ce ar putea dăuna numelui familiei. Ei bine, am fost o Hayward adecvată şi, momentan, trudesc zi şi noapte ca să mă asigur că numele Hayward rămâne ireproşabil. Dar timpul meu personal şi cu cine anume decid să îl petrec este treaba mea.
Palidă din cauza şocului, Margerite îşi smuci mâna dintr-a ei. Niciodată, de când se născuse, Sydney nu îi mai vorbise aşa.

- Să nu care cumva să îndrăzneşti să îmi vorbeşti pe tonul acela. Eşti atât de orbită de poftă, încât ai uitat cui ar trebui să îi fi devotată?
- Nu am uitat niciodată cui ar trebui să îi fiu devotată, i-o întoarse Sydney. Şi, momentan, este cel mai rezonabil ton de care sunt în stare. O surprindea şi pe ea acest venin rapid, înflăcărat, dar nu îl putea opri. Ascultă-mă, mamă. In ceea ce îl priveşte pe Channing, nu am fost niciodată pe punctul de a-mi lua un angajament faţă

de el nici nu intenţionez să o fac vreodată. Tu al intenţionat asta. Şi nu mi voi mai lăsa niciodată, dar mcio a- tă* presată să Îmi mai iau un astfel de angajament. Dacă at'aiuta Să îl scap pe Channing de astfel de idei, aş ocupa bucuroasă o pagină întreagă din The Times prmcare anunţ relaţia cu Mikhail. Cât despre asta, nu ştu n mic despre familia lui Mikhail, nu ştii nimic despre el, ca omPNu ai trecut niciodată dincolo de înfăţişarea lui. Margerite îşi ridică bărbia.
- Iar tu ai făcut-o? .. , ,
- Da am făcut-o, şi este un bărbat grijuliu, milos. Un
bărbat sincer care ştie ce vrea de la «aţă fi iŞl urăşte telul Tu înţelegi ce înseamnă asta, dar diferen ţ 5 nu Iar folosi niciodată de cineva şi ™ tă ne cineva ca să obţină ce vrea. Ma iubeşte. Şi eu... străfulgera un sentiment clar, cald şi pe deplin simp
U “iubire? Uluită, Margerite se dădu în spate^Acum ştiu sigur că ţi-ai pierdut minţile. Dumnezeule, Sydney,
Cte!1^^red\?^enenMSad.lŞiPacum, îl fac să mă aştep-

tC' Cu capul sus, bărbia încordată, Margerite se îndreptă spre uşă, după care îi aruncă o ultimă privire peste
Umătţi va frânge inima şi te va face de râs. Dar poate că ai neî^e de asm ca să îţi aminteşti care îţi sunt respon-
^^Când uşa se închise rapid, Sydney se aşează pe braţul canapelei. Mikhail trebuia să mai aştepte o clipa.
Nu aştepta; ci umbla încolo şi încoace, de parcă şi-ar fi căutat'prada. înainte şi înapoi, în faţa aS=re^ din garaj cu mâinile vârâte în buzunare, cu gânduri ne gre ca fumul dându-i târcoale. Când uşile ascensorului se deschiseră, se năpusti spre Sydney intr-o clipita.

- Eşti bine? Ii cuprinse faţa cu mâinile. Nu, pot să văd că nu eşti.
- Ba sunt, serios. A fost neplăcut. Aşa sunt mereu cer- turile în familie.
Pentru el, certurile în familie erau vehemente şi furioase şi inventive. Când se terminau, era înfuriat sau amuzat, dar niciodată epuizat, aşa cum era ea acum.
-Vino, putem urca acum şi plecăm dimineaţă, când te simţi mai bine.
- Ba nu, mi-ar plăcea să mergem acum.
- îmi pare rău. îi sărută mâinile. Nu îmi place să provoc sentimente rele între tine şi mama ta.
-Nu ai fost tu de vină. Serios. Deoarece avea nevoie de asta, îşi sprijini capul pe pieptul lui, alinată când îl simţi cuprinzând-o în braţe. Au fost treburi vechi, Mik- hail, îngropate prea multă vreme. Nu vreau să discut despre asta.
- îmi ascunzi prea multe lucruri, Sydney.

-Ştiu. îmi pare rău. închise ochii şi îşi simţi muşchii stomacului dansând şi gâtlejul uscându-i-se. Nu avea cum să fie atât de greu să o spună. Te iubesc, Mikhail. îi simţi mâna cu care o mângâia pe spate înlemnind, apoi el îşi ridică mâna spre părul ei şi îi trase capul pe spate. Avea ochii intenşi, ca doi sori întunecaţi care îi căutau pe ai ei. Văzu ceea ce voia să vadă, ceea ce avea cu disperare nevoie să vadă.

- Deci, nu mai eşti încăpăţânată. Avea vocea groasă de la emoţii, iar gura lui, când o întâlni pe a ei, îi dărui zeci de dezmierdări blânde. Poţi să îmi mai spui, în timp ce conduc. îmi place să o aud.

Ea râse şi îşi petrecu braţul pe după al lui în timp ce se îndreptară spre maşină.

- în regulă.
- Şi în timp ce conduci, eu îţi voi spune ţie.

Ea se opri, făcând ochii mari.

- în timp ce conduc eu?

- Da. îi deschise uşa de la locul pasagerului. încep eu, apoi e rândul tău. Ai permis, da?

Ea privi dubios spre aparatele de bord.

-Da.

- Nu te temi?

Ea privi în spate şi îl văzu zâmbind larg.

- în seara aceasta nu.

Era trecut de miezul nopţii când Mikhail parcă în faţa casei mari de cărămidă din Shepherdstown. Era mai răcoare acum. Nu era nici un nor pe cerul înstelat care să reţină căldura. Lângă el, Sydney dormea cu capul pe pumnul strâns. îşi aminti că ea trecuse la volan la bariera oraşului, conducând din New Jersey în Delaware cu vervă şi entuziasm. La scurt timp după aceea trecuseră graniţa în Maryland şi ea se cuibărise din nou pe locul pasagerului şi aţipise.

Mereu ştiuse că avea să iubească aşa. Că avea să găsească femeia care să îi schimbe cursul în zigzag al vieţii lui într-un cerc lin. Acum era cu el, visând într-o maşină decapotabilă pe un drum liniştit.
Când o privea, îşi putea imagina cum avea să se deruleze viaţa lor. Nu perfect. Să îşi imagineze un scenariu perfect ar fi însemnat că nu aveau să mai existe surprize. Dar îşi putea imagina cum ar fi fost să se trezească lângă ea în fiecare dimineaţă, în dormitorul mare al casei vechi pe care aveau să o cumpere şi să o transforme împreună într-un cămin. Şi-o putea imagina venind acasă seara, într-un costum drăguţ de-al ei, pe chipul ei reflec- tându-se enervarea sau succesul din ziua respectivă. Şi aveau să stea împreună şi să vorbească, despre munca ei, despre a lui.
într-o zi, corpul ei avea să poarte un copil. Avea să îşi simtă fiul sau fiica mişcându-se în interiorul ei. Şi aveau să îşi umple căminul cu copii şi să îi privească crescând.

Dar se mişca prea repede. Ajunseseră deja departe şi voia să preţuiască fiecare moment.
Se aplecă şi îşi frecă buzele de gâtul ei.
-Am traversat statele cu tine, milaya. Ea se foi, murmurând somnoroasă. Peste râuri şi munţi. Sărută-mă.
Se trezi şi îi simţi gura caldă pe a ei şi mâna ei pe obrazul lui. Simţi fluturul unei brize nocturne pe piele şi mirosul de trandafiri şi caprifoi. Iar ghiontul dorinţei era la fel de cald, de dulce.
- Unde suntem?
- Pe indicator scria Virginia de Vest cea sălbatică şi minunată. O ciupi de buză. îmi vei spune dacă o con-sideri aşa.

Orice loc, chiar orice loc era sălbatic şi minunat când el se afla acolo, se gândi ea în timp ce îl cuprinse cu braţele. El gemu încet, apoi mârâi când schimbătorul de viteze îl apăsă într-o zonă cu precădere sensibilă a anatomiei lui.

- Probabil că îmbătrânesc. Nu mai este aşa de uşor ca înainte să seduci o femeie în maşină.
- Mi se părea că te descurci destul de bine.

Simţi cum sângele i se pune în mişcare de la entuzi- asmul rapid, îşi imagină scurt o scenă, după care clătină din cap.

-Sunt intimidat pentru că s-ar putea ca mama să arunce un ochi pe fereastră din clipă în clipă. Vino. îţi vom găsi patul, după care mă voi furişa în el.

Ea râse în timp ce el îşi coborî picioarele lungi pe uşa deschisă a maşinii.

-Acum sunt eu intimidată. îşi dădu părul pe spate şi se întoarse să arunce o privire spre casă. Era mare şi din cărămidă, iar ferestrele de la primul etaj erau luminate într-o nuanţă aurie. Era umbrită de copaci uriaşi frun- zoşi, iar garduri vii pătrăţoase o ascundeau de stradă.

Când Mikhail i se alătură, cărând bagajele lor, o por- niră în sus pe treptele din piatră care crestau gazonul

în pantă. Şi iată florile, trandafirii cărora le simţise mirosul şi alte câteva zeci. Dar nu era o grădină formală, ci un aranjament dispersat ce părea să crească într-un mod sălbatic şi deliberat. Văzu umbra unei triciclete în apropierea verandei. în lumina care se revărsa prin ferestre, observă că un strat de petunii fusese săpat recent şi fără milă.

-Cred că Ivan a avut de lucru, comentă Mikhail, observând în ce direcţie se uita Sydney. Dacă este deştept, se ascunde până plecăm înapoi acasă.

înainte să traverseze veranda, auzi râsete şi muzică.
- S-ar părea că sunt treji, spuse Sydney. Mă gândeam că poate s-au culcat.
-Avem doar două zile de petrecut împreună. Nu vom dormi prea mult. Deschise uşa cu sită şi intră fără să bată. Lăsă genţile lângă scări, apoi o luă pe Sydney de mână şi o târî de-a lungul holului înspre zgomotele de petrecere.
Sydney simţea cum devenea din nou reţinută. ' Nu avea ce să facă. Toată instruirea ei timpurie, toţi anii de şcolarizare îi băgaseră în cap modul potrivit de a-i întâmpina pe străini. Cu politeţe, rece, dăruind doar o strângere de mână şi întrebând încet „Ce mai faceţi?
11
Abia ce reuşise să se adapteze, când Mikhail dădu buzna în sala de muzică, trăgând-o după el.
- Ha! spuse el şi se năpusti asupra unei femei scunde superbe îmbrăcată cu o rochie de vară purpurie. Aceasta râse când el o luă pe sus, coama ei de păr negru ondulat fluturând în urma ei în timp ce el o învârti în cerc.
- Mereu întârzii, spuse Natasha. îşi sărută fratele pe ambii obraji, apoi pe buze. Ce mi-ai adus?
-Poate am ceva în geantă pentru tine. O aşează pe picioare, după care se întoarse spre bărbatul de la pian. Ai grijă de ea?

- Când mă lasă. Spence Kimball se ridică şi îşi strânse mâinile cu Mikhail. Şi-a făcut griji pentru tine de o oră.
- Eu nu îmi fac griji, îl corectă Natasha, răsucindu-se spre Sydney. Ii zâmbi - cu o căldură care venea de la sine deşi era preocupată de ceea ce vedea. De femeia aceasta rece şi distantă insista

familia ei că era îndrăgostit Mikhail? Nu m-ai prezentat prietenei tale.
- Sydney Hayward. Puţin nerăbdător din pricina felului în care Sydney se trăgea în spate, el o împinse în faţă. Sora mea, Natasha.
-îmi pare bine de cunoştinţă. Sydney îi întinse mâna. îmi pare rău că am întârziat aşa tare. De fapt, e vina mea.
- Doar îl tachinam. Eşti binevenită aici. îmi cunoşti deja familia. Se strângeau în jurul lui Mikhail de parcă nu s-ar mai fi văzut de ani de zile. Şi el este soţul meu, Spence.
Dar el înainta deja, în privirea lui citindu-se confuzie şi plăcere deopotrivă.
- Sydney? Sydney Hayward?
Ea se răsuci, zâmbind forţat. Dar zâmbetul i se transformă într-o surpriză şi încântare sincere.
-Spence Kimball. Nu ştiam. îi întinse mâinile şi le prinse pe ale lui. Mi-a spus mama că te-ai mutat în sud şi te-ai recăsătorit.
- V-aţi mai întâlnit, observă Natasha, schimbând priviri cu mama ei, în timp ce Nadia aduse alte pahare cu vin.
- O ştiu pe Sydney de când era de vârsta lui Freddie, răspunse Spence, făcând referire la fiica lui mai mare. Nu am văzut-o de la... Se opri, amintindu-şi că ultima dată când o văzuse fusese la nunta ei. Poate că Spence pierduse contactul cu societatea din New York în ultimii ani, dar ştia foarte bine că mariajul lor nu funcţionase.

- A trecut multă vreme de atunci, murmură Sydney, înţelegând perfect.
- E lume mică, spuse Yuri, plesnindud pe Spence peste spate cu o afecţiune feroce. Sydney deţine

clădirea în care locuieşte Mikhail. Până îi acordă ea atenţie, stă îmbufnat.
-Nu mă îmbufnez. Mikhail mormăi puţin, apucă paharul tatălui lui şi bău restul de votcă din el. Eu con-ving. Acum e înnebunită după mine.
-Daţi-vă în spate, lume, interveni Rachel, iar i se expandează orgoliul.
Mikhail doar se întinse spre ea şi îi răsuci nasul.
- Spune-le că eşti nebună după mine, îi porunci el lui Sydney, ca asta de-aici să-şi înghită vorbele.
Sydney ridică din sprânceană.
- Cum de reuşeşti să vorbeşti când ţi-e gura plină de atâta aroganţă?
Alex huidui şi se tolăni pe canapea.
-Are numărul tău, Mikhail. Vino aici, Sydney, şi aşază-te lângă mine. Eu sunt umil.
- O tachinezi de ajuns în seara asta. Nadia îi aruncă o privire descurajatoare lui Alex. Eşti obosită de la drum? o întrebă ea pe Sydney.
-Puţin. Eu...
- Iartă-mă. Natasha ajunse instantaneu lângă ea. Bineînţeles că eşti obosită. îţi voi arăta camera ta, spuse ea în timp ce o conducea deja pe Sydney afară din încă-pere. Dacă vrei, te poţi odihni sau poţi coborî din nou. Vrem să te simţi ca acasă cât timp eşti aici.
- Mulţumesc, răspunse Sydney. înainte să apuce să îşi ia geanta, Natasha o şi ridicase deja. Drăguţ din partea ta să mă primeşti.
Natasha abia de aruncă o privire peste umăr.
-Eşti prietena fratelui meu, deci şi a mea. Dar cu siguranţă avea să îl interogheze pe Spence înainte să se încheie noaptea.

La capătul holului, o duse pe Sydney întro cameră micuţă cu un pat îngust cu patru picioare. Covoare

şter-se erau aruncate peste o pardoseală lucioasă din stejar. Flori de gura leului ţâşneau dintr-o cutie de lapte veche de pe o masă aşezată lângă o fereastră unde gladiole delicate tremurau în vânt.

- Sper să te simţi confortabil aici. Natasha puse valiza pe un cufăr din cireş aflat la piciorul patului.

- E fermecător. Camera mirosea a lemn de cedru de la şifonierul de lângă perete şi a petalele de trandafir răsfirate intr-un castron pe noptieră. Sunt foarte fericită să o cunosc pe sora lui Mikhail şi soţia unui vechi prieten. Auzisem că Spence predă muzică la o universitate.

-Predă la Facultatea Shepherd. Şi compune din nou.

-E minunat. E incredibil de talentat. Simţindu-se ciudat, îşi trecu degetul peste cuvertura cu model inelat. Mi-o amintesc pe fetiţa lui, Freddie.

-Are zece ani acum. Zâmbetul Natashei se încălzi. A încercat să stea trează să îl aştepte pe Mikhail, dar a adormit pe canapea. îşi ridică bărbia. L-a luat pe Ivan în pat cu ea, crezând că nu îl voi strânge de gât acolo. Mi-a răscolit petuniile. Mâine, cred că... Se opri, cu capul înclinat.

- S-a întâmplat ceva?

- Nu, e Katie, bebeluşul nostru. Natasha îşi duse au-tomat mâna la sân, unde o aştepta laptele. Se trezeşte pentru o gustare la miezul nopţii. Mă scuzi.

- Bineînţeles.

Când ajunse la uşă, Natasha ezită. Ar fi putut să se bazeze pe instinctele ei sau pe observaţiile ei. Se încrezu- se mereu în instinctele ei.

- Vrei să o vezi?

Sydney ezită o clipă, după care zâmbi.

- Da, foarte mult.

De cealaltă parte a coridorului şi trei uşi mai departe, plânsetul agitat al copilei se auzea mai tare. Camera era luminată slab de o lampă de veghe în forma unui cal- de-mare roz.
- Gata, scumpa mea. Natasha murmură în două limbi în timp ce îşi ridică bebeluşul din pătuţ. A venit mama.
Pe măsură ce plânsul se transformă intr-un scâncet uşor, Natasha se întoarse spre Spence, care se afla în pragul uşii. Mă ocup eu. E doar udă şi înfometată, atâta tot.
Dar trebuia să intre. Nu obosea niciodată să se uite la mezina lui, copia perfectă şi frumoasă a femeii de care se îndrăgostise. Se aplecă, îşi frecă uşor obrazul de cel al soţiei lui şi îşi trecu degetul peste obrazul lui Katie. Scâncetele se opriră de tot şi începu bolborositul.
-Te dai mare în faţa lui Sydney, spuse Natasha râzând.
Strânseră bebeluşul în braţe sub privirea lui Sydney. Schimbară o privire peste capul mic şi întunecos, o pri-vire de o intimitate şi dragoste şi putere care îi aduse lacrimi în colţul ochilor. Extrem de emoţionată, se stre-cură afară din încăpere şi îi lăsă singuri.
Se trezi la scurt timp după ora şapte de la lătratul ascuţit, entuziasmat, râsetele maniace şi strigătele hlizite care răsunau lângă fereastra ei. Gemu puţin, se răsuci şi găsi patul gol.
Mikhail îşi ţinuse promisiunea şi se strecurase în ca-mera ei şi se îndoia că vreunul dintre ei dormise efectiv în patul acela îngust înainte de ivirea zorilor. Dar acum plecase.
Se rostogoli şi îşi puse perna peste cap ca să înăbuşe sunetele ce se auzeau din curtea de dedesubt. întrucât o făcea şi pe ea să se înăbuşe, renunţă la idee. Resemnată, se dădu jos din pat şi îşi puse halatul pe ea. Abia ce reuşi să găsească mânerul şi să deschidă

uşa, când o văzu pe Rachel deschizând-o pe cea de vizavi.

Cele două femei ciufulite se holbară una la cealaltă cu ochi împăienjeniţi. Rachel căscă prima.
- Când voi avea copii, începu ea, nu vor avea voie să se dea jos din pat înainte de ora zece în dimineţile de sâmbătă. Şi nu înainte de prânz duminica. Şi doar dacă îmi aduc micul dejun la pat.
Sydney îşi trecu limba peste dinţi, sprijinindu-se de pragul uşii.
- Succes.
- Aş vrea să nu îmi fi plăcut atât de mult copii. Căscă din nou. Ai un bănuţ?
Întrucât era încă pe jumătate adormită, Sydney se căută automat prin buzunarele halatului.
-Nu, îmi pare rău.
- Stai aşa. Rachel dispăru în camera ei, după care se întoarse cu o monedă. Alege.
- Poftim?
- Cap sau pajură. Cine câştigă face duş prima. Cine pierde se duce jos după cafea.
- Ah. Primul instinct fu să fie politicoasă şi să se ofere să se ducă ea după cafea, după care se gândi la un duş fierbinte şi drăguţ. Pajură.
Rachel aruncă moneda, o prinse şi o întinse.
- La naiba. Cu frişcă şi zahăr?
- Neagră.
-Zece minute, îi promise Rachel, după care o porni în josul coridorului. Se opri şi se uită în jur, ca să se asigure că erau singure. Dacă tot suntem doar noi două, chiar eşti înnebunită după Mikhail?
- Dacă tot suntem doar noi două, da.
Rachel zâmbi larg şi scurt şi se lăsă pe călcâie.
- Bănuiesc că gusturile nu se discută.

Treizeci de minute mai târziu, revigorată de la duş şi cafea, Sydney coborî agale la parter. Luându-se după

sunetele de activitate, îi găsi pe cei mai mulţi membri ai familiei strânşi în bucătărie.
Natasha se afla la aragaz, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou. Yuri era la masă, înfulecând clătite şi strâmbând u-se la bebeluşul care chicotea şi care era prins cu centuri intr-un leagăn din acela isteţ care îl legăna şi îi cânta muzică. Alex stătea gârbovit, cu capul în mâini, abia murmurând ceva când mama lui îi vârî o cană de cafea sub nas.
-Ah, Sydney.
Alex tresări când auzi întâmpinarea răsunătoare a tatălui lui.
-Tată, ai un pic de respect pentru muribunzi.
Acesta îl pocni cu drag cu pumnul peste braţ.
-Vino lângă mine, îi spuse Yuri lui Sydney. Şi încearcă clătitele lui Tash.
- Bună dimineaţa, spuse Natasha în timp ce mama ei îi umplu din nou ceaşca cu cafea. îmi cer iertare pentru copiii mei barbari şi corcitura aia care a trezit toată casa atât de devreme.
- Copiii fac zgomot, spuse Yuri cu indulgenţă.
Katie îşi exprimă acordul scâncind şi trântind o zornăitoare de tăviţa leagănului.
-Deci toată lumea s-a trezit? spuse Sydney şi se aşeză.
- Spence îi arată lui Mikhail grătarul pe care l-a con-struit, îi spuse Natasha şi aşează un platou cu o grămă-joară de clătite pe masă. Vor sta în picioare lângă el şi îl vor studia şi vor scoate sunete bărbăteşti. Te-ai simţit confortabil azi-noapte?
Sydney se gândi la Mikhail şi se strădui să nu roşească.

- Da, mulţumesc. Of, vă rog, începu ea să protesteze când Yuri îi puse o grămăjoară de clătite pe farfurie.
- Pentru energie, spuse el şi îi făcu cu ochiul.

înainte să găsească un răspuns, un glonţ mic cu păr creţ o ţâşni prin uşa din spate. Yuri îl prinse din zbor şi trase mănunchiul de om care se zvârcolea în braţe.
- El este nepotul meu, Brandon. Este monstru. Şi eu mănânc monştri la micul dejun. Mnia, mnia.
Băiatul în vârstă de vreo trei ani era slăbuţ şi dur, zvârcolindu-se şi scâncind în poala lui Yuri.
- Bunelul, hai să mă vezi cum mă dau pe bicicletă. Hai să mă vezi!
-Ai un oaspete, îi spuse Nadia cu blândeţe, şi mani-ere deloc.
Brandon îşi puse capul pe pieptul lui Yuri şi o privi pe Sydney lung, ca o bufniţă.
- Şi tu poţi să vii să mă vezi, o invită el. Ai păr frumos. Ca Lucy.
-E un compliment foarte mare, îi spuse Natasha. Lucy e o pisică. Domnişoara Hayward te poate privi mai târziu. încă nu şi-a terminat micul dejun.
-Vino tu să te uiţi, mami.
Neputând rezista, Natasha îşi trecu mâna peste bu-clele fiului ei.
-In curând. Du-te şi spune-i lui tati că trebuie să meargă la magazin pentru mine.
- Şi bunelul trebuie să vină.
Cunoscând jocul, Yuri pufni şi îl puse pe Brandon pe umeri. Băiatul râse tare şi îl apucă bine pe Yuri de păr în timp ce acesta se ridică în picioare.
-Tati, uite! Uite ce înalt sunt, strigă Brandon în timp ce ieşiră pe uşa cu sită.

- Copilul acela se opreşte vreodată din urlat? voi Alex să ştie.
- Tu te-ai oprit din urlat doar pe la doisprezece ani, îi spuse Nadia şi îl pocni uşor cu prosopul de bucătărie.
întrucât îi era puţin milă de el, Sydney se ridică şi îi mai turnă chiar ea cafea în cană. El îi prinse mâna, i-o duse la buze şi i-o sărută zgomotos.

-Eşti o regină printre femei, Sydney. Hai să fugim împreună.
- Chiar trebuie să te ucid? întrebă Mikhail în timp ce intră cu paşi apăsaţi în bucătărie.
Alex doar rânji.
- Putem face skanderbeg pentru ea.
- Doamne, bărbaţii sunt nişte porci, observă Rachel în timp ce intră din direcţia opusă.
-De ce? întrebă o fetiţă drăguţă, cu păr auriu, care intră în urma lui Mikhail.
- Pentru că, Freddie, cred că pot rezolva totul cu muşchi şi sudoare în loc să îşi folosească creierele micuţe pe care le au.
Mikhail îşi ignoră sora şi dădu la o parte farfuriile, apoi se aşeză şi îşi puse un cot pe masă. Alex rânji când auzi provocarea în ucraineană. îşi uniră palmele.
- Ce fac? dori Freddie să ştie.
- Se prostesc. Natasha oftă şi o cuprinse pe Freddie cu braţul de după umeri. Sydney, ea este fata mea cea mare, Freddie. Freddie, ea este domnişoara Hayward, prietena lui Mikhail.
Tulburată, Sydney îi zâmbi lui Freddie peste capul lui Mikhail.
- Mă bucur să te revăd, Freddie. Te-am cunoscut cu mult timp în urmă, când erai doar un bebeluş.

- Serios? Intrigată, Freddie nu ştia dacă să o studieze pe Sydney sau să se uite la Mikhail şi Alex. Aceştia stăteau cu genunchii apropiaţi, cu mâinile împreunate, iar muşchii de la braţe li se umflau.
-Da, eu, ăăă... şi Sydney era în dificultate. Mikhail îşi ridică privirea şi o măsură din cap până în picioare, după care se concentră din nou pe fratele lui. F-am cu-noscut pe tatăl tău când aţi locuit în New York.
Bărbaţii de la masă mârâiră de câteva ori. Rachel se afla la celălalt capăt al mesei şi mânca clătite.
- Dă-mi siropul.

Cu mâna liberă, Mikhail i-l împinse.
înăbuşindu'şi un rânjet, Rachel turnă cu generozitate din el.
-Mamă, vrei să ne plimbăm prin oraş după ce mănânc?
-Ar fi drăguţ. Nadia îşi ignoră fii şi începu să pună vasele în maşina de spălat vase. Prefera skanderbegul faţă de tăvălitul şi loviturile pe care şi le aplicaseră în copilărie. O putem lua pe Katie în cărucior, dacă vrei, Natasha.
-Vin şi eu cu voi şi mă opresc să văd cum merge magazinul. Natasha se spălă pe mâini. Am un magazin de jucării în oraş, îi spuse ea lui Sydney.
- Ah. Sydney nu îşi putea lua ochii de la cei doi băr-baţi. Natasha ar fi putut la fel de bine să îi spună că deţinea o bază de rachete aeriene. Ce drăguţ.
Cele trei femei Stanislaski îşi zâmbiră larg una al-teia. Sentimentală, Nadia începu să îşi imagineze o nuntă toamna.
- Mai vrei cafea? o întrebă ea pe Sydney.
- Oh, eu...

Mikhail mârâi triumfător când trânti braţul fratelui lui de masă. Vasele săltară. Prinsă de moment, Freddie aplaudă şi o făcu pe surioara ei să imite gestul. Zâmbind larg, Alex îşi flexă degetele amorţite.

- Două din trei.

- Fă-ţi rost de o femeie a ta. înainte ca Sydney să apuce să reacţioneze, Mikhail o luă pe sus, o sărută apăsat pe gură, lăsându-i un gust subtil şi erotic de sudoare, după care ieşi cu ea pe uşă.

capitolul 10

- Să ştii că s-ar putea să fi pierdut.

Amuzat de iritarea remanentă din vocea lui Sydney, Mikhail îşi petrecu braţul pe după talia ei şi continuă să înainteze pe trotuarul în pantă.

- Nu am pierdut.

-Ideea este... Trase aer în piept. De mai bine de o oră tot încercase să îl facă să priceapă ideea cu mintea aia slavă densă a lui. Ideea este că tu şi Alex aţi făcut skanderbeg pentru mine de parcă aş fi fost un pachet de doze de bere.

El doar zâmbi şi mai tare; un pachet de şase beri bar fi îmbătat puţin, dar nici nu se compara cu ce simţise când îşi ridicase privirea şi văzuse fascinaţia din ochii ei când se holbase la bicepşii lui. îi flexă puţin, conside-rând că un bărbat avea dreptul să fie vanitos.

- Şi apoi, continuă ea, asigurându-se că vorbea încet, întrucât cei din familia lui se perindau prin faţa şi prin spatele lor. Te-ai purtat grosolan cu mine - în faţa mamei tale.

- Ţi-a plăcut.

-Cu siguranţă că...

- Da, încheie el fraza, amintindu-şi modul fierbinte, neajutorat, în care îi răspunsese când o sărutase pe ve-randa din spatele casei. Şi mie.

Nu avea să zâmbească. Nu avea să recunoască nici măcar pentru o clipă sentimentul de entuziasm

ameţitor pe care îl simţise când o luase pe sus ca un fel de barbar asudat, cărând-o ca pe o pradă de război.
- Poate că îl aclamam pe Alex. Mi se pare că el a moştenit grosul din farmecul tatălui tău.

-Toţi cei din familia Stanislaski sunt fermecători, spuse el, fără să se simtă jignit. Se opri, se aplecă şi rup-se o margaretă colorată de pe gazonul înclinat pe lângă care treceau. Vezi?
- Hmm. Sydney răsuci floarea, mirosind-o. Poate că era timpul să schimbe subiectul înainte să fie tentată să îl răpească ea pe el. Mă bucur că l-am revăzut pe Spence. Pe la cincisprezece ani sau ceva de genul, am fost îndrăgostită nebuneşte de el.
Mikhail miji ochii şi studie spatele cumnatului său.
-Da?
- Da. Sora ta este o femeie norocoasă.
Mândria de familie era mereu pe primul loc.
- El este norocos să o aibă pe ea.
De data aceasta, ea zâmbi.
- Cred că amândoi avem dreptate.
Brandon, obosit să o ţină pe mama lui de mână, veni în fugă spre ei.
- Trebuie să mă cari, îi spuse el unchiului său.
- Trebuie?
Brandon încuviinţă entuziasmat din cap şi începu să se caţăre pe piciorul lui Mikhail ca o maimuţă într-un copac.
- Ca tata.
Mikhail îl ridică, apoi, spre încântarea băiatului, îl cără o perioadă de timp cu capul în jos.
-O să dea afară ce-a mâncat la micul dejun, strigă Nadia.

-Atunci îl vom umple la loc, răspunse Mikhail, dar îl întoarse pe Brandon astfel încât să se poată căţăra pe spatele lui. îmbujorat, băiatul îi zâmbi larg lui Sydney.
-Am trei ani, îi spuse el mândru. Şi mă pot îmbrăca singur.
- Şi încă foarte bine. Amuzată, îl bătu uşor peste te-nisul cu care era încălţat. Vei fi un compozitor celebru ca tatăl tău?

- Nuu. Voi fi un turn de apă. Sunt cele mai înalte.
- înţeleg. Era prima dată când auzea o ambiţie atât de grandioasă.
- Locuieşti cu unchiul Mikhail?
- Nu, spuse ea rapid.
-Nu încă, spuse Mikhail simultan şi îi zâmbi larg lui Sydney.
-Te sărutai cu el, sublinie Brandon. Cum de nu aveţi copii?
-Ajunge cu întrebările. Natasha veni să o salveze, luându-şi fiul de pe spatele lui Mikhail, în timp ce fratele ei se prăpădea de râs.
- Doar vreau să ştiu...
- Totul, completă Natasha şi îl sărută apăsat. Dar momentan este de ajuns să ştii că îţi poţi alege o maşină nouă din magazin.
Uită cu desăvârşire despre bebeluşi. Ochii lui de un căprui ciocolatiu deveniră şireţi.
- Orice maşină?
- Orice maşină mică.
- Chiar m-ai sărutat, îi aminti Mikhail lui Sydney în timp ce Brandon începu să îşi sâcâie mama despre cât de mică însemna de fapt „mică“. Sydney încheie discu-ţia înghiontindu-l pe Mikhail cu cotul în coaste. Oraşul i se părea încântător, cu străzile lui în pantă şi magazinele mici. Magazinul de jucării al Natashei,

The Fun House, era impresionant, marfa variind de la maşinuţe mici de plastic la păpuşi de porţelan splendide şi cutii muzicale.
Mikhail se dovedi cooperant în timp ce Sydney rătă-ci prin magazine de antichităţi, artizanate şi buticuri. Undeva de-a lungul drumului, se pierduseră de restul familiei. Sau familia se pierduse de ei. Abia când o por-niră înapoi, la deal, cu braţele încărcate cu cumpărături, începu să se plângă.
- De ce am crezut că eşti o femeie raţională?

- Pentru că sunt.
El bombăni una dintre puţinele expresii în ucrainea-nă pe care le înţelegea şi ea.
- Dacă eşti atât de raţională, de ce ai cumpărat toate astea? Cum te aştepţi să le ducem la New York?
încântată de sine, se jucă cu cerceii noi pe care îi purta. Steluţele smălţuite şi simpatice se legănară vesele.
- Eşti atât de isteţ, încât am ştiut că vei găsi o cale.
-Acum încerci să mă flatezi şi să mă faci prost în acelaşi timp.
Ea zâmbi.
-Tu mi-ai cumpărat cutia din porţelan.
Prins în capcană, el clătină din cap. Studiase timp de zece minute cutia ovală, cu capacul decorat cu chipul senin al unei femei în basorelief, evident îndrăgostită de obiect şi întrebându-se la fel de evident dacă ar fi trebuit să se comporte extravagant şi să o cumpere sau nu.
-Visai la ea.
-Ştiu. Se ridică pe vârfuri şi îl sărută pe obraz. Mulţumesc.

-Nu îmi vei mulţumi când va trebui să stai cinci ore cu toate astea în poală.
Ajunseră în vârful scărilor şi apoi în curte chiar pe când Ivan, cu coada vârâtă strâns între picioare, o ţâşni prin iarbă. Imediat pe urmele lui erau două pisici lungi şi zvelte. Mikhail oftă bărbăteşte.
- E o ruşine pentru familia noastră.
- Sărăcuţul de el. Sydney îi împinse pachetul pe care îl căra lui Mikhail. Ivan! Bătu din palme şi se ghemui la pământ. Vino aici, băiete.
Observând o cale de scăpare, acesta se întoarse, se chinui să îşi redobândească echilibrul şi o zbughi înapoi înspre ea. Sydney îl prinse, iar el îşi îngropă capul tremurând în gâtul ei. Pisicile, încurcate şi înfumurate, se aşezară la câţiva paşi distanţă şi începură să se spele.
- Te ascunzi după o femeie, spuse Mikhail dezgustat.

- Este doar un puiuţ. Du-te şi fă skanderbeg cu fra-tele tău.
El chicoti şi o lăsă să îl aline pe căţeluşul traumatizat. O clipă mai târziu, gâfâind, Freddie ieşi roată de după casă.
- Aici erai!
-Pisicile l-au înspăimântat, îi explică Sydney, când Freddie veni să îl mângâie pe Ivan.
- Doar se jucau. îţi plac căţeluşii? întrebă Freddie.
- Da. Neputând rezista, Sydney îşi frecă nasul de al căţeluşului. Da, îmi plac.
- Şi mie. Şi pisicile. Le avem pe Lucy şi Deşi de mult timp. Acum încerc să o conving pe mama să luăm un căţeluş. în timp ce îl mângâie pe Ivan, aruncă o privire spre petuniile terfelite. Mă gândeam poate dacă repar florile.

Sydney ştia cum e să fii fetiţă şi să tânjeşti după un animal de companie.

- E un început bun. Vrei să te ajut?

îşi petrecu următoarele treizeci de minute salvând ce mai putu din flori sau - din moment ce nu lucrase niciodată în grădină - urmând instrucţiunile lui Freddie. Căţeluşul rămase în apropiere, tremurând atunci când pisicile veneau să se încolăcească după picioare sau să fie scărpinate între urechi.

Când îşi terminară treaba, Sydney îl lăsă pe Ivan în grija lui Freddie şi se duse înăuntru să se spele. îşi dădu seama că era de-abia ora prânzului şi deja făcuse câteva lucruri în premieră.

Fusese marele premiu într-un concurs de skanderbeg. Se jucase cu copiii, fusese sărutată de bărbatul pe care îl iubea pe o stradă publică. Grădinărise şi şezuse pe o peluză însorită cu un căţeluş în poală.

Dacă weekendul avea să continue de aşa manieră, cine ştie ce avea să mai experimenteze. Atrasă de strigăte şi râsete, se strecură în sala de muzică şi privi afară

pe fereastră. Un meci de softball, îşi dădu ea seama. Ra- chel era la aruncare şi îşi duse un picior lung în spate, în timp ce mingea trecu şuierător pe lângă Alex. Evident nemulţumit de decizie, acesta se întoarse să se certe cu mama lui. Aceasta continuă să clatine din cap spre el, săltându'l pe Brandon pe genunchi şi păstrându-şi cu tărie autoritatea de arbitru.

Mikhail stătea cu picioarele depărtate, cu mâinile pe şolduri şi cu un călcâi atingând o pernă pentru scaun sfârtecată ce ţinea locul bazei a doua. îşi spuse şi el părerea, iar Rachel îi aruncă o privire nimicitoare

peste umăr, încă nemulţumită de faptul că îi prinsese mingea curbată.
Yuri şi Spence stăteau în partea îndepărtată a terenului, fluierând când Alex rată şi a doua lovitură. Intrigată, Sydney se aplecă pe pervaz. Cât de frumoşi erau, se gândi ea. îl privi pe Brandon care se întoarse şi îi dădu Nadiei un sărut ce părea foarte bălos, după care se duse pe picioruşele lui voinice spre un set de leagăne cu alb şi albastru. Se auzi o uşă cu sită deschizându-se şi o văzu pe Freddie care se abătu de la traseu înspre leagăn, ca să îl împingă de câteva ori pe frăţiorul ei, după care îşi ocupă locul în cadrul jocului.
Alex reuşi să lovească următoarea minge, care zbură sus şi departe. Izbucniră toţi în strigăte. Surprinzător de sprinten, Yuri făcu câţiva paşi dansanţi spre stânga şi prinse mingea din zbor. Mikhail preluă ştafeta, trecu de baza a treia şi se îndreptă spre casă, spre locul unde Ra-chel fugise deja şi aştepta aruncarea. Paşii lui lungi înghiţiră pământul, muşchii lui minunaţi umflându-se când se aruncă într-o alunecare. Rachel stătea pe placă, aparent netulburată de faptul că un mascul solid de peste 1,80 metri înainta cu viteză spre ea. Urmă o coliziune, membre amestecate şi multe înjurături.

-Out, răsună clar vocea Nadiei peste vacarmul ce se crease.
In ligile majore îi spuneau o încăierare în care nu mai rămânea nimeni pe bancă.
Fiecare membru al familiei se duse în goană spre plăcuţă - nu ca să se agite în legătură cu cele două siluete care încă îşi îngrijeau rănile, ci ca să ţipe şi să gesticuleze. Rachel îi trase un pumn în piept lui Mikhail. El îi răspunse acoperindu-i faţa cu mâna şi

îmbrâncind-o la loc pe iarbă. Brandon ţipă fericit şi se alătură încăierării, începând să se caţăre pe spatele tatălui lui.
Sydney nu fusese nicicând mai invidioasă ca în clipa aceea.
- Nu reuşim niciodată să jucăm fără să ne certăm, îi spuse Natasha, care se afla în spatele ei. Zâmbea, pri-vind peste umărul lui Sydney la haosul din curtea ei din spatele casei. încă simţea în braţe greutatea bebeluşului pe care tocmai îl legănase ca să adoarmă. Eşti înţeleaptă că priveşti de la distanţă.
Dar când Sydney se întoarse spre ea, Natasha văzu că avea ochii umezi.
- Of, te rog. Se duse repede lângă Sydney şi o luă de mână. Nu fi supărată. Nu vorbesc serios.
-Nu. Ştiu. Disperat de jenată, clipi ca să alunge la-crimile. Nu eram supărată. Doar că - e o prostie. Să îi privesc pe ei a fost ca şi cum m-aş fi uitat la o pictură frumoasă sau ca şi cum aş fi ascultat o muzică încântă-toare. M-a luat valul.
Nu era nevoie să mai spună ceva. Natasha înţelegea, din ce îi explicase Spence despre mediul din care provenea Sydney, că nu avusese niciodată parte de meciuri de softball, giumbuşlucuri sau de distracţia aferentă certurilor pasionale.
- îl iubeşti foarte mult.

Sydney bâjbâi. Nu era la fel de uşor să răspundă acestei afirmaţii tăcute precum fusese să răspundă la întrebarea încrezută pe care i-o adresase Rachel.
-Nu este treaba mea, continuă Natasha. Dar e special pentru mine. Şi îmi dau seama că tu eşti specială pentru el. Nu ţi se pare un bărbat uşor.
- Nu, nu mi se pare.

Natasha mai aruncă o privire pe fereastră şi se opri la soţul ei, care se lupta şi cu Freddie şi cu Brandon pe iarbă. Cu câţiva ani în urmă, se gândi ea, se temuse să spere la astfel de lucruri.

- Te sperie?

Sydney începu să nege, după care se trezi vorbind lent, meditativ.

- Imensitatea emoţiilor lui mă înspăimântă uneori. II încearcă atât de multe, iar lui i se pare atât de uşor să le simtă, să le înţeleagă, să le exprime. Eu nu am fost niciodată genul care să se lase condusă sau luată pe sus de emoţii. Uneori, pur şi simplu mă copleşeşte şi asta mă sperie.

- Este ceea ce simte, spuse simplu Natasha. Ai vrea să vezi o parte din asta? Fără să aştepte un răspuns, se îndreptă spre un perete acoperit cu rafturi.

Figurine sculptate şi pictate încântător dansau pe rafturi, unele dintre ele atât de mici şi de splendide, încât părea imposibil să fi fost create de un om.

O casă în miniatură cu un acoperiş din turtă dulce şi obloane în formă de acadele bastonaşe, un turn de argint înalt unde părul auriu al unei femei frumoase se revărsa de la cea mai înaltă fereastră, un baldachin de mărimea unei palme unde un prinţ arătos îngenunchea lângă o prinţesă încântătoare, adormită.

Pe asta mi-a adus-o ieri. Natasha apucă silueta pictată a unei femei care învârtea la o roată de tors. Se afla pe o platformă mică plină de paie şi particule de aur.

morarului din Rumpelstiltskin, spuse ea. Zâmbi, pipăind vârfurile delicate ale degetelor care învârteau fusul.

-Sunt încântătoare, toate. Precum o lume magică proprie.

-Mikhail are magie, spuse Natasha. Pentru mine, sculptează poveşti, pentru că am învăţat engleza citindu-le. Unele dintre lucrările lui sunt mai puternice, mai tragice, mai erotice, mai îndrăzneţe, chiar înspăimân-tătoare. Dar sunt mereu reale, deoarece vin deopotrivă din interiorul lui şi din lemnul sau piatra în care le sculptează.

- Ştiu. încerci să îmi arăţi sensibilitatea lui. Nu este nevoie. Nu am cunoscut niciodată pe cineva mai bun sau mai milos ca el.

- Mă gândeam că poate te temeai că te-ar răni.

- Nu, spuse Sydney încet. Se gândi ce inimă bogată trebuia să aibă o persoană ca să creeze ceva atât de fru-mos, de fantezist, precum femeia minusculă ce torcea firele de paie în aur. Mă tem că eu îl voi răni pe el.

-Sydney... Dar uşa din spate se trânti şi auziră zgo-mot de paşi pe hol.

Sydney se simţi uşurată de întrerupere. Era ceva nou să îşi mărturisească sentimentele şi deloc confortabil. O uimea faptul că o făcuse cu o femeie pe care o cunoştea de mai puţin de o zi.

Familia aceasta avea ceva, îşi dădu ea seama. Ceva la fel de magic ca figurinele din poveşti pe care Mikhail le sculpta pentru sora lui. Poate că magia era un lucru simplu, precum fericirea.

Pe măsură ce după-amiaza se derulă, intrară şi ieşiră din casă, zgomotoşi, poruncitori şi foarte adesea murdari. în cele din urmă, Nadia goli puntea, poruncindu-le tuturor bărbaţilor să iasă.

- Cum se face că ei ies şi stau la umbră, cu o sticlă de bere în mână, iar noi gătim? mormăi Rachel în timp ce curăţa rapid, cu mişcări experte, cartofii.

- Pentru că - Nadia puse două duzini de ouă la fiert - dacă sunt aici, vor ciuguli din mâncare, vor sta cu picioarele lor mari în calea mea şi vor face mizerie.
- Bine punctat. Totuşi...
- Ei vor curăţa murdăria după noi, îi spuse Natasha.

Satisfăcută, Rachel atacă următorul cartof. Se plângea doar simbolic. Era o femeie căreia îi plăcea să gătească la fel de mult cum îi plăcea să argumenteze într-un proces.

-Dacă Vera ar fi fost aici, nici măcar asta nu ar fi făcut.

- Menajera noastră, îi explică Natasha lui Sydney în timp ce felie şi tăie bucăţi un munte de legume. Lucrează pentru noi de ani de zile. I-am dat liber luna aceasta ca să meargă într-o călătorie cu sora ei. Speli tu strugurii?

Ascultătoare, Sydney urmă instrucţiunile, spălând fructe, aducând ingrediente, amestecând ocazional în vreo oală. Dar ştia foarte bine că trei femei eficiente lucrau în jurul ei.

-Poţi face ouă umplute, îi spuse Nadia cu blândeţe când observă că Sydney era pierdută. Se vor răci curând.

-Eu, ăă... Se holbă, oarecum îngrozită, la globurile albe pe care le clătise în chiuvetă. Nu ştiu cum.

- Mama ta nu te-a învăţat să găteşti? Nadia nu o spusese pe un ton enervat, ci cu neîncredere. Nadia considerase de datoria ei să îşi înveţe toţi copiii - indiferent că voiseră sau nu să înveţe.

Din câte ştia Sydney, Margerite nu fiersese niciodată un ou, cu atât mai mult să îl umple. Sydney îi zâmbi uşor.

- Nu, m-a învăţat cum să comand în restaurante.

Nadia o bătu uşor peste obraz.

- Când se răcesc, îţi arăt cum să le faci aşa cum îi plac cel mai mult lui Mikhail. Murmură în ucraineană când se auzi plânsetul de trezire al lui Katie prin interfonul

din bucătărie. Din impuls, Natasha clătină din cap înainte ca Nadia să apuce să se şteargă pe mâini şi să urce la nepoata ei.
-Sydney, te-ar deranja să mergi tu? Natasha se întoarse spre ea, cu un zâmbet nevinovat. Am mâinile pline.
Sydney clipi şi se holbă.
- Vrei să mă duc eu la bebeluşă?
- Te rog.
Mai mult decât încurcată, Sydney ieşi din bucătărie.
- Ce pui la cale, Tash? voi Rachel să ştie.
- îşi doreşte o familie.
Rachel izbucni în râs şi îşi cuprinse sora şi mama cu braţul.
-Va primi mai mult decât se aşteaptă cu familia asta.
Bebeluşă părea foarte supărată, se gândi Sydney în timp ce se grăbea pe coridor. Poate că era bolnavă. Oare ce îi trecuse prin cap Natashei de nu venise chiar ea după Katie? Poate că atunci când aveai trei copii, erai mai degajat în astfel de situaţii. Inspiră adânc şi intră în camera copilului.
Katie, cu părul încreţit umed în jurul feţei, se ţinea de lateralul pătuţului şi urla. Picioruşele instabile i se îndoiau şi îndreptau în timp ce se străduia să îşi menţi-nă echilibrul. îi aruncă o privire lui Sydney şi faţa udă de la lacrimi i se încreţi. îşi întinse mâinile, se înclină şi ateriză pe fund pe cearşaful de un roz aprins.
- Of, sărăcuţa de tine, fredonă Sydney, prea mişcată ca să fie emoţionată. Credeai că nu vine

nimeni? O luă în braţe pe bebeluşă care fonfăia, iar Katie compensă stânjeneala lui Sydney cuibărindu-se încrezătoare în braţele ei. Eşti aşa micuţă. Atât de micuţă şi de drăguţă. Katie suspină tremurător şi îşi lăsă capul pe spate. Se-meni cu unchiul tău, nu-i aşa? S-a jenat când i-am spus că este superb, dar chiar eşti.

La parter, trei femei chicotiră când vocea lui Sydney se auzi limpede prin interfon.

- O-ho. După ce o bătu uşor şi afectuos peste fundu- leţ, Sydney descoperi o problemă categorică. Eşti udă, aşa-i? Uite ce e, mă gândesc că mama ta s-ar ocupa de treaba asta în vreo treizeci de secunde - şi toţi ceilalţi care sunt la parter. Dar toţi ceilalţi nu sunt aici. Deci, ce rămâne de făcut?

Katie se oprise din fornăit şi făcea balonaşe cu gura în timp ce o trăgea pe Sydney de păr.

- Mă gândesc că trebuie să încercăm. Nu am schim-bat un scutec în viaţa mea, începu ea să îi spună în timp ce se uita prin cameră. Nici n-am umplut vreun ou, nici n-am jucat softball, sau orice alt lucru nenorocit. Ups! Nu se înjură în faţa bebeluşului. Uite aici. Observă o geantă cu scutece cu dungi verzi şi groase. O, Doamne, Katie, sunt scutece adevărate. Expiră puternic şi apucă unul dintre scutecele de bumbac frumos împachetate.

-Bine, unde merge mia, merge şi suta. Te vom pune aici. O aşează cu blândeţe pe Katie pe măsuţa pentru schimbat şi se pregăti să efectueze cât mai bine operaţia.

- Hei! Mikhail dădu buzna în bucătărie şi trei femei îl şâşâiră şuierat.

-Ce e?

-Sydney îi schimbă scutecul lui Katie, murmură Natasha şi zâmbi când auzi sunetele care răsunau din interfon.
- Sydney? Mikhail uită de berea după care fusese trimis şi rămase să asculte.
- Bine, munca e pe jumătate făcută. Ii uscase şi pu-drase funduleţul lui Katie. Poate că o pudrase puţin prea mult, dar mai bine să greşească prin prea multă precauţie, se gândi Sydney. 1 se încreţi fruntea în timp ce încercă să facă astfel încât scutecul curat să arate

ca cel pe care îl dăduse jos, minus umezeala. Pare destul de asemănător. Tu ce zici? Katie dădu din picioare şi chicoti. Tu eşti experta. Bine, asta e partea dificilă. Nu te zvârcoli.
Bineînţeles că bebeluşa se zvârcoli. Cu cât se zvârcolea şi se zbătea mai mult, cu atât Sydney râdea şi o îmbrăţişa mai mult. După ce reuşi să fixeze scutecul la locul lui, Katie arăta atât de dulce, mirosea atât de proaspăt, era atât de moale, încât trebui să o strângă şi mai mult în braţe. După care i se păru potrivit să o ridice pe Katie, astfel încât aceasta să poată scânci şi lovi din picioare şi să mai scoată balonaşe pe gură.
Scutecul se lăsă, dar, în general, rămase unde trebuia.
- Bine, superbă mică ce eşti, acum suntem gata. Vrei să coborâm să o vezi pe mama?
- Mama, gânguri Katie şi se săltă în braţele lui Syd- ney. Mama.
In bucătărie, patru oameni se risipiră care încotro şi încercară să pară ocupaţi sau degajaţi.
- Scuze că a durat atât, începu ea când intră în încă- pere. Era udă. îl văzu pe Mikhail şi se opri, cu obrazul apăsat de al lui Katie.

Când privirile li se întâlniră, se îmbujoră. Muşchii coapselor i se relaxară. Nu avea cum, chiar nu avea cum, se gândi ea, să o privească aşa când mama şi surorile lui erau de faţă.
- O iau eu. Mikhail înaintă şi întinse braţele. Katie se întinse spre ele. Cu ochii încă la Sydney, el îşi frecă obrazul de capul bebeluşei şi o aşează cu o uşurinţă naturală pe şold. Vino aici. înainte ca Sydney să poată reacţiona, el îi puse mâna pe ceafă şi o trase spre el, sărutând-o prelung, apăsat. Obişnuită cu un astfel de comportament, Katie doar ţopăi şi gânguri.
El se îndepărtă lent, după care îi zâmbi.
- Mă întorc după bere. Jonglând cu Katie, ieşi legă-nat, trântind uşa cu sită în urma lui.

-Acum. Nadia o luă pe Sydney, care rămase năucită, de mâini. Tu faci ouă umplute.
Soarele tocmai apunea peste weekend când Sydney descuie uşa de la apartamentul ei. Râdea - şi era convinsă că răsese mai mult în ultimele două zile decât o făcuse toată viaţa. Aşează pachetele pe care le ducea pe canapea în timp ce Mikhail închise uşa cu piciorul.
-Ai pus mai multe lucruri aici la întoarcere decât când ai plecat, o acuză el şi îi puse jos geamantanul.
-Unul sau două lucruşoare. Zâmbind, se duse şi îl cuprinse cu braţele în jurul taliei. Se simţea bine, minu-nat de bine, mai ales că ştia că şi el avea să o cuprindă cu braţele de după talie. Dyakuyu, spuse ea, încercând să spună mulţumesc în limba lui.
-Ai pocit-o, dar cu plăcere. O sărută pe obraji. Acesta este modul tradiţional de-a întâmpina sau a-ţi lua la re-vedere de la cineva.
Trebui să se muşte de vârful limbii ca să nu rânjească.
-Ştiu. Ştia şi de ce îi spunea asta - din nou. Fusese sărutată cu căldură de fiecare membru al familiei. Nu

printr-o atingere nepăsătoare a obrajilor, aşa cum era obişnuită ea, ci o apăsare fermă a buzelor, însoţită de o îmbrăţişare viguroasă. Numai Alex nu se mulţumise cu obrajii.

- Fratele tău sărută foarte bine. Cu privirea cât mai solemn posibil, Sydney îl sărută uşor pe Mikhail pe obraji. Probabil că e moştenire de familie.
- Ţi-a plăcut?

-Ei bine... 11 privi pe Mikhail pe sub gene. Avea un anumit stil.

- E un băiat, bombăni Mikhail, deşi Alex nu era nici cu doi ani mai mic decât el.
- Oh, nu. De data aceasta, râse rapid. Cu siguranţă nu e un băiat. Dar cred că ai un avantaj marginal.

- Marginal.

îşi împreună confortabil mâinile la spatele gâtului lui.

- Ca tâmplar, ai şti că până şi o fracţiune de centimetru poate fi vitală - când vine vorba de potrivire.

O apucă de şolduri şi o trase înspre el.

- Deci, mă potrivesc cu tine, Hayward?
- Da. Ea zâmbi când el îşi atinse buzele de fruntea ei. Se pare că da.

-Şi îţi plac săruturile mele mai mult decât ale lui Alex?

Ea oftă, plăcându-i felul în care el îşi trecu uşor gura în jos pe tâmplele ei, apoi peste maxilarul ei.

-Marginal. Deschise brusc ochii când el o ciupi. Pe bune...

Dar doar atât reuşi să spună înainte ca el să îi acopere gura cu a lui. îşi imagină scăpărări de fulgere, mingi de fulgere şi supraîncărcări electrice. Murmură a aprobare şi azvârli la rândul ei cu căldură în el.

-Acum. Stârnit instantaneu, o luă pe braţe. Bănuiesc că trebuie să dovedesc că aşa este.
Sydney se agăţă cu braţele de gâtul lui.
- Dacă insişti.
Dintr-o duzină de paşi lungi, ajunse în dormitor, unde o trânti deloc ceremonios pe pat. Până să îşi tragă suflarea, el îşi dăduse deja jos cămaşa şi pantofii.
- De ce rânjeşti? întrebă el poruncitor.
-Ai din nou privirea aia de pirat. Zâmbind în continuare, îşi dădu părul la o parte de pe ochi. îţi lipsesc doar un paloş şi un petic negru peste ochi.
El îşi prinse degetele în găicile pentru curea uzate.
- Deci, crezi că sunt un barbar.
Ea îşi trecu privirea peste torsul lui gol, peste părul lui ca o coamă sălbatică, peste barba scurtă care stătea mărturie faptului că nu se obosise să îşi ia la el un aparat de ras. La ochii lui, întunecoşi, dramatici, periculoşi.
- Cred că eşti fascinant.

S-ar fi înfiorat, dar arăta atât de mică şi de drăguţă, cum stătea aşa, pe pat, cu părul răvăşit de vânt, cu faţa încă îmbujorată de la sărutul lui aspru, nerăbdător.
îşi aminti cum arătase când intrase în bucătărie, cu Katie în braţe. Avusese ochii plini de încântare, şi uimi-re şi timiditate. Se îmbujorase când mama lui îi anunţa-se că Sydney făcuse singură ouăle. Şi apoi din nou, când tatăl ei o strânsese într-o îmbrăţişare viguroasă. Dar Mikhail văzuse că se ţinuse bine de el, că se prinsese de cămaşa lui Yuri, pentru o clipă doar.
îşi amintea zeci de alte lucruri. Cum îl luase în braţe pe căţeluş, cum îl luase de mână pe Brandon sau cum o mângâiase pe Freddie pe păr.

Avea nevoie de dragoste. Era puternică şi deşteaptă şi sensibilă. Şi avea nevoie de dragoste.
Se încruntă, se aşeză pe marginea patului şi o luă de mână. Un fior de nelinişte o străbătu pe Sydney pe şira spinării.
- Ce este? Cu ce-am greşit?
Nu era prima dată când auzea această nuanţă de nesiguranţă şi îndoială în vocea ea. înfrânându-şi întrebările şi nerăbdarea, clătină din cap.
-Nimic. Eu sunt de vină. îi întoarse mâna, o sărută uşor în centrul palmei, apoi pe încheietură, unde pulsul îi bătea rapid de teamă şi excitaţie deopotrivă. Uit să fiu blând cu tine. Să fiu tandru.
îi rănise sentimentele. Orgoliul. Nu fusese îndeajuns de sensibilă. Prea sensibilă. O, Doamne.
- Mikhail, doar te tachinam în legătură cu Alex. Nu mă plângeam.
- Poate ar trebui.
- Nu. Se puse pe genunchi, îl cuprinse cu braţele şi îşi apăsă buzele de-ale lui. Te doresc, spuse ea cu disperare. Ştii cât de mult te doresc.
In timp ce focul i se aprindea în stomac, îşi duse uşor mâinile spre faţa ei, mângâind-o lejer cu degetele.

Emoţia pe care i-o infuză sărutului venea din inima lui, doar că era plină de dulceaţă, de bunătate, de dragoste.
Preţ de o clipă, ea se strădui să găsească căldura, temându-se că nu avea să o mai descopere. Dar gura lui era atât de moale, de răbdătoare. Pe măsură ce sentimentul ei de necesitate se transformă în uimire, el îşi frecă buzele de ale ei. Iar fricţiunea stârni nu fulgerele familiare, ci o strălucire caldă, aurie, atât de tăcută şi de frumoasă, încât o durea gâtul. Chiar şi atunci când el adânci sărutul, tot mai mult, era doar

tandreţe în el. Slăbit din pricina lui, trupul i se topi ca ceara. Mâinile îi alunecară fără vlagă şi inutile de pe umerii lui, intr-o supunere totală.
- Frumoasă. Atât de frumoasă, murmură el în timp ce o întinse pe spate pe pat, golindu-i mintea, tulburându-i sufletul cu săruturi lungi, sufocante. Ar trebui să fiu împuşcat că ţi-am arătat o singură variantă.
-Nu pot... Gândi, respira, mişca, se gândi ea.
-Şşt. O dezbrăcă cu blândeţe, cu o atingere de artist. Seara aceasta este doar pentru tine. Doar ca să te bucuri. I se tăie respiraţia când lumina muribundă a soarelui străluci peste pielea ei. Părea prea fragilă ca să fie atinsă. Prea încântătoare ca să nu fie. Lasă-mă să îţi arăt ce eşti pentru mine.
Totul. Era totul. După noaptea aceasta, voia ca ea să nu mai aibă nici o îndoială în privinţa aceasta. Cu mâini lente, adoratoare, îi arătă că, dincolo de dorinţă, exista o unire a spiritelor. O generozitate a sufletului. Dragostea putea fi paşnică, altruistă, trainică.
Trupul ei era ca un banchet, înmiresmat, cu arome erotice uimitoare. Dar în noaptea aceasta degustă lent, savurând, împărtăşind. Fiecare suspin, fiecare tremur îl umplea de recunoştinţă pentru faptul că era a lui.
Nu o lăsa să gonească. Incapabilă să reziste, pluti pe râul lung şi întunecos pe care o ghida, prin aerul cu mireasmă de mătase. Niciodată, nici măcar în timpul

celei mai pasionale împreunări ale ei, nu fusese atât de conştientă de trupul ei. De textura şi forma şi mirosul ei. Şi ale lui. O, Doamne, şi ale lui.
Muşchii aceia tari ca piatra şi forţa brută erau acum canalizate spre o blândeţe de neimaginat. Subtilitatea mişcării îi provoca noi tânjiri, cunoştinţe proaspete şi o simfonie a înţelegerii, splendidă în armonia ei.

- Lasă-mă să îţi dăruiesc. Lasă-mă să îţi arăt. Lasă-mă să iau.
îşi trecu vârfurile degetelor sensibile peste ea, tărăgănând ca să aţâţe, continuându-şi căutarea după vreo plăcere nouă cutremurătoare. Iar plăcerea ei o stârnea pe a lui, la fel de dulce, la fel de ameţitoare, la fel de simplă.
îşi auzea propria respiraţie, un sunet liniştit, tremurat, pe măsură ce noaptea din cameră se aprofunda. Un tribut adus frumuseţii, lacrimile îi umeziră obrajii şi îi îngroşară vocea când îi rosti numele.
El îi acoperi din nou gura cu a ei când o pătrunse în sfârşit. înfăşurat în ea, legănat de ea, tremură sub scur-gerea prelungă, suspinată, de senzaţii. Gura ei se deschise sub a lui, braţele i se ridicară, îl încercuiră, îl ţinură.
Mai mult. îşi aminti că se luptase cândva cu disperare pentru mai mult. Acum, cu ea, avea totul.
Chiar dacă ciocanele fierbinţi ale dorinţei îl loveau, se mişcă lent, ştiind că o putea face să îşi ia zborul, de mai multe ori, înainte de acea eliberare ultimă.
-Te iubesc, Sydney. Muşchii îi tremurară când o simţi înălţându-se în întâmpinarea lui. Doar pe tine. Mereu pe tine.
capitolul 11
Când sună telefonul, era întuneric beznă, iar ei dormeau, întortocheaţi, ca nişte copii care se luptau. Sydney se cuibări mai aproape de Mikhail, strângând tot mai tare din ochi şi bombăni o singură dată „nu“, hotă-rât să îl ignore.
Mikhail mârâi, o rostogoli de pe el, se gândi la mo-dul serios să rămână exact în poziţia aceea, cu trupul ei curbat într-un mod delicios pe lângă al lui.
- Milaya, murmură el, apoi înjură şi scoase telefonul care urla din furcă.

- Ce e? întrucât Sydney îl lovea peste umăr, se trase de lângă ea. Alexi? Când îl auzi pe fratele lui, se ridică brusc în şezut şi se porni să turuie în ucraineană. Doar după ce Alex îl asigură că nu se întâmplase nimic cu cei din familie, i se mai atenuă sentimentul de panică bolnăvicios ce pusese stăpânire pe el. Ai face bine să fii la spital sau la închisoare. Nici una dintre ele? Se lăsă pe spate, se lovi cu capul de stâlpii de alamă ai tăbliei patului şi înjură din nou. De ce suni în toiul nopţii? îşi trecu mâna peste faţă, după care se holbă maliţios la ceasul lui Sydney. Afişajul luminos scria 4:45. Ce? Străduindu-se să se concentreze, mută telefonul la cealaltă ureche. La naiba, când? Vin imediat.

Trânti telefonul la locul lui şi îşi căuta deja hainele când îşi dădu seama că Sydney aprinsese lumina. Era albă ca varul la faţă.

- Părinţii tăi.

-Nu, nu, nu e vorba despre familie. Se aşează din nou pe pat şi apoi o luă de mână. Este vorba de apartament. Vandali.

Tonul ascuţit al fricii se atenuă într-unul de confuzie.

-Vandali?

-Unul dintre poliţiştii care a răspuns la apel îl ştie pe Alex şi că locuiesc acolo, aşa că l-a sunat. Au făcut ceva daune.

- La clădire. Inima începu să îi bată puternic şi lent, în gâtlej.

- Da, nu a fost rănit nimeni. O văzu închizând ochii uşurată, apoi încuviinţând. Vopsea spray, ferestre spar-te. îşi înfrână o înjurătură.

- Două dintre apartamentele goale au fost inundate. Mă duc să văd ce este de făcut.

- Dă-mi zece minute, îi spuse Sydney şi sări din pat.
O durea. Erau doar cărămizi şi lemn şi sticlă, dar o durea să le vadă deteriorate. Obscenităţi mizerabile erau mâzgălite cu vopsea de un roşu aprins de-a lungul gresiei de construcţie vechi, încântătoare. Trei dintre ferestrele mai joase erau sparte. în interior, cineva scobise balustradele cu cuţitul şi ciopârţise tencuiala.
în apartamentul doamnei Wolburg, apa măsura aproape opt centimetri deasupra parchetului, distrugân- du-i covoarele, udându-i partea de jos a canapelei. Ma- crameurile ei dantelate pluteau ca nişte frunze de nuferi ude leoarcă.
-Au înfundat chiuvetele, le explică Alex. Până au spart ferestrele de mai jos, trezindu-i pe oameni, daune-le erau deja provocate.
Da, daunele fuseseră deja provocate, se gândi Sydney. Dar nu se încheia acolo.
- Celălalt apartament?
- La etajul al doilea. Gol. Şi acolo au pictat mult.
O strânse pe Sydney de braţ. îmi pare rău. Le luăm decla-raţii chiriaşilor, dar...
- Era întuneric, termină Sydney fraza. Toată lumea dormea şi nimeni nu va fi văzut nimic.

-Nimic nu e imposibil. Alex se întoarse spre mur- murul de voci care se auzea din hol, unde se strânseseră majoritatea chiriaşilor.
- De ce nu urci la Mikhail? Va dura o vreme să îi cal- măm pe toţi şi să îi facem să plece.
-Nu, e clădirea mea. Aş vrea să vorbesc cu ei.
El încuviinţă şi începu să o conducă de-a lungul coridorului.

-Ciudat că nu s-au sinchisit să fure nimic - şi au spart doar cele două apartamente care erau goale.
Ea îi aruncă o privire piezişă. Poate că nu era în uniformă, dar era cu siguranţă poliţist.
- Mă interoghezi cumva, Alex?
- Era doar o observaţie. Mă gândesc că ai şti cine avea acces la lista chiriaşilor.
- Mă gândesc că da, îi răspunse ea. Cred că ştiu cine este responsabil pentru asta, Alex. Atinse cu mâna balustrada distrusă. Ce-i drept, nu ştiu cine a aruncat vopseaua sau cine a inundat camerele, însă ştiu cine a aranjat toate astea. Dar nu ştiu dacă voi reuşi să o dovedesc.
- Lasă doveditul pe seama noastră.
Se uită la dunga de vopsea de pe perete.
-Ai face-o? Clătină din cap înainte ca el să apuce să răspundă. După ce sunt sigură, îţi voi preda totul. Promit - dacă promiţi să nu îi spui nimic lui Mikhail.
- E un târg dur, Sydney.
-Sunt o doamnă dură, spuse ea cu fermitate şi se duse să vorbească cu chiriaşii ei.
Până la ora opt era deja la birou, citind cu atenţie fiecare cuvinţel din dosarul personal al lui Lloyd Bingham. Până în ora zece, dăduse deja mai multe telefoa-ne, consumase prea multe ceşti de cafea şi îşi structurase deja un plan.
îl autorizase pe Mikhail să angajeze mai mulţi oameni, vorbise personal cu investigatorul de asigurări şi era acum pregătită pentru un scurt război psihologic.

Formase chiar ea numărul lui Lloyd Bingham şi aşteptă să sune de trei ori.
-Alo.
- Lloyd, Sydney Hayward.

Auzi zgomotul unei brichete.
- S-a întâmplat ceva?
-Nimic care să nu poată fi rezolvat. A fost un gest de-a dreptul demn de milă, Lloyd.
- Nu ştiu despre ce vorbeşti.
- Bineînţeles că nu ştii. O spusese cu sarcasm tăios, aproape nepăsător. Data viitoare, ţi-aş sugera să te documentezi mai temeinic.
-Vrei să treci la subiect?
-Ideea este aşa: clădirea mea, chiriaşii mei şi gre-şeala ta.
- E puţin cam devreme pentru ghicitori. Sydney îşi încolăci degetele când auzi satisfacţia îngâmfată din vocea lui.
-Nu este o ghicitoare când soluţia este atât de limpede. Cred că nu ştiai cât personal de serviciu locuieşte în clădire. Şi cât de devreme se trezesc unii dintre ei dimineaţa, ca să îşi bea cafeaua şi să arunce o privire pe fereastră. Sau cât de cooperanţi vor fi când va trebui să ofere descrieri poliţiei.
- Dacă s-a întâmplat ceva cu clădirea ta, e problema ta. Trase tare din ţigară. Nu m-am apropiat de ea.
-Nici nu am crezut aşa ceva, spuse ea lejer. Te-ai priceput tot timpul la delegat. Dar după ce anumiţi indivizi sunt săltaţi de poliţie, cred că vei descoperi cât de neliniştitor este să nu ai angajaţi loiali.
Ar fi putut să jure că îl auzise transpirând.
- Nu trebuie să ascult toate astea.
-Nu, bineînţeles că nu trebuie. Şi nu te voi reţine. Ah, Lloyd, nu îi lăsa să te convingă să le dai o primă. Nu s-au descurcat aşa de bine. Ciao.

închise, cu o satisfacţie imensă. Dacă îşi cunoştea bine prada, nu avea să aştepte prea mult înainte să se

întâlnească cu lichelele lui, ca să le plătească. Şi întrucât investigatorul fusese foarte interesat de teoria lui Sydney, se îndoia că întâlnirea cu pricina avea să treacă neobservată.
Apăsă butonul de la interfon.
-J anine, am nevoie de mâncare înainte să începem să intervievăm noile secretare. Comandă orice îţi zice de la restaurant că arată bine astăzi şi dublează porţia.
- S-a făcut. Tocmai voiam să te sun, Sydney. Mama ta e aici.
Mica bulă de succes i se sparse în gâtlej.
-Spune-i că sunt... O laşă. Ba nu, spune-i să intre. Dar trase adânc aer în piept înainte să se ridice şi să se ducă la uşă. Mamă.
- Sydney, dragă. Arăta încântător în inul de culoarea fildeşului şi mirosind a Paris şi intră cu paşi mari şi o sărută pe Sydney pe obraz. îmi pare atât de rău.
- Eu - ce?
- A trebuit să aştept tot weekendul ca să te contactez şi să îmi cer iertare. Margerite trase şi ea aer în piept, să se liniştească, răsucind geanta plic pe care o ţinea în mâini. Mă pot aşeza?
-Bineînţeles. îmi pare rău. Vrei ceva?
- Să şterg în totalitate seara de vineri din viaţa mea. Margerite, acum aşezată, îi aruncă o privire jenată fiicei ei. Nu este uşor pentru mine, Sydney. Pur şi simplu, eram geloasă.
- Of, mamă.
-Nu, te rog. Margerite făcu un semn cu mâna spre scaunul de lângă ea. Nu îmi place deloc gustul ăsta amar şi sper că mă vei lăsa să termin totul dintr-o înghiţitură.
La fel de jenată ca mama ei, Sydney se aşează şi o luă de mână.
Ademenirea unei doamne

-Nu este nevoie să înghiţi deloc. Vom uita pur şi simplu.
Margerite clătină din cap.
- Sper că sunt destul de mare ca să îmi recunosc eşecurile. îmi place să cred că încă sunt o femeie atrăgătoare şi de dorit.
- Eşti.
Margerite zâmbi scurt.
- Dar cu siguranţă nu sunt de admirat când mă tre-zesc roasă de invidie pentru că un bărbat pe care am sperat, ei bine, să îl farmec, a fost în schimb fermecat de fiica mea. îmi regret, foarte mult, comportamentul şi cuvintele. Poftim, spuse ea expirând. Mă ierţi?
- Bineînţeles că da. Şi îmi voi cere şi eu iertare că am vorbit aşa cum am făcut-o.
Margerite apucă un pătrăţel mic dantelat din geantă şi îşi tamponă ochii.
- M-ai surprins, recunosc. Nu te-am văzut niciodată atât de pasională. E un bărbat frumos, dragă. Nu voi spune că sunt de acord cu relaţia voastră, dar cu siguranţă o pot înţelege. Oftă când vârî batista înapoi în geantă. Fericirea ta este importantă pentru mine, Sydney.
- Ştiu asta.
îşi privi fiica cu ochi în continuare lucioşi.
-Mă bucur aşa de tare că am lămurit lucrurile. Şi vreau să fac ceva pentru tine, ca să mă revanşez pentru tot.
- Nu trebuie să faci nimic.
- Dar chiar vreau. Ia cina cu mine diseară.
Sydney se gândi la zecile de lucruri pe care le avea de făcut, la masa liniştită de care sperase să aibă parte la sfârşitul zilei împreună cu Mikhail. După care se uită la ochii nerăbdători ai mamei ei.

- Mi-ar plăcea foarte mult.

-Minunat. Margerite se ridică, sprintenă din nou. La ora opt. Le Cirque. O îmbrăţişă scurt şi sincer pe Sydney înainte să iasă din birou.
Până se făcu ora opt, Sydney ar fi preferat deja un somn lung, solitar, dar coborî din maşină îmbrăcată de seară intr-o salopetă fără mâneci din mătase, de un al-bastru pal.
- Şoferul mamei mă va duce acasă, Donald.
-Prea bine, domnişoară Hayward. Să aveţi o seară plăcută.
- Mulţumesc.
Maître d'hotel o recunoscu în clipa în care intră în local şi o conduse cu graţie chiar el la masă. In timp ce traversă restaurantul elegant plin de oameni scânteie-tori şi mirosuri exotice, şi-l imagină pe Mikhail, aşezat la masa lui de lucru plină de urme, cu o sticlă de bere şi un castron de gulaş.
încercă să nu ofteze de invidie.
Când o zări pe mama ei - împreună cu Channing - la masa din colţ, se forţă să nu scrâşnească din dinţi.
-Aici erai, dragă. Convinsă că surpriza pe care i-o pregătise fiicei ei era exact ce îi trebuia, Margerite nu observă scânteierile de război din ochii lui Sydney. Nu e aşa că e încântător?
- încântător, spuse Sydney pe un ton lipsit de emoţie când Channing se ridică şi îi trase scaunul. Nu spuse nimic când acesta se aplecă şi o sărută pe obraz.
- Arăţi frumos în seara aceasta, Sydney.
Şampania era deja răcită şi deschisă. Aşteptă să i se toarne în pahar, dar prima sorbitură nu alungă cu nimic mânia pe care o simţea în gâtlej.

-Mama nu mi-a spus că ni te vei alătura în seara aceasta.
-Era o surpriză din partea mea, spuse Margerite pe un ton efervescent ca vinul din paharul ei. Un mic

cadou de împăcare. în urma unui semnal prestabilit, lăsă la o parte şervetul şi se ridică. Sunt convinsă că mă veţi scuza cât mă duc să îmi pudrez nasul.
Ştiind că avea la dispoziţie doar cincisprezece minute ca să îşi ducă la bun sfârşit misiunea, Channing o luă imediat de mână pe Sydney.
-Mi-a fost dor de tine, draga mea. Mi se pare că au trecut săptămâni întregi de când nu am avut parte de un moment în care să fiu singur cu tine.
Sydney îşi scoase cu abilitate mâna din a lui.
- Da! Chiar au trecut săptămâni. Ce mai faci, Channing?
- Sunt nefericit fără tine. îşi trecu degetul peste bra-ţul ei gol. Chiar că avea o piele splendidă. Când vom înceta să mai jucăm astfel de jocuri, Sydney?
- Nu m-am jucat. Sorbi din vin. Am muncit.
Privirea lui fu umbrită scurt de un sentiment de enervare, după care i se însenină din nou. Era convins că Margerite avea dreptate. După ce aveau să se căsătorească, ea avea să fie prea ocupată cu el ca să îi mai pese de carieră. Cel mai bine era să treacă direct la subiect.
-Draga mea, ieşim împreună de câteva luni deja. Şi, bineînţeles, ne ştim de ani de zile. Dar lucrurile sau schimbat.
Ea îl privi în ochi.
-Aşa este, s-au schimbat.
încurajat, o luă din nou de mână.
-Nu am vrut să te grăbesc, dar simt că a venit momentul să facem următorul pas. Ţin foarte mult la

tine, Sydney. Te consider încântătoare şi amuzantă şi dulce.
- Şi potrivită, bombăni ea.
-Bineînţeles. Vreau să fii soţia mea. Scoase o cutiuţă din buzunar, deschise capacul, astfel încât diamantul rotund ca de gheaţă să strălucească în lumina lumânării.
-Channing...

- Mi-a adus aminte de tine, o întrerupse el. Regal şi elegant.
- E frumos, Channing, spuse ea cu grijă. Şi rece, se gândi ea. Foarte rece. Şi îmi pare rău, dar nu îl pot ac-cepta. Nici pe tine.
La început fu şocat, apoi enervat.
-Sydney, suntem amândoi adulţi. Nu ai de ce să fii sfioasă.
-încerc să fiu sinceră. Se foi pe scaun, iar de data aceasta îl luă ea pe el de mâini. Nu îţi pot spune cât de rău îmi pare că mama te-a făcut să crezi că aş simţi altceva. Făcând asta, ne-a pus pe amândoi într-o situaţie jenantă. Să fim cinstiţi, Channing. Nu mă iubeşti şi nici eu nu te iubesc pe tine.
El se îndreptă de spate, insultat.
-Nu cred că te-aş cere în căsătorie dacă nu ar fi aşa.
- Mă ceri în căsătorie pentru că mă consideri atrăgătoare, crezi că aş fi o gazdă excelentă şi pentru că provin din acelaşi cerc ca tine. Sunt motive pentru o fuziune, nu pentru o căsnicie. închise capacul de la cutiuţa cu inelul cu diamant şi i-o apăsă în mâini. Sunt o soţie de slabă calitate, Channing, atâta ştiu şi eu. Şi nu intenţionez să devin din nou soţie.
El se mai relaxă.
- înţeleg că s-ar putea să suferi încă din pricina celor întâmplate între tine şi Peter.

- Ba nu, nu înţelegi deloc ce s-a întâmplat între mine şi Peter. Sinceră să fiu, nu are a face cu motivul pentru care te refuz pe tine. Nu te iubesc, Channing, şi sunt foarte îndrăgostită de altcineva.
Pielea lui albă deveni de un roşu-închis.
- Atunci mi se pare mai mult decât insultător faptul că te prefaci că simţi afecţiune pentru mine.
- Chiar simt afecţiune pentru tine, spuse ea extenu-ată. Dar asta este tot ce simt. Pot doar să îmi cer scuze

dacă nu am reuşit să îţi transmit acest lucru cu claritate înainte de acest moment.
-Nu cred că scuzele sunt suficiente, Sydney. Se ridică ţeapăn. Te rog să îi transmiţi mamei tale regretele mele.
Drept ca prăjina, ieşi cu paşi mari din local, lăsând-o pe Sydney singură, copleşită de un amestec de sentimente de furie şi vină. Cinci minute mai târziu, Margerite ieşi din toaleta pentru doamne, radiind.
- Deci. Se aplecă conspirativ înspre fiica ei, mulţumită că Channing le lăsase câteva momente singure. Spune-mi totul.
- Channing a plecat, mamă.
-A plecat? Cu ochi strălucitori, Margerite se uită în jur. Cum adică a plecat?
-Adică a plecat, furios, aş putea adăuga, pentru că i-am refuzat cererea în căsătorie.
-Ai refuzat? clipi Margerite. Tu - Sydney, cum ai putu face aşa ceva?
-Cum am putut? ridică ea vocea, dar se controlă imediat şi adăugă în şoaptă. Cum ai putut tu? Ai plănuit seara asta.
-Bineînţeles că da. Frântă, Margerite îi făcu semn ospătarului care venea spre ele să plece şi se întinse

după vin. Am plănuit luni la rândul să vă văd pe tine şi pe Channing împreună. Şi întrucât era evident că Mikhail te-a scos din carapacea ta, momentul era perfect. Channing este exact ceea ce ai nevoie. Este eligibil, familia lui este ireproşabilă, are o casă frumoasă şi o purtare excelentă.

- Nu îl iubesc.

- Sydney, pentru numele lui Dumnezeu, te rog să fii raţională.

- Aşa am fost mereu şi poate că aceasta a fost problema. Te-am crezut când ai venit să mă vezi azi-dimineaţă. Te-am crezut că îţi părea rău, că îţi păsa, şi că ai vrea

să existe mai mult decât cuvinte politicoase între noi două.

Ochii lui Margerite se umplură de lacrimi.

-Tot ce am spus azi-dimineaţă a fost adevărat. M-am simţit îngrozitor tot weekendul, gândindu-mă că te-am alungat. Eşti fiica mea, chiar îmi pasă. Vreau ce este cel mai bine pentru tine.

- Vorbeşti serios, murmură Sydney, dintr-odată insuportabil de epuizată. Dar mai crezi şi că ştii ce este cel mai bine pentru mine. Nu vreau să te rănesc, dar am ajuns să înţeleg că nu ai ştiut niciodată ce este cel mai bine pentru mine. Făcând ce ai făcut în seara aceasta, m-ai obligat să îl rănesc pe Channing intr-un mod în care nu am intenţionat niciodată să îl rănesc.

O lacrimă se rostogoli din ochiul mamei ei.

-Sydney, doar am crezut că...

- Nu gândi în locul meu. Era periculos de aproape de a izbucni la rândul ei în lacrimi. Nu mai gândi niciodată în locul meu. Te-am mai lăsat o dată să faci asta şi am distrus viaţa cuiva.

- Nu vreau să fii singură, spuse Margerite, cu vocea strangulată. E odios să fii singur.
-Mamă. Deşi se temea că avea să cedeze prea mult, prea curând, o luă pe Margerite de mâini. Ascultă-mă şi ascultă-mâ bine. Te iubesc, dar nu pot fi ca tine. Vreau să ştiu că putem avea o relaţie sinceră, plină de afecţiu-ne. Va necesita timp. Dar nu se va întâmpla niciodată dacă nu încerci să mă înţelegi, dacă nu mă respecţi pentru cine sunt şi nu pentru cine ai vrea tu să fiu. Nu mă pot căsători cu Channing ca să îţi fac ţie pe plac. Nu mă pot căsători cu nimeni.
- Of, Sydney.
-Sunt lucruri pe care nu le ştii. Lucruri despre care nu vreau să vorbesc. Te rog doar să ai încredere în mine. Ştiu ce fac. Am fost mai fericită ca niciodată în ultimele câteva săptămâni.

- Stanislaski, spuse Margerite oftând.
- Da, Stanislaski. Şi Hayward, adăugă ea. Şi eu. Fac ceva cu viaţa mea, mamă. Chiar contează. Acum, hai să îţi refacem machiajul şi să o luăm de la capăt.
La masa lui de lucru, Mikhail lustruia bustul din lemn de trandafir. Nu intenţionase să lucreze atât de târziu, dar Sydney pur şi simplu prinsese contur în mâinile lui. Nu putea explica ce simţise când ea prinsese viaţă acolo. Nu îl făcea să se simtă puternic. Ci îl smerea. Abia de trebuise să se gândească. Chiar dacă avea crampe la degete, dovada faptului că sculptase, şlefuise şi lustruise mult timp, abia de îşi amintea tehnica pe care o folosise.
Nu contau uneltele, ci doar rezultatul. Acum era acolo cu el, frumoasă, caldă, vie. Şi ştia că era o lucrare de care nu avea să se despartă vreodată.
Se lăsă pe spate şi îşi mişcă circular umerii ca să mai atenueze din rigiditate. Fusese o zi foarte lungă, care

în-cepuse înainte de ivirea zorilor. Trebuise să îşi canalizeze furia pe organizarea curăţării şi reparării celor mai grave daune. Acum că avântul care îl făcuse să termine bustul trecuse, era ameţit de oboseală. Dar nu voia să se culce. Un pat gol.
Cum de putea să îi fie atât de dor de ea după doar câteva ore? De ce i se părea că se afla la o lume distanţă, când de fapt era doar în celălalt capăt al oraşului? Nu avea să treacă printr-o altă noapte fără ea, jură el când se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace prin încăpere. Iar ea trebuia să înţeleagă asta. Avea să o facă să înţeleagă asta. O femeie nu avea dreptul să devină vitală pentru existenţa unui bărbat, după care să îl lase neliniştit şi singur la miezul nopţii.
îşi trecu o mână prin păr şi se gândi ce opţiuni avea. Ar fi putut să se ducă în pat şi să îşi dorească să adoar-mă. Ar fi putut să o sune şi să fie satisfăcut cu faptul

că îi auzea vocea. Sau ar fi putut să se ducă în cartierul rezidenţial şi să bată la uşa ei, până avea să îl lase să intre.
Rânji. A treia variantă îi plăcea cel mai mult. Apucă o cămaşă şi şi-o trase pe el în timp ce se îndreptă spre uşă. Sydney icni surprinsă când acesta o deschise chiar pe când ea se pregătea să bată în ea.
- O! Ce instincte! îşi apăsă mâna pe inimă. îmi pare rău că am venit atât de târziu, dar am văzut lumina aprinsă, aşa că...
Nu o lăsă să termine, ci o trase înăuntru şi o ţinu în braţe până ea se întrebă dacă nu cumva îi fracturase coastele.
-Veneam la tine, bombăni el.
-Veneai la mine? Abia ce am plecat de la restaurant.

-Te doream. Voiam să... Se opri şi o dădu în spate. E trecut de miezul nopţii. Ce cauţi în centru după miezul nopţii?
-Pentru numele lui Dumnezeu...
- Nu e sigur pentru o femeie singură.
- A fost foarte sigur.
Clătină din cap, cuprinzându-i bărbia cu mâna.
- Data viitoare, sună. Voi veni la tine. După care miji ochii. Ochii lui de artist, de iubit văzură dincolo de un machiaj reparat cu grijă. Ai plâns.
Era atâta furie în acuzaţia lui, încât ea râse.
- Nu, nu chiar. Mama s-a emoţionat puţin şi a urmat o reacţie în lanţ.
- Parcă spuneai că v-aţi împăcat.
-Aşa am spus. Aşa este. Cel puţin cred că am ajuns să ne înţelegem mai bine.
El zâmbi puţin, trecându-şi degetul peste buzele lui Sydney.
-Nu este de acord cu mine pentru fiica ei.
-Nu asta este problema. Mă tem că se simte puţin epuizată. S-a ales praful de planurile ei în seara asta.

- îmi vei spune.
- Da. Se deplasă, cu intenţia de-a se prăbuşi pe canapeaua lui incomodă. Dar văzu bustul. Se apropie lent de el şi îl studie. Când vorbi, o făcu cu voce joasă şi guturală. Ai un talent incredibil.
- Sculptez ceea ce văd şi cunosc şi simt.
- Aşa mă vezi tu?
-Aşa eşti. îşi puse uşor mâinile pe umerii ei. Pentru mine.
însemna că era frumoasă pentru el, se gândi Sydney. Şi vibra de viaţă şi dragoste, pentru el.
-Nici măcar nu ţi-am pozat.

- O vei face. îşi trecu buzele peste părul ei. Vorbeşte cu mine.
- Când m-am întâlnit cu mama la restaurant, Chan- ning era cu ea.
Pe deasupra capului lui Sydney, ochii lui Mikhail se întunecară periculos.
-Bancherul cu costume de mătase. L-ai lăsat să te sărute înainte să mă laşi pe mine.
- îl ştiam înainte să te ştiu pe tine. Amuzată, Sydney se întoarse şi privi gelozia în ochi. Şi nu te-am lăsat, din câte îmi amintesc. Pur şi simplu ai făcut-o. Şi o făcu din nou, necruţător.
- Nu îl vei lăsa din nou.
-Nu.
- Bine. O trase pe canapea. Atunci poate trăi.
Ea râse şi îşi azvârli braţele în jurul lui, strângându-l tare, după care îşi aşeză capul pe umărul lui.
-Nu e vina lui, de fapt. Nici a mamei. E mai degrabă o chestiune de obiceiuri şi circumstanţe. Plănuise seara după ce l-a convins pe Channing că era vremea să mă ceară în căsătorie.
- Să te ceară în căsătorie? Mikhail o întoarse cu faţa spre el. Vrea să se însoare cu tine?

- Nu chiar. Credea că vrea. Cu siguranţă nu mai vrea să se însoare cu mine acum. Dar el o împingea deja din calea lui, ca să se poată ridica, şi începu să se plimbe încoace şi încolo. Nu ai de ce să fii furios, spuse Syd- ney, netezindu-şi salopeta. Eu am fost pusă într-o poziţie ciudată. De fapt, mă îndoiesc că va mai vorbi vreodată cu mine.
-Dacă o face, îi voi tăia limba. Lent, se gândi Mikhail, tot mai furios. Nimeni în afară de mine nu se însoară cu tine.

-Ţi-am explicat deja... Se opri când i se puse un nod în gât, care îi tăie respiraţia. Chiar nu trebuie să discutăm despre asta, reuşi ea să îngâne în timp ce se ridică. E târziu.
-Aşteaptă, îi porunci Mikhail şi se duse cu paşi mari în dormitor. Când se întoarse cu o cutiuţă, lui Sydney îi îngheţă sângele în vine. Aşază-te.
-Nu, Mikhail, te rog...
-Atunci stai în picioare. Deschise partea de sus a cutiei, dând la iveală un inel din aur, cu o piatră mică de un roşu aprins în centru. Bunicul tatălui meu l-a făcut pentru soţia lui. Era aurar, aşa că lucrătura e foar-te fină, chiar dacă piatra este mică. A ajuns la mine, pentru că sunt fiul cel mai mare. Dacă nu îţi este pe plac, cumpăr altceva.
- Nu, este frumos. Te rog, nu. Nu pot. îşi ţinu mâini-le făcute pumn la spate. Nu mă cere.
- Te cer, spuse el, nerăbdător. Dă-mi mâna.
Ea se dădu un pas în spate.
- Nu pot purta inelul. Nu mă pot căsători cu tine.
El clătină din cap, o trase de mână, eliberându-i-o, şi îi împinse inelul pe deget.
- Vezi? îl poţi purta. E prea mare, dar îl vom repara.
-Nu. L-ar fi scos din nou, dar el îşi închise mâna peste a ei. Nu vreau să mă mărit cu tine.

El îşi încordă degetele peste ale ei şi un foc îi săgetă privirea, mai luminos ca rubinul.
- De ce?
- Nu vreau să mă căsătoresc, spuse ea cât putu de limpede. Nu voi accepta să se distrugă ceea ce am început împreună.
- Căsătoria nu distruge dragostea, ci o hrăneşte.

- Tu nu ştii cum e, se răsti ea. Nu ai mai fost căsătorit. Eu da. Şi nu voi trece din nou prin asta.
- Deci. Străduindu-se să îşi controleze mânia, se legănă în spate pe călcâie. Soţul acesta al tău te-a rănit, te face nefericită, aşa că tu crezi că şi eu voi face la fel.
- La naiba, l-am iubit. Vocea i se întrerupse, iar ea îşi acoperi chipul cu mâna, în timp ce lacrimile începură să îi curgă.
Sfâşiat între gelozie şi nefericire, el o trase aproape, murmurându-i cuvinte dragi şi mângâind-o pe păr.
- îmi pare rău.
- Nu înţelegi.
- Lasă-mă să înţeleg. El îi ridică faţa şi îi sărută lacrimile. îmi pare rău, repetă el. Nu voi mai ţipa la tine.
- Nu e asta. Expiră tremurat. Nu vreau să te rănesc. Te rog, renunţă la ideea asta.
-Nu pot renunţa la asta. Nici la tine. Te iubesc, Sydney. Am nevoie de tine. Pe viaţa mea că am nevoie de tine. Explică-mi de ce nu vrei să mă accepţi.
-Dacă ar fi putut cineva, începu ea grăbită, după care clătină din cap înainte să apuce măcar să îşi dorească aşa ceva. Mikhail, nu mă pot gândi la căsătorie. Hayward este o responsabilitate prea mare şi trebuie să mă concentrez pe cariera mea.
- Este fum, ca să ascundă adevăratul răspuns.
-în regulă. îşi făcu curaj şi se îndepărtă de el. Nu cred că aş suporta să dau din nou greş şi să pierd pe cineva pe care îl iubesc. Căsătoria îi schimbă pe oameni.
- Cum te-a schimbat pe tine?

- L-am iubit pe Peter, Mikhail. Nu aşa cum te iubesc pe tine, dar mai mult decât pe oricine altcineva. A fost cel mai bun prieten al meu. Am

crescut împreună. Când părinţii mei au divorţat, a fost singurul cu care am putut vorbi. îi păsa cu adevărat de cum mă simţeam, de ce credeam, de ce voiam. Puteam să stăm ore întregi pe plaja din Hamptons şi să privim apa, să ne spunem unul altuia secrete.
Se întoarse cu spatele la el. Acum că o spunea cu voce tare, durerea o străpunse din nou.
- Şi te-a i îndrăgostit.
-Nu, spuse ea tristă. Pur şi simplu ne iubeam. Nu îmi amintesc o perioadă fără el. Şi nu îmi amintesc când a început să devină de la sine înţeles că aveam să ne căsătorim într-o zi. Nu că noi am fi vorbit despre asta. Toţi ceilalţi vorbeau despre asta. Sydney şi Peter, ce cu- piu încântător sunt. Ce drăguţ e că se potrivesc atât de bine. Cred că am auzit-o atât de des, încât am început să o credem. Oricum, lumea se aştepta la asta şi amândoi fusesem crescuţi să facem ceea ce era de aşteptat de la noi.
îşi şterse lacrimile şi se duse spre rafturile lui.
- Ai avut dreptate când mi-ai oferit figurina aceea cu Cenuşăreasa. Am respectat mereu regulile. Era de aşteptat să merg la internat şi să iau note mari. Aşa am făcut. Era de aşteptat să mă comport prezentabil, să nu arăt niciodată emoţii inacceptabile. Aşa am făcut. Era de aşteptat să mă mărit cu Peter. Aşa am făcut.
Se răsuci din nou spre el.
-Aşa că iată-ne, amândoi tocmai ce împlinisem douăzeci şi doi de ani - o vârstă destul de acceptabilă pentru căsătorie. Mă gândesc că amândoi am crezut că avea să fie bine. La urma urmei, ne ştiam dintotdeau- na, ne plăceau aceleaşi lucruri, ne înţelegeam reciproc. Ne iubeam. Dar nu a fost bine. Aproape de la început, în luna de miere am mers în Grecia. Amândurora

ne plăcea ţara. Şi ambii ne-am prefăcut că partea fizică a căsniciei mergea bine. Bineînţeles că nu mergea deloc bine şi, cu cât ne prefăceam mai mult, cu atât ne înde-părtam mai tare. Ne-am mutat înapoi în New York, ca el să îşi poată ocupa locul în cadrul afacerii de familie. Eu am decorat casa, organizam petreceri. Şi mă îngrozeam când vedeam că apune soarele.

- A fost o greşeală, spuse Mikhail cu blândeţe.

- Da, a fost. Una pe care eu am făcut-o, pentru care eu sunt responsabilă. Mi-am pierdut cel mai apropiat prieten şi, înainte să se încheie, dispăruse şi toată dragostea. Erau doar certuri şi acuzaţii. Eram frigidă, aşa că de ce nu ar fi apelat la altcineva pentru puţină căldură? Dar am păstrat aparenţele. Era de aşteptat. Şi când am divorţat, am făcut-o într-un mod foarte rece, foarte controlat, foarte civilizat. Nu i-am putut fi soţie, Mikhail.

- Nu este la fel pentru noi doi. Se duse spre ea.

- Nu, nu este. Şi nu voi permite să fie.

- Eşti rănită din pricina unui lucru care ţi s-a întâm-plat, nu din pricina a ceva ce ai făcut. îi cuprinse faţa cu mâinile când ea clătină din cap. Da. Trebuie să treci mai departe şi să ai încredere în ceea ce avem. îţi voi da timp.

-Nu. Disperată, îl prinse de încheieturi. Nu îţi dai seama că este acelaşi lucru? Mă iubeşti, aşa că te aşteptţi să mă căsătoresc cu tine, pentru că asta vrei - aşa crezi tu că este cel mai bine.

- Nu cel mai bine, spuse el, scuturând-o rapid. Ci corect. Am nevoie să îmi împart viaţa cu tine. Vreau să trăiesc cu tine, să am copii cu tine. Să îi văd cum cresc. Există o familie în noi, Sydney.

Ea se îndepărtă brusc. Nu avea să o asculte, se gândi ea. Nu avea să înţeleagă.

- Căsătoria şi familia nu intră în planurile mele, spuse ea, dintr-odată rece. Va trebui să accepţi asta.

- Să accept? Mă iubeşti. Sunt suficient de bun pentru asta. Suficient de bun ca să te culci cu mine, dar nu ca să îţi schimbi planurile. Toate astea pentru că ai urmat odată regulile în loc să îţi urmezi inima.
-Acum urmez bunul-simţ. Trecu pe lângă el, spre uşă. îmi pare rău, nu îţi pot da ceea ce vrei.
- Nu te vei duce acasă singură.
- Cred că ar fi mai bine să plec.
- Vrei să pleci, pleacă. Se duse ţanţoş şi deschise uşa cu forţă. Dar te voi conduce.
Doar când stătea deja întinsă în patul ei, înlăcrimată şi irascibilă, îşi dădu seama că încă îi purta inelul.
capitolul 12
Nu se îngropa ea în muncă în următoarele două zile, ci munca o îngropă pe ea. Sydney îşi dorea doar ca asta să o fi ajutat. Cică să fii ocupat face bine la moral. Atunci de ce al ei era la pământ?
încheiase cea mai mare afacere din cariera ei la Hayward, angajă o nouă secretară care să preia din sarcinile de birou ale lui Janine şi gestionă o şedinţă cu întregul personal. Acţiunile Hayward crescuseră cu trei puncte în ultimele zece zile. Consiliul administrativ era încântat de ea. Iar ea era nefericită.
-Vă caută un poliţist Stanislaski pe linia doi, domnişoară Hayward, îi spuse noua secretară prin interfon.
- Stan - ah. Se înveseli, după care se linişti. Poliţist. Da, preiau apelul. Mulţumesc. Sydney se forţă să zâm-bească pentru liniştea ei sufletească. Alex?
- Hei, domnişoară frumuşică. Mă gândeam că ai vrea să fii prima care află. Tocmai l-au adus pe vechiul tău amic, Lloyd Bingham, pentru interogare.
Zâmbetul îi pieri.

- înţeleg.
-Investigatorul de asigurări ţi-a ascultat sfatul şi l-a supravegheat. S-a întâlnit cu doi ticăloşi, le-a dat nişte bancnote. După ce i-am săltat, tipii au cântat mai bine decât Springsteen.
- Deci Lloyd chiar a angajat pe cineva care să vanda- lizeze clădirea.
- Ei aşa spun. Nu cred că îţi va mai face necazuri o vreme bună.
- Mă bucur să aud asta.
-Ai fost destul de isteaţă, să te concentrezi pe el. Şi deşteaptă şi frumoasă, spuse el oftând, ceea ce aproape

că o făcu să zâmbească din nou. Ce-ar fi să plecăm în Jamaica vreo două zile? Să îl înnebunim pe Mikhail?
- Cred că e deja îndeajuns de nebun.
- Hei, te sâcâie cumva? Vino la unchiul Alex. Ea nu îi răspunse, aşa că renunţă să o mai tachineze. Nu îl băga în seamă pe Mik, Sydney. Este prost dispus, atâta tot. E artistul din el. E nebun după tine.
- Ştiu. Se jucă cu dosarele de pe biroul ei. Poate îi dai un telefon, să îi dai veştile.
- Sigur. Mai vrei să îi transmit ceva?
- Spune-i... Ba nu, se hotărî ea. Nu, i-am spus eu deja. Mersi că ai sunat, Alex.
-Nici o problemă. Anunţă-mă dacă te răzgândeşti în legătură cu Jamaica.
închise telefonul, dorindu-şi să se fi simţit la fel de tânără precum părea Alex. La fel de fericită. De degajată. Dar, pe de altă parte, Alex nu era îndrăgostit. Şi nu îşi făcuse praf propriile visuri. Oare aşa făcuse? se întrebă Sydney în timp ce se împinse de lângă birou. Oare îşi sabotase propriile tânjiri? Nu, se oprise, pe ea şi pe bărbatul pe care îl

iubea, de la a face o greşeală. Căsătoria nu era mereu răspunsul. Exemplul ei dovedea acest lucru. Şi al mamei ei. După ce se mai calma puţin, Mikhail avea să îi accepte poziţia şi aveau să poată continua ca înainte.
Pe cine încerca să păcălească?
Era prea încăpăţânat, prea îndărătnic, prea al naibii de sigur că avea dreptate, ca să o lase mai moale chiar şi preţ de o clipă.
Şi dacă avea să o pună să aleagă totul sau nimic? Ce avea să facă atunci? Apucă o agrafă de birou şi începu să o răsucească, plimbându-se încolo şi încoace prin birou. Dacă totul avea să se reducă la a renunţa la el şi a-l pierde categoric, sau la a ceda în faţa lui şi a risca să îl piardă...
Ademenirea unei doamne
211
Dumnezeule, avea nevoie de cineva cu care să vorbească. întrucât nu putea fi Mikhail, îi rămâneau câteva variante jalnice. Cândva ar fi mers la Peter să îşi discute problemele, dar era...
Se opri, rupând metalul deformat între degete. Asta era sursa problemei. Şi poate, doar poate, şi soluţia. Fără să îşi mai aloce timp de gândire, ieşi în grabă din biroul ei şi intră în cel al lui Janine.
- Trebuie să plec din oraş vreo două zile, spuse ea fără vreun preambul.
Janine se ridica deja din spatele biroului.
- Dar...
-Ştiu că este brusc, şi inconvenabil, dar nu am ce face. Nu avem nimic vital în aşteptare momentan, aşa că ar trebui să te descurci cu orice ar apărea. Dacă nu poţi, atunci va trebui să aştepte.
- Sydney, ai trei întâlniri mâine.
- Le preiei tu. Ai dosarele, ştii punctul meu de vede-re. Imediat ce ajung la destinaţie, voi suna.

- Dar, Sydney... Janine se duse grăbită spre uşă, în timp ce Sydney se îndepărtă cu paşi mari. Unde te duci?
- Să mă întâlnesc cu un prieten vechi.
La nici o oră după ce Sydney ieşise în goană din birou, Mikhail dădu năvală în el. Era sătul. îi oferise femeii două zile ca să îşi vină în fire. Timpul expirase. Aveau să lămurească lucrurile şi aveau să o facă acum.
Trecu ca vântul pe lângă noua secretară, salutând-o scurt din cap şi deschise uşa de la biroul lui Sydney.
- Mă scuzaţi. Domnule, mă scuzaţi.
Mikhail se întoarse spre biata femeie.
- Unde naiba e?
- Domnişoara Hayward nu este în birou, spuse aceasta cu afectare. Mă tem că va trebui să...
- Dacă nu aici, unde?
-Mă ocup eu, Caria, murmură Janine din uşă.

- Da, doamnă. Caria plecă rapid şi uşurată.
- Domnişoara Hayward nu este aici, domnule Stanis- laski. Vă pot ajuta cu ceva?
- Spune-mi unde este.
- Mă tem că nu pot face asta. Privirea lui o făcu să se dea un pas în spate. Ştiu doar că este plecată din oraş o zi sau două. A plecat brusc şi nu mi-a spus unde se duce.
- Plecată din oraş? Se încruntă la biroul gol, apoi din nou la Janine. Nu îşi lasă munca aşa.
- Recunosc că este neobişnuit. Dar am avut impresia că era ceva foarte important. Sunt sigură că va suna. îi voi transmite bucuroasă un mesaj din partea dumneavoastră.
El spuse ceva scurt şi dur în ucraineană, după care ieşi valvârtej din birou.

-Cred că mai bine îi spui chiar tu asta, murmură Janine în încăperea goală.
La douăzeci şi patru de ore după ce plecase din biroul ei, Sydney se afla pe un trotuar umbrit din Georgetown, Washington, D.C. Un iureş năvalnic de adrenalină o adusese până aici, îndeajuns de departe ca să se uite la casa în care se stabilise Peter când se mutase, după divorţ.
Drumul impulsiv până la aeroport şi zborul rapid de la un oraş spre celălalt fuseseră îndeajuns de uşoare. Nici măcar apelul prin care îi cerea lui Peter să îi acorde o oră din timpul lui nu fusese chiar atât de dificil. Dar acest ultim pas era aproape imposibil.
Nu îl mai văzuse de mai bine de trei ani şi atunci fusese de partea cealaltă a unei mese late din biroul unui avocat. Civilizat, Dumnezeule! Da, se purtaseră civilizat. Şi de parcă ar fi fost străini.
Era prostesc, ridicol, să plece aşa, dintr-odată. Nu avea să se schimbe nimic prin faptul că vorbea cu Peter.

Nu se putea schimba nimic. Şi totuşi, se trezi urcând scările spre veranda casei înşiruite vechi şi încântătoare, ridicând mânerul de alamă şi bătând cu el în uşă.
îi răspunse chiar el, arătând atât de neschimbat, încât aproape că întinse mâinile spre el, aşa cum ar fi făcut cândva. Era înalt şi zvelt, elegant de informai în pantaloni kaki şi o cămaşă de in. Avea părul ni- sipiu ciufulit într-un mod atrăgător. Dar ochii lui verzi nu se luminară de plăcere, ci îi rămaseră neclintiţi şi reci.
- Sydney, spuse el, dându-se în spate ca să o lase să intre.

Foaierul era rece şi aerisit, făcând subtil şi discret trimitere prin mobilier şi lucrările de artă la o avuţie moştenită.
-Apreciez că m-ai primit în condiţiile de faţă, Peter.
-Ai spus că era important.
- Pentru mine.
- Ei bine, atunci... Neştiind ce altceva să mai spună, o conduse pe coridor, într-o cameră de zi. Bunele ma-niere erau adânc impregnate în amândoi, aşa că ea făcu comentariile potrivite despre casă, iar el le pară în timp ce îi oferi un îoc şi ceva de băut.
- Deci îţi place Washingtonul.
- Foarte mult. Bău din paharul lui de vin, în timp ce ea şi-l răsuci doar la nesfârşit pe al ei în mână. Era emoţionată. O cunoştea prea bine ca să nu recunoască semnele. Şi era la fel de încântătoare ca întotdeauna. îl durea. Ura faptul că îl durea doar să o privească. Şi cel mai bun mod de-a trece peste durere era să treacă direct la subiect.
- Cu ce te pot ajuta, Sydney?
Străini, se gândi ea din nou, coborându-şi privirea înspre paharul ei. Se cunoscuseră toată viaţa, fuseseră căsătoriţi aproape trei ani şi, totuşi, erau ca nişte străini.

- E dificil să ştiu cu ce să încep.
El se lăsă în spate pe scaun şi făcu un gest.
- Alege un punct de plecare.
- Peter, de ce te-ai căsătorit cu mine?
- Poftim?
- Vreau să ştiu de ce te-ai căsătorit cu mine.
Nu se aşteptase deloc la asta. Se foi în scaun, mai sorbi o dată din pahar.
-Din mai multe dintre motivele obişnuite, bănuiesc.
- M-ai iubit?

El o privi în ochi.
- Ştii că te-am iubit.
- Ştiu că ne-am iubit unul pe celălalt. Erai prietenul meu. îşi strânse buzele. Cel mai bun prieten al meu.
El se ridică şi îşi mai turnă nişte vin.
- Eram copii.
-Nu când ne-am căsătorit. Eram foarte tineri, dar nu eram copii. Şi încă eram prieteni. Nu ştiu cum de s-a stricat totul, Peter, sau ce am făcut ca să distrug totul, dar...
- Tu? Se holbă la ea, ţinând sticla într-o mână şi paharul în cealaltă. Cum adică tu ai distrus totul?
-Te-am făcut nefericit, incredibil de nefericit. Ştiu că am dat greş în pat, ceea ce a afectat toate celelalte lucruri, până când nu ai mai suportat să te afli în prezenţa mea.
- Nu voiai să te ating, ripostă el. Fir-ar, era ca şi când aş fi făcut dragoste cu...
- Un aisberg, încheie ea monoton. Aşa mi-ai spus. încercând să alunge sentimentul de vină, el lăsă paharul din mână.
-Am spus multe lucruri; la fel şi tu. Credeam că am trecut peste majoritatea, până ţi-am auzit vocea în după-amiaza aceasta.

- îmi pare rău. Se ridică, cu trupul şi vocea ţepene, ca să compenseze mândria-i sfărâmată. Tocmai am în-răutăţit lucrurile venind aici. îmi pare foarte rău, Peter. Voi pleca.
- Era ca şi cum aş fi făcut dragoste cu sora mea, îi ţâşni lui din gură, făcând-o să se oprească înainte să apuce să traverseze încăperea. Amica mea. La naiba, Sydney, nu puteam... Umilinţa îşi înfipse din nou ghearele în el. Nu am putut trece deloc peste asta, ca

să te fac, ei bine, soţie. M-a emasculat. Şi m-am descărcat pe tine.
- Am crezut că mă urai.
El trânti sticla pe masă.
- Era mai uşor să încerc să te urăsc decât să recunosc că nu puteam să trezesc pasiunea dintre noi. Că eram nepotrivit.
- Dar eu chiar eram. Nedumerită, făcu un pas spre el. Ştiu că eram inutilă în pat - am ştiut dinainte să mi-o spui tu. Şi a trebuit să te duci în altă parte pentru ceea ce nu îţi puteam dărui.
- Te-am înşelat, spuse el cu glas egal. Mi-am minţit şi înşelat cea mai apropiată prietenă. Uram modul în care începuseşi să mă priveşti, modul în care începusem eu să mă privesc. Aşa că m-am dus să îmi demonstrez bărbăţia în altă parte şi te-am rănit. Când ai aflat, am făcut ceea ce era bărbăteşte din partea mea, adică am dat vina pe tine. La naiba, Sydney, pe atunci abia de ne vorbeam. Mai puţin în public.
- Ştiu. Şi îmi amintesc cum am reacţionat, lucrurile pline de ură pe care ţi le-am spus. Am lăsat ca mândria să mă coste un prieten.
- Şi eu am pierdut o prietenă. în viaţa mea nu mi-a părut vreodată mai rău după vreun lucru. Fu greu pen-tru el să se ducă la ea, să o ia de mână. Nu ai stricat nimic, Syd. Cel puţin, nu de una singură.

-Am nevoie de un prieten, Peter. Am foarte mare nevoie de un prieten.
El îi şterse o lacrimă cu degetul mare.
- Eşti dispusă să îmi mai dai o şansă? Zâmbi puţin şi îşi scoase batista. Poftim. Suflă-ţi nasul şi aşază-te. Aşa făcu, agăţându-se de mâna lui.

- A fost singurul motiv pentru care nu a funcţionat? Pentru că nu ne-am descurcat în dormitor?
-A fost motivul principal. în rest, semănăm prea mult. Ne este prea uşor să ne ascundem în spatele educaţiei şi să lăsăm ca o rană să ne facă să sângerăm până ne secătu ieste. La naiba, Syd, de ce ne-am căsătorit?
-Am făcut ce ne-au spus toţi ceilalţi că ar trebui să facem.
- Poftim.
Simţindu-se alinată, îşi duse mâna lui la obraz.
- Eşti fericit, Peter?
-Mă îndrept intr-acolo. Dar tu? Preşedinta companiei Hayward.
Ea râse.
- Ai fost surprins?
- Stupefiat. Am fost atât de mândru de tine.
- Nu face asta. O să plâng din nou.
- Am o idee mai bună. O sărută pe frunte. Hai în bucătărie. O să ne pregătesc câte un sendviş şi îmi poţi spune cu ce te-ai ocupat în afară de afaceri de amploare.
Era aproape uşor. Se simţeau oarecum ciudat, pe alocuri precauţi, dar legătura care îi unise cândva se întinsese doar, nu se rupsese de tot. Lent, cu grijă, atenuau din presiunea care apăsa pe ea.
în timp ce degusta un sendviş cu pâine din secară, încercă să îi povestească şi restul lucrurilor.
-Ai fost vreodată îndrăgostit, Peter?
- Marsha Rosenbloom.
- Aveam paisprezece ani pe atunci.

- Şi renunţase deja la bustieră, spuse el cu gura plină. Eram profund îndrăgostit. Apoi îi zâmbi. Nu, am scăpat de această nebunie.
- Dacă ai fi fost, dacă ai fi îndrăgostit de cineva, ai lua în calcul să te recăsătoreşti?
- Nu ştiu. Mi-ar plăcea să cred că m-aş descurca mai bine, dar nu ştiu. Cine e?
Ea îşi mai turnă cafea, trăgând de timp.
- E artist. Tâmplar.
- Care dintre ele?
-Ambele. Sculptează şi construieşte. îl cunosc doar de puţină vreme, doar din iunie.
- Te mişti rapid, Sydney.
- Ştiu. Asta e parte din problemă. Totul se mişcă ra-pid la Mikhail. E atât de îndrăzneţ şi de sigur şi plin de emoţie. Ca lucrările lui, presupun.
Când începu să pună lucrurile cap la cap, ridică din sprâncene.
- Rusul?
- Ucraineanul, îl corectă ea automat.
-Dumnezeule mare, Stanislaski, nu-i aşa? Are o lucrare expusă la Casa Albă.
- Da? îl privi pe Peter şi zâmbi năucită. Nu mi-a spus. M-a dus acasă să îi cunosc familia, o familie minunată, dar nu mi-a spus că are lucrări expuse la Casa Albă. Asta îmi demonstrează care îi sunt priorităţile.
- Şi eşti îndrăgostită de el.
-Da. Vrea să se căsătorească cu mine. Clătină din cap. Am primit două cereri în căsătorie în aceeaşi seară. Una de la Mikhail şi una de la Channing Warfield.
-Dumnezeule, Sydney, nu Channing! Nu e deloc genul tău.
Ea împinse cafeaua la o parte şi se aplecă înspre el.
- De ce?

- în primul rând, nu are mai deloc simţul umorului. Te-ar plictisi de moarte. Singurul lucru pe care îl ştie

despre afacerea tăticului lui este cum să îi scoată pe clienţi la masă. Şi singura lui dragoste adevărată este croitorul lui.
Zâmbi sincer.
- Mi-a fost dor de tine, Peter.
El o luă din nou de mână.
- Cum rămâne cu artistul tău mare şi îndrăzneţ?
- Nu are croitor, nici nu îşi scoate clienţii la prânz. Şi mă face să râd. Peter, nu aş suporta să mă mărit cu el şi să se năruiască din nou totul.
-Nu îţi pot spune dacă este corect. Şi, în locul tău, de data asta nu aş asculta sfaturile bine intenţionate ale nimănui.
- Dar îmi vei da oricum un sfat?
- Dar îţi voi da oricum un sfat, încuviinţă el şi se simţi mai uşurat cu ani de zile. Nu judeca relaţia ta cu el prin prisma dezastrului pe care l-am făcut noi. Pune-ţi doar câteva întrebări. Te face fericită? Ai încredere în el? Cum îţi imaginezi viaţa cu el? Cum îţi imaginezi viaţa fără el?
- Şi când am răspunsurile?
-Vei şti ce ai de făcut. O sărută pe mâna de care o ţinea. Te iubesc, Sydney.
- Şi eu te iubesc.
Răspunde la întrebări, se gândi ea în timp ce apăsă butonul de la ascensorul din holul clădirii în care locuia Mikhail. Trecuseră douăzeci şi patru de ore de când i le enumeraseră Peter, dar nu îşi permisese să se gândească la ele. Nu fusese nevoie să se gândească la ele, se corectă ea când intră în cabină. Ştia deja răspunsurile.

O făcea fericită? Da, nespus de fericită.
Avea încredere în el? Fără rezerve.
Viaţa ei cu el? Un carusel de emoţii, cereri, certuri, râsete, frustrare.
Fără el? Goală.
Ademenirea unei doamne
219
Pur şi simplu nu şi-o putea imagina. Ar fi avut munca ei, rutina, ambiţiile. Intr-adevăr, nu avea să mai rămână vreodată fără un scop. Dar fără el avea să se deruleze totul în linii drepte.
Aşa că ştia ce avea de făcut. Dacă nu era cumva prea târziu.
Simţi miros de praf de rigips pe hol când coborî din ascensor. îşi ridică privirea şi văzu că tavanul fusese înlocuit, îmbinările acoperite, gletuite şi şlefuite cu şmirghel. Mai trebuia doar zugrăvit şi finisat.
Făcuse treabă bună, se gândi ea, în timp ce îşi trecu mâna de-a lungul peretelui. întro perioadă scurtă de timp transformase o clădire veche ponosită în ceva solid şi trainic. Mai era de muncă, aveau să treacă săptămâni întregi până la ultimul cui bătut. Dar reparaţiile făcute de el aveau să dureze.
îşi apăsă mâna pe stomac şi bătu la uşă. Şi speră.
Nu se auzi nici un sunet înăuntru. Nici zgomot de muzică, nici pocnituri de bocanci de lucru pe podeaua de lemn. Cu siguranţă nu se culcase, îşi spuse în sinea ei. Era abia ora zece. Mai bătu o dată, mai tare, şi se întrebă dacă să îl strige.
Se deschise o uşă - nu a lui, ci alături pe coridor. Keely scoase capul pe uşă. îi aruncă o singură privire grăbită lui Sydney şi atitudinea prietenoasă i se şterse de pe chip.
- Nu e aici, spuse ea. Vocea ei de obicei efervescentă devenise monotonă. Keely nu cunoştea detaliile, dar era sigură de un lucru: aceasta era

femeia care îi crease o stare îngrozitoare lui Mikhail în ultimele câteva zile.
-Ah. Sydney îşi coborî mâna lângă corp. Ştii unde este?
- în oraş. Keely se strădui să nu observe că şi în ochii lui Sydney se citea nefericire.
- înţeleg. Sydney se forţă să nu îşi lase umerii să îi cadă. Voi aştepta atunci.

-Cum vrei tu, spuse Keely ridicând din umeri. Ce îi păsa ei că femeia era evident îndrăgostită? Era femeia care îl rănise pe amicul ei. Ca actriţă, Keely se mândrea că recunoştea starea din spatele acţiunilor. Poate că Mikhail fusese insuportabil de furios în ultimele câteva zile, dar în spatele mâniei se ascunsese o suferinţă cru-dă, care se infiltrase în fiinţa lui. Şi ea i-o pusese acolo. Ce conta că şi ea suferea? Bineînţeles că conta. Inima ei sentimentală i se topi în piept.
-Uite ce e, probabil că se va întoarce curând. Vrei ceva de băut sau altceva?
- Nu, serios. Sunt bine. Cum merge cu apartamentul?
-Aragazul nou merge de mama focului. Neputând fi altfel decât bună, Keely se sprijini de uscior. Mai au diverse de reparat - mai ales la daunele pe care le-au provocat idioţii ăia. Se lumină la faţă. Hei, ştiai că l-au arestat pe un tip?
- Da. Când sunase la birou, Janine îi spusese că Lloyd fusese arestat. îmi pare rău. încerca doar să se răzbune pe mine.
-Nu e vina ta că tipul e un nemernic. Oricum, au aspirat apa, iar Mik a făcut un amestec cu care a dat jos vopseaua de pe cărămidă. Au trebuit să scoată tavanul de la apartamentul de sub cel gol. Şi podelele

sau curbat destul de tare. Ridică din nou din umeri. Doar ştii cum e Mik, le va repara el.
Da, ştia cum era Mik.
-Ştii dacă lucrurile doamnei Wolburg au fost grav avariate?
-Covoarele sunt pierdute. Multe alte lucruri erau destul de ude. Se vor usca. Simţindu-se mai confortabil, Keely muşcă din banana pe care o ţinuse până atunci la spate. A trecut nepotul ei pe aici. Se simte foarte bine. Deja foloseşte un cadru şi toate cele şi se plânge că vrea acasă. Plănuim să dăm o petrecere de bun venit pentru ea luna viitoare. Poate ţi-ar plăcea să vii.

- Mi-ar... Se întoarseră amândouă când auziră scâncetul ascensorului.
Uşile se deschiseră şi răsunară voci profunde care cântau un cântec folk ucrainean robust, după care îi zăriră şi pe cei doi bărbaţi. Amândoi erau puţin beţi, cam murdari, iar la cum se cuprindeau reciproc cu bra-ţele, era imposibil să îţi dai seama cine pe cine sprijinea. Sydney fu prima care observă sângele. Tricoul alb al lui Mikhail era pătat cu el; evident, provenea de la tăieturile pe care le avea la buză şi deasupra ochiului.
- Dumnezeule.
Când îi auzi vocea, Mikhail îşi ridică brusc capul, ca un lup. Rânjetul i se atenuă într-o holbare posacă în timp ce el şi fratele lui se opriră împleticindu-se.
- Ce vrei? Cuvintele erau îngroşate cu votcă şi deloc primitoare.
-Ce-ai păţit? Se grăbea deja spre el. Ai avut un accident?
- Hei, domniţă frumuşică. Alex îi zâmbi şarmant, deşi ochiul stâng îi era plin de vânătăi şi aproape

complet închis de la cât de umflat era. Am petrecut de minune. Ar fi trebuit să fii acolo. Nu-i aşa, frăţioare?
Mikhail îi răspunse cu un pumn lent în stomac. Sydney hotărî că se voia a fi un semn de afecţiune, întrucât după aceea Mikhail se răsuci, îşi îmbrăţişă viguros fratele, apoi îl sărută pe obraji.
In timp ce Mikhail se căuta în buzunare după chei, Sydney se întoarse spre Alex.
- Ce s-a întâmplat? Cine v-a făcut asta?
-Ce anume? încercă să îi facă cu ochiul lui Keely şi tresări. Ah, asta? Se atinse uşor cu degetele la ochi şi rânji. Mereu a avut o stângă şireată. îi aruncă fratelui lui o privire de admiraţie confuză, în timp ce Mikhail se chinui să potrivească ceea ce părea a fi o cheie foarte micuţă într-o yală şi mai micuţă. I-am tras şi eu câteva bune pe sub gardă. Nu l-aş fi prins dacă nu ar fi fost

beat. Bineînţeles, şi eu eram beat. Făcu semn spre uşa lui Keely. Hei, Keely, visul meu frumos cu păr de aur, ai o bucată de carne crudă?
-Nu. Dar întrucât îi era milă de cei proşti, îl apucă de braţ. Haide, campionule, te duc să iei un taxi.
- Să mergem să dansăm, îi sugeră el în timp ce ea îl conduse din nou spre ascensor. Iţi place să dansezi?
-Trăiesc pentru dans. Aruncă o privire peste umăr în timp ce îl vârî în ascensor. Mult noroc, îi spuse ea lui Sydney.
Avea să aibă nevoie, hotărî Sydney în timp ce se duse în spatele lui Mikhail chiar când acesta reuşi să îşi deschidă uşa. O împinse la loc, aproape că o lovi în nas, dar, momentan, reflexele ei erau mai bune decât ale lui.
- Te-ai bătut cu fratele tău, îl acuză ea.

-Şi? Ce păcat, al naibii de păcat, se gândi el, că se trezea atât de rapid din beţie când o vedea. Ai prefera să mă bat cu străini?
-Of, aşază-te. Folosindu-se de avantajul ei temporar, îl îmbrânci pe un scaun. Se duse cu paşi mari în baie, bombănind în sinea ei. Când se întoarse cu o cârpă umedă şi antiseptic, el era din nou în picioare, aplecându-se pe fereastră, încercând să îşi limpezească mintea.
- Ţi-e rău?
El îşi trase capul înăuntru şi se întoarse, pe faţa lui lovită citindu-se clar dispreţul.
-Celor din familia Stanislaski nu li se face rău de la votcă. S-ar putea să li se facă puţin greaţă, se gândi el, când votca era urmată de câteva lovituri de dreapta puternice în stomac. După care rânji. Frăţiorul lui avea o lovitură dată naibii.
- înseamnă că eşti doar beat, spuse ea cu afectare şi arătă spre scaun. Aşază-te. îţi voi curăţa faţa.
-Nu am nevoie de îngrijire. Dar se aşează oricum, pentru că aşa se simţea mai bine.

-Ai nevoie de un păzitor. Se aplecă şi începu să tamponeze tăietura de deasupra ochiului, în timp ce el încerca să se opună imboldului de a-şi sprijini obrazul pe umflătura moale a sânului ei. Ieşi şi te îmbeţi, îţi baţi fratele. De ce ai face ceva atât de prostesc?
El se încruntă la ea.
- M-am simţit bine.
- O, sunt convinsă că e minunat să simţi un pumn în ochi. îi înclină capul şi continuă să îl cureţe. Ochiul avea să i se învineţească dramatic până dimineaţa. Nu îmi imaginez ce ar spune mama ta dacă ar şti.
-Nu ar spune nimic. Ne-ar plesni pe amândoi. Şu- ieră când ea aplică antisepticul. Chiar şi atunci când el

începe, ne plesneşte pe amândoi. Ochii îi licăriră a indignare. Explică asta.
-Sunt convinsă că aţi meritat-o amândoi. Patetic, bombăni el, după care îşi coborî privirea spre mâinile lui. Idiotule! Pielea de pe încheieturile degetelor îi era lovită şi ruptă. Eşti artist, fir-ar să fie. Nu trebuie să îţi răneşti mâinile.
Era bine, incredibil de bine, să îl atingă şi să îl mustre. Din clipă în clipă, avea să o tragă în poala lui şi să o implore.
- Fac ce vreau cu mâinile mele, spuse el. Şi se gândi la ce ar fi vrut să facă chiar atunci cu ele.
- Faci ce vrei, punct, ripostă ea, curăţindu-i cu blân-deţe încheieturile degetelor. Ţipi la oameni, loveşti oameni. Bei până miroşi ca interiorul unei sticle de votcă.
Nu era atât de beat încât să nu recunoască o insultă când o auzea. Trăgând-o intr-o parte, se ridică şi, legănându-se doar puţin, dispăru în camera de alături. O clipă mai târziu, Sydney auzi apa la duş curgând.
Nu aşa plănuise lucrurile, se gândi ea, răsucind prosopul în mâini. Ar fi trebuit să vină la el, să îi spună cât de mult îl iubea, să îi ceară iertare pentru că fusese

o proastă. Iar el ar fi trebuit să fie bun şi înţelegător, să o ia în braţe, să îi spună că îl făcuse cel mai fericit bărbat din lume.
In schimb, el fusese beat şi morocănos. Iar ea tăioasă şi cicălitoare.
Ei bine, o merita. înainte să apuce să se gândească, aruncă prosopul înspre bucătărie, unde acesta se lovi de perete, ud, apoi alunecă în chiuvetă. Se holbă la el preţ de un minut, apoi în jos la mâinile ei.

Aruncase ceva. Şi se simţea minunat. Aruncă o privire în jur şi zări o carte broşată şi îi făcu vânt şi ei. Un pahar de plastic răsună drăguţ când se lovi de perete, dar ar fi preferat zgomotul de sticlă spartă. Apucă un tenis uzat şi se pregăti să îl arunce şi pe el. Un sunet din dreptul uşii o făcu să se întoarcă, să îşi schimbe ţinta şi să îl arunce direct în pieptul umed şi gol al lui Mikhail. Acesta expiră brusc, hămăit.

- Ce faci?

-Arunc lucruri. Apucă al doilea pantof şi îi făcu vânt. El îl prinse înainte să îl lovească.

-Mă părăseşti, pleci fără să îmi spui un cuvânt, şi acum vii să arunci cu lucruri?

-Da.

El miji ochii, cântărind greutatea pantofului pe care îl ţinea în mână. Era tentant, foarte tentant să vadă dacă ar fi reuşit să îi nimerească bărbia proeminentă. înjură şi îl lăsă din mână. Oricât de mult ar fi meritato, pur şi simplu nu putea lovi o femeie.

- Unde te-ai dus?

Ea îşi dădu părul pe spate.

- Să îl văd pe Peter.

El îşi vârî mâinile rănite în buzunarele blugilor pe care şi-i trăsese pe el.

- Mă părăseşti ca să te duci să vezi alt bărbat, apoi te întorci ca să arunci cu lucruri în capul meu. Spune-mi

de ce nu ar trebui să te azvârl pur şi simplu pe fereastră şi să termin cu asta.

- Era important pentru mine să îl văd, să vorbesc cu el. Şi...

-Mă răneşti, izbucni el. Cuvintele îi ardeau limba. Ura să recunoască asta. Crezi că îmi pasă dacă sunt lovit cu pumnul în faţă? Tu mi-ai răsucit deja inima. Cu asta

mă pot lupta, spuse el, ducându-şi dosul mâinii la buza tăiată. Ce îmi faci tu pe dinăuntru mă lasă neajutorat. Şi urăsc asta.

- îmi pare rău. Făcu un pas spre el, dar văzu că încă nu era binevenită. M-am temut că te-aş fi rănit şi mai tare dacă aş fi încercat să îţi dau ce îţi doreai. Mikhail, te rog să mă asculţi. Peter a fost singura persoană care a ţinut la mine. La mine. Părinţii mei... Reuşi doar să clatine din cap. Nu sunt ca ai tăi. Au vrut ce a fost mai bine pentru mine, sunt convinsă, dar modul lor de a-mi oferi asta a fost să angajeze bone şi să îmi cumpere hai-ne frumoase, apoi să mă trimită la internat. Nu ştii cât de singură m-am simţit. îşi trecu nerăbdătoare degetele peste ochi, să îşi şteargă lacrimile. L-am avut doar pe Peter, după care l-am pierdut. Sentimentele pe care le am pentru tine sunt mult mai puternice, mai ample, şi nu ştiu ce aş face dacă te-aş pierde.

Se înmuia. Avea şi acest efect asupra lui. Oricât ar fi încercat să îşi împietrească inima, ea i-o putea topi.

- M-ai părăsit, Sydney. Nu sunt pierdut.

-Trebuia să îl văd. L-am rănit îngrozitor de tare, Mikhail. Eram convinsă că ne-am distrus mariajul, prietenia, dragostea. Dacă aveam să fac acelaşi lucru cu noi? Oftă uşor şi se duse la fereastră. Amuzant este că şi el purta aceeaşi vină, aceleaşi remuşcări, aceleaşi temeri. Faptul că am vorbit cu el, că am redevenit prieteni, a schimbat totul.

- Nu sunt mânios pentru că ai vorbit cu el, ci pentru că ai fugit. M-am temut că nu aveai să te întorci.

Ea se întoarse de la fereastră.

-Am terminat-o cu fuga. Am plecat doar pentru că sperasem că aveam să mă întorc la tine. Cu adevărat.
El o privi în ochi, încercând să vadă în interiorul ei.
- Şi te-ai întors?
-Da. Respiră tremurat. Toate răspunsurile sunt afirmative. Ne-am plimbat prin această clădire cândva şi auzeam vocile, toate sunetele din spatele uşilor. Mirosurile, râsetele. Te-am invidiat pentru că aparţineai în locul acesta. Şi eu am nevoie să aparţin. Vreau să am şansa de a aparţine. Să am familia aceea despre care ai spus că se află în noi.
Ea se întinse, trăgând de lănţişorul de la gât. La capătul lui, rubinul mic licări aprins.
Tulburat, el traversă încăperea şi cuprinse inelul cu mâna.
- II porţi, murmură el.
-Mi-a fost teamă să îl ţin pe deget. Să nu îl pierd. Trebuie să îmi spui dacă încă vrei să îl port.
El o privi din nou în ochi, îndelung. Chiar şi când îi atinse uşor buzele cu ale lui, o privi.
-Nu te-am cerut cum trebuie prima dată.
- Nu ţi-am răspuns cum trebuie prima dată. îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl sărută din nou, să simtă din nou. Tu ai fost perfect.
- Am fost neîndemânatic. Furios că bancherul te ce-ruse înaintea mea.
Ea zâmbi, cu ochii umezi.
-Ce bancher? Nu cunosc nici un bancher.
El îi desfăcu lănţişorul de la gât şi îl puse la o parte.
- Nu aşa plănuisem să o fac. Nu am avut muzică.
- Eu aud muzică.
-Nu cuvinte dulci, nu lumină frumoasă, nu flori.
- E luna sus pe cer. încă am primul trandafir pe care mi l-ai dăruit.
Emoţionat, el îi sărută mâinile.

-Ţnam spus doar ce voiam eu, nu şi ce ţi-aş dărui. Inima mea e a ta, Sydney. Cât timp va bate ea. Viaţa mea e a ta. îi puse inelul pe deget. Vrei să îmi aparţii? Ea îşi încolăci degetele, pentru ca inelul să rămână la locul lui.
- Deja îţi aparţin.

în aceeaşi colecţie au apăruţi
1. Danielle Steel, O femeie împlinită
2. Danielle Steel, Cu fiecare zi
3. Nora Roberts, Vis în alb
4. Nora Roberts, Parfumul iubirii
5. Nora Roberts, Trăieşte clipa
6. Nora Roberts, Fericiţi pentru totdeauna
7. Danielle Steel, Legături de familie
8. Danielle Steel, Moştenirea
9. Danielle Steel, Misterele dragostei
10. Danielle Steel, Strada Charles 44
11. Nora Roberts, Comori tăinuite
12. Barbara Delinsky, Evadarea
13. Jackie Collins, Celebritate
14. Danielle Steel, Luminile Sudului
15. Mary Jo Putney, O nouă viaţă
16. Mary Jo Putney, Umbrele trecutului
17. Mary Jo Putney, Pasiune şi onoare
18. Danielle Steel, Petrecerea
19. Eloise James, Un sărut la miezul nopţii
20. Eloise James, Atingerea dragostei
21. Sandra Brown, Dulce mânie
22. Sandra Brown, Confruntarea
23. Jackie Collins, Zeiţa răzbunării
24. Sandra Brown, Sărutul ispitei
25. Danielle Steel, Conacul
26. Sandra Brown, Furtună în paradis
27. Danielle Steel, îngerul păzitor

28. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 1
29. Nora Roberts, Vieţi la limită - voi. 2
Fern Michaels, Un Crăciun de neuitat
31. Fern Michaels, O dorinţă de Crăciun
32. Joanna Trollope, Nurorile
33. Joanna Trollope, O altă familie
34. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 1
35. Mary Jo Putney, O iubire imposibilă - voi. 2
36. Jo Beverley, Mireasă fără voie
37. Pamela Morsi, O femeie de succes
38. Danielle Steel, Miracolul
39. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 1
40. Jacqueline Susann, Valea păpuşilor - voi. 2
41. Mary Jo Putney, Compromisul inimii
42. Nancy Thayer, Paşi pe nisip
43. Amanda Quick, Alchimia dragostei
44. Ellen Maister, Vieţi paralele
45. Amanda Quick, Tainele trecutului
46. Diane Chamberlain, Minciuni din dragoste
47. Amanda Scott, Regele furtunilor
48. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 1
49. Diane Chamberlain, Secrete şi trădări - voi. 2
50. Jo Beverley, Fericire periculoasă
51. Diane Chamberlain, înainte de furtună
52. Danielle Steel, Două vieţi
53. Mary Jo Putney, Dansul pasiunii
54. Elin Hilderbrand, Insula
55. Danielle Steel, Rugăciuni ascultate
56. Sarah Jio, Anotimpul regăsirii
57. Nora Roberts, Visuri împlinite
58. Luanne Rice, Barca de argint
59. Maryjo Putney, Taina contesei
60. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 1
61. Santa Montefiore, Casa de la malul mării - voi. 2
Danielle Steel, Vârstele dragostei
63. Loretta Chase, Seducţie

64. Judy Astley, Iubiri clandestine
65. Amanda Quick, Nesocotita
66. Ulrika Jonsson, Suflete regăsite
67. Danielle Steel, Hotel Vendome
68. Anne Golon, Angelica. Marchiza îngerilor
69. Nora Roberts, Imblânzitoarea de suflete
70. Elizabeth Noble, Iubiri de altădată
71. Amanda Quick, Scandal
72. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 1
73. Leila Meacham, Trandafiri - voi. 2
74. Anne Golon, Angelica. Logodnica vândută
75. Fern Michaels, Noi începuturi
76. Amanda Quick, O relaţie periculoasă
77. Elizabeth Noble, Scrisori pentru fiicele mele
78. Nora Roberts, Treptele iubirii
79. Daisy Goodwin, Ultima mea ducesă
80. Danielle Steel, Ecouri
81. Anne Golon, Angelica. Serbări regale
82. Helen Warner, Invitaţie la nuntă
83. Jill Shalvis, Irezistibil
84. Amanda Quick, Legământul iubirii
85. Nora Roberts, Paşi spre fericire
86. Luanne Rice, Dn albastru infinit
87. Danielle Steel, Surprizele vieţii
88. Amanda Quick, Dorinţa
89. Lisa Jewell, Petrecerea lui Ralph
90. Mary Jo Putney, Când dragostea te schimbă
91. Helen Simonson, Ultima cucerire
92. Fern Michaels, In căutarea fericirii
93. Julia Quinn, Eloisa James, Patru nunţi şi o moştenire

Rebecca Chance, Fete rele - voi. 1

95. Rebecca Chance, Fete rele - voi. 2
96. Ana Damian, Scenariu pentru dragoste
97. Mary Jo Putney, Călătorie spre iubire
98. Jane Lovering, Muzica inimii

99. Lisa Jackson, Iubire vinovată
100. Beth Kendrick, Greşeli din dragoste
101. Danielle Steel, Dincolo de aparenţe
102. Nora Roberts, Iubire peste timp
103. Kristin Hannah, A doua şansă
104. Julia Quinn, Eloisa James, Aleasa inimii
105. Nora Roberts, Martora
106. Nancy Thayer, Vara iubirii regăsite
107. Mary Jo Putney, Curcubeie sfărâmate
108. Amanda Quick, O aventură de-o noapte
109. Eileen Goudge, Chipurile dragostei
110. Mary Jo Putney, Râul de foc
111. Amanda Quick, Şarada iubirii
112. Amanda Quick, Frumoasa şi Bestia
113. Judy Duarte, Legături miraculoase
114. Amanda Quick, Misterul Afroditei
115. Joanna Trollope, O pasiune interzisă
116. Amanda Quick, Rendez-vous la miezul nopţii
117. Mary Jo Putney, îmblânzirea unui rebel
118. Amanda Quick, Capcanele iubirii
119. Mary Jo Putney, Aventurile unei lady
120. Jackie Collins, Jocuri periculoase
121. David Nicholls, O zi
122. Julie Maxwell, Faţetele dragostei
123. Amanda Quick, O pradă uşoară
124. Maryjo Putney, Daruri periculoase
125. Maryjo Putney, O alegere dificilă
Jojo Moyes, Jertfa iubirii
127. Mary Jo Putney, Caruselul inimilor
128. Barbara Taylor, Bradford, Puterea dragostei
129. Mary Jo Putney, Mătase fi umbre
130. Nora Roberts, îndrăzneşte să visezi
131. Elizabeth Naughton, Aşteaptă-mă
132. Nora Roberts, Păstrează-ţi visul
133. Maryjo Putney, Săruturi furate
134. Barbara Cartland, Triumful dragostei

135. Mary Jo Putney, Mătase fi secrete
136. Barbara Cartland, întoarcerea în paradis
137. Amanda Quick, lin sărut periculos
138. Nora Roberts, Cântecul de sirenă
139. Amanda Quick, Secretele nopţii
140. Maryjo Putney, Văluri de mătase
141. Barbara Cartland, Pe aripile iubirii
142. Nora Roberts, Găsefte-ţi visul
143. Amanda Quick, Logodnică de împrumut
144. Jo Beverley, Dulcele păcat al iubirii
145. Nora Roberts, Magia destinului
146. Amanda Quick, Atracţie periculoasă
147. Eloisa James, Jocul dragostei
148. Nora Roberts, Magia umbrei
149. Margot Berwin, Aroma pasiunii
150. Amanda Quick, Otrava perfectă
151. Maryjo Putney, Tunete şi trandafiri
152. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 1
153. Nora Roberts, Legături primejdioase - voi. 2
154. Barbara Taylor Bradford, Gustul dragostei
155. Danielle Steel, Până la sfârşitul veacurilor
156. Eloisa James, Alegerea perfectă
157. Amanda Quick, O iubire neconvenţională
Nora Roberts, Dalia albastră
159. Danielle Steel, La prima vedere
160. Jude Deveraux, Adevărata dragoste
161. Nora Roberts, Dalia albastră - Visul Stellei
162. Nora Roberts, Trandafirul negru
163. Amanda Quick, O aventură riscantă
164. Mary Jo Putney, Copilul sălbatic
165. Nora Roberts, Crinul roşu
166. Amanda Quick, Cristalul Nopţii
167. Sandra Brown, Amintiri înşelătoare
168. Danielle Steel, Păcatele mamei
169. Linda Howard, O inima neîmblânzită
170. Amanda Qucik, Focul din oglinzi

171. Mary Jo Putney, Mireasa din China
172. Danielle Steel, Trădarea
173. Nora Roberts, Misterele nopţii
174. Linda Howard, Alegerea inimii
175. Maryjo Putney, Un târg neobişnuit
176. Amanda Quick, Grădinile de Cristal
177. Jude Deveraux, Mai presus de timp
178. Linda Howard, O noapte de neuitat
179. Danielle Steel, Prieteni pentru totdeauna
180. Mary Jo Putney, Blestemul trecutului
181. Amanda Quick, Suflete sălbatice
182. Lisa Jackson, Păcatul originar
183. Maryjo Putney, Iubire regăsită
184. Nora Roberts, Refugiul - voi. 1
185. Nora Roberts, Refugiul - voi. 2
186. Sidney Sheldon, îngerul întunericului
187. Amanda Quick, Afaceri de familie
188. Mary Jo Putney, Jurăminte neobişnuite
189. Nora Roberts, Magia trecutului
J.D. Robb, Sanctuarul
191. Maryjo Putney, Focul ascuns
192. Barbara Cartland, în sfârşit, dragostea
193. Sandra Brown, în căutarea adevărului
194. Mary Balogh, Primul pas: Căsătoria
195. Amanda Quick, Femeia misterioasă
196. Maryjo Putney, Revelaţia
197. Nora Roberts, Tributul - voi. 1
198. Nora Roberts, Tributul - voi. 2
199. Julie Garwood, Dansul umbrelor
200. Mary Jo Putney, Capriciile destinului
201. Sandra Brown, Dispariţia
202. Mary Balogh, Ai doilea pas: Seducţia
203. Sidney Sheldon, Evadarea
204. Amanda Quick, Casa de sticlă
205. Sandra Brown, Arşiţa nopţii
206. Mary Jo Putney, Descântec de dragoste

207. Linda Howard, Plăcere exclusivă
208. Mary Balogh, La final apare dragostea
209. Amanda Quick, Ape adânci
210. Mary Jo Putney, Sărutul sorţii
211. Sandra Brown, Fascinaţie secretă
212. Mary Carter, Totul pentru tine
213. Amanda Quick, întoarcerea în Eclipse Bay
214. Mary Jo Putney, Magie furată
215. Nora Roberts, Steaua ascunsă
216. Mary Balogh, Ispitirea unui înger
217. Linda Howard, Un joc de noroc
218. Amanda Quick, Noi începuturi în Eclipse Bay
219. Sandra Brown, Păcatele trecutului
220. Sylvia Day, Atracţia
221. Nora Roberts, Steaua captivă
Julie Garwood, Pasiuni mocnite
223. Amanda Quick, O vară în Eclipse Bay
224. Sandra Brown, Amintiri şi secrete
225. Julie Garwood, Pasiuni mocnite
226. Nora Roberts, Steaua secretă
227. Sylvia Day, Revelaţia
228. Marek Halter, Khadija - Iubirile Orientului
229. Sandra Brown, Invidia
230. Nora Roberts, întoarcerea lui Rafe MacKade
231. Amanda Quick, O iubire primejdioasă
232. Sylvia Day, împlinirea
233. Nora Roberts, Mândria lui Jared MacKade
234. Marek Halter, Fatima - Iubirile Orientului
235. Mary Jo Putney, Magie îndepărtată
236. Amanda Quick, Logodnă de convenienţă
237. Sidney Sheldon, O zi prea îndepărtată
238. Nora Roberts, Inima lui Devin MacKade
239. Amanda Quick, Grădina amăgirilor
240. Sandra Brown, Necunoscutul
241. Nora Roberts, Subjugarea lui Shane MacKade
242. Marek Halter, Aicha - Iubirile Orientului

243. Sidney Sheldoon, Mărire şi decădere
244. Amanda Quick, Un înger păzitor
245. Nora Roberts, Ameţitor ca vinul
246. Mary Jo Putney, Ademenirea unui sfânt
247. Amanda Quick, Cheia misterelor
248. Anne Golon, Angelica. Supliciul de la Notre-Dame
249. Nora Roberts, Un pariu pe soartă
250. Sidney Sheldon, Spune-mi ce visezi
251. Amanda Quick, Ochi de vis
252. Anne Golon, Angelica. Lumini şi umbre
253. Winston Graham, Ross Poldark. începuturi
Nora Roberts, Provocarea sorţii
255. Sidney Sheldon, Stăpânul jocului
256. May Balogh, Inimă de piatră
257. Winston Graham, Demelza
258. Nora Roberts, Posibilităţi nenumărate
259. Amanda Quick, Surori secrete
260. May Balogh, Cântec tăcut
261. Winston Graham, Poldark. Jeremy Poldark
262. Nora Roberts, Singurătatea unui bărbat
263. Mary Balogh, Hoţul de visuri
264. Amanda Quick, Parteneri perfecţi
265. Sarah Jio, Destine înlănţuite
266. Winston Graham, Poldark. Warleggan
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
267. Nora Roberts, Acum şi pentru totdeauna
268. Amanda Quick, Dragostea e oarbă
269. Sonali Dev, O iubire neaşteptată
270. Mary Balogh, Dorinţa
271. Nora Roberts, Miresele MacGregor
272. Mary Balogh, Din toată inima
273. Sidney Sheldon, De cealaltă parte a miezului nopţii
274. Amanda Quick, Dragostea nu are reguli
275. Susan Elizabeth Phillips, Trandafirul sălbatic

276. Nora Roberts, Mâna câştigătoare
277. Sandra Brown, Dragoste sub presiune
278. Susan Elizabeth Phillips, Amintiri de neuitat
279. Amanda Quick, Talente ascunse
280. Nora Roberts, Mirii MacGregor
281. Jill Shalvis, Dorinţa inimii
282. Susan Elizabeth Phillips, O clipă de răgaz
283. Sandra Brown, Amintirea unui sărut
284. Amanda Quick, Scânteia pasiunii
Susan Elizabeth Phillips, Sărutul unui înger
286. Nora Roberts, Vecinul perfect - Iubirea învinge
287. Maryjo Putney, Ispăşire prin iubire
288. Sandra Brown, Fiorii primei iubiri
289. Jill Shalvis, îndrăgostită nebuneşte
290. Nora Roberts, Curtând-o pe Catherine
291. Mary Balogh, Soţie de ocazie
292. Sandra Brown, Răpirea
293. Amanda Quick, O rază de speranţă
294. Jill Shalvis, Noroc în dragoste
295. Nora Roberts, Un bărbat pentru Amanda
296. Mary Balogh, Doamna cu umbrelă neagră
297. Nora Roberts, Din dragoste pentru Lilah
298. Alexander McCall Smith, Emma
299. Sandra Brown, Să iubeşti din nou
300. Amanda Quick, Lumina din adâncuri
301. Nora Roberts, Cucerind-o pe Suzanna
302. Amanda Quick, O şansă incredibilă
303. Val MacDermid, Mănăstirea Northanger
304. Sidney Sheldon, Secrete de familie
305. Nora Roberts, Perechea lui Megan
306. Joanna Trollope, Raţiune şi simţire
307. Mary Balogh, înşelătoria
308. Amanda Quick, Până când moartea ne va despărţi
309. Debbie Macomber, încă o şansă
310. Amanda Quick, Pasiune de vis

311. Sidney Sheldon, Nimic nu durează o veşnicie
312. Mary Balogh, Ultimul vals
313. Nora Roberts, Imblânzind-o pe Natasha
314. Sidney Sheldon, Planuri perfecte
315. Mary Balogh, O altfel de ducesă
c&teofla
YemcuxetM <fe dîiagosieJ

Comandă acum trimiţând un sms cu textul
y
„carte“ la 1800 (tarif normal) şi veiji contactat de un operator care îţi va prelua comanda.

SERIA „FAMILIA STANISLASKI“
Nimic din trecutul lui Sydney Hayward, plin de privilegii şi bogăţie, nu a pregătit-o în vreun fel să preia cârma afacerii moştenite de la bunicul ei. Noile responsabilităţi nu îi lasă timp pentru alte complicaţii - iar Mikhail Stanislaski reprezintă în mod clar o complicaţie. Artistul care locuieşte în clădirea dărăpănată aflată în proprietatea lui Sydney este total diferit de bărbaţii cu care a avut de-a face ea. Acest necunoscut, tulburător de masculin şi încăpăţânat, care vine dintr-o altfel de lume, pare să aibă un efect straniu asupra ei. Sydney a învăţat - şi nu în cel mai plăcut mod - că nu poate avea încredere în nimeni, însă descoperă că este greu să-i reziste acestui chiriaş. Mikhail o face să pună la îndoială decizia de a rămâne singură, căci are un talent deosebit nu numai pentru sculptură, ci şi pentru a ademeni o doamnă foarte reticentă să-şi lase la o parte reţinerile şi să se lase pradă pasiunii. Cei doi reuşesc să se ocupe împreună de revoltele în cadrul companiei şi de rudele ei răutăcioase, însă vor

putea să dea dovadă de suficientă răbdare unul cu celălalt pentru a-şi construi şi o viaţă împreună?
Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.